Ian McEwan

Beton Bahçe

ROMAN

Türkçesi: Figen Bingül

SEL

lan McEvan

BETON BAHÇE

**SEL Yayıncılık*

Türkçesi: *Figen Bingül*

Kitabın Özgün Adı *The Cement Garden*

Birinci Baskı: Ocak *2010*

Birinci Bölüm

1

Babamı ben öldürmedim, ama işini kolaylaştırdığımı hissettim zaman zaman. Kendi fiziksel gelişimimde bir dönüm noktasıyla aynı zamana rastlaması dışında, babamın ölümü sonradan olanların yanında önemsizdi. Ölümünden sonraki hafta kız kardeşlerimle babam hakkında konuştuk; ambulansçılar onu kıpkırmızı bir battaniyeye sarıp götürdüklerinde Sue ağladı tabii. Sarımsı elleri ve yüzü olan, çelimsiz, sinirli ve takıntılı bir adamdı babamız. Burada onun küçük ölüm hikâyesinden söz etmemin nedeni sadece, kız kardeşlerimle benim nasıl bu kadar çok çimentomuz olduğunu anlatmak.

On dört yaşımın yaz başında evimizin önünde bir kamyon durdu. Ben evin önündeki merdivende oturmuş, bir çizgi romanı yeniden okuyordum. Şoförle birlikte bir adam bana doğru geldiler. Yüzlerine hayaletimsi bir görüntü veren, açık renk ince bir toza bulanmışlardı, ikisi de cırtlak bir tonda, tamamen farklı ezgilerde ıslık çalıyordu. Ayağa kalktım ve çizgi romanı sakladım. Keşke babamın gazetesindeki yarış sayfasını ya da futbol sonuçlarını okuyor olsaydım, diye düşündüm.

"Çimento?" dedi birisi. Başparmaklarımı ceplerime taktım, ağrılığımı da tek ayağımın üstüne verip, gözlerimi biraz kıstım. Kısa ve yerinde bir şey söylemek istedim, ama onları doğru duyduğumdan emin değildim. Çok uzun sustum, çünkü konuşmuş olanı gözlerini havaya doğru devirdi ve elleri belinde, arkamdaki ön kapıya gözünü dikti. Kapı açıldı; piposunu ısıran ve kalça seviyesinde bir not tahtası taşıyan babam dışarı çıktı.

"Çimento," dedi adam tekrar, bu kez daha alçak bir tonda. Babam başını salladı. Çizgi romanı katlayıp arka cebime koydum ve üç adamın peşinden, bahçe yolundan yukarı, kamyona doğru yürüdüm. Babam kamyonun kenarından bakmak için parmaklarının ucuna yükseldi, piposunu ağzından çekti ve tekrar başını salladı. Henüz

konuşmamış olan adam eliyle vahşi bir şekilde vurdu. Demir bir pim yerinden kurtuldu ve kamyonun bir yanı büyük bir gürültüyle indi. Sıkı sıkıya paketlenmiş çimento çuvalları, kamyon kasasının tabanına iki sıra halinde dizilmişti. Babam çuvalları saydı, elindeki bloknota baktı ve, “On beş,” dedi. İki adam da homurdandı. Bu tür konuşmalar hoşuma giderdi. Ben de kendi kendime, “On beş,” dedim. Adamların her biri omzuna bir çuval aldı ve bahçe yolundan aşağı döndük; bu kez ben öndeydim, babam da arkamda. Evin bir yanında, babam piposunun ıslak sapıyla kömürlüğü işaret etti. Adamlar çuvalları bodruma fırlattılar ve daha almak için kamyona gittiler. Babam not tahtasına, bir parça ipin ucunda kenarından sallanan bir kalemle işaret koydu. Topuklarının üzerinde geriye sallanıp bekledi. Ben çite yaslandım. Çimentonun ne için olduğunu bilmiyordum ama cehalet gösterip bu yoğun çalışma birliğinden dışlanmak istemezdim. Çuvalları ben de saydım ve hepsi bitince, babam irsaliyeyi imzalarken, dirseğinin yanında durdum. Sonra tek söz etmeden içeri girdi.

O gece annemle babam çimento torbalan yüzünden kavga ettiler. Sessiz biri olan annem feci kızmıştı. Babamdan hepsini geri yollamasını istiyordu. Yemeği henüz bitirmiştik. Annem konuşurken, babam pek dokunmadığı yemeğinin üzerine çakıyla piposunun haznesinden siyah parçalar kazıyordu. Piposunu anneme karşı nasıl kullanacağını bilirdi. Annem ona ne kadar az paramız olduğunu ve yakında Tom’un okula başlamak için yeni giysilere ihtiyacı olacağını söylüyordu. Babam piposunu dişlerinin arasına, vücudunun eksik bir parçasıymış gibi yerleştirdi ve torbaları geri yollamanın “söz konusu olmadığını” ve konunun kapandığını söyledi. Kamyonu, ağır çuvalları ve onları getiren adamları gördüğümden, babamın haklı olduğunu seziyordum. Ama o şeyi ağzından çıkarıp, haznesinden kavrayarak, siyah sapını anneme doğru tuttuğunda ne kadar da kendini beğenmiş ve budala

görünüyordu. Annem daha da kızdı, sesi hiddetten boğuldu. Julie, Sue ve ben, yukarı Julie'nin odasına sıvışıp kapıyı kapadık. Annemin sesinin iniş çıkışları aşağıdan bize ulaşıyordu, ama sözler kayıptı.

Sue, parmaklarının eklem yerleri ağzında, kıkırdayarak yatakta yatıyor, bu sırada Julie kapıya bir sandalye dayıyordu. Birlikte çabucak Sue'yu soyduk ve pantolonunu indirirken ellerimiz birbirine değdi. Sue çok zayıftı. Derisi göğüs kafesine sımsıkı yapışıktı ve kalçalarının sert, kaslı çıkıntısı tuhaf biçimde kürek kemiklerine benziyordu. Bacaklarının arasında açık renk, kızılımsı ince tüyler çıkmıştı. Oyuna göre, Julie'yle ben uzaydan gelen bir yaratığı inceleyen bilim adamlarıydık. Çıplak vücut karşısında birbirimize bakarak, kesik Germanik seslerle konuşuyorduk. Aşağıdan, annemin sesinin yorgun, ısrarlı vızıltısı geliyordu. Julie'nin gözlerinin altında, ona az bulunur vahşi bir hayvanın derin ifadesini veren yüksek elmacıkkemiği çıkıntıları vardı. Elektrik ışığında gözleri siyah ve iriydi. Yumuşak ağız çizgisi sadece iki ön dişle kesintiye uğruyordu ve gülümsemesini gizlemek için biraz somurtması gerekiyordu. Ben ablamı incelemeye can atardım, ama oyun buna izin vermezdi.

"Evet?" Sue'yu yuvarlayıp önce yan, sonra da yüzüstü yatırdık. Tırnaklarımızla sırtını ve uyluklarını okşadık. Fenerle ağzının içine, bacaklarının arasına baktık ve etten küçük çiçeği bulduk.

"Buna ne diyorsunuz, Herr Doktor?" Julie ıslak bir parmakla orayı okşadı ve Sue'nun kemikli omurgası boyunca küçük bir titreme oldu. Dikkatle seyrettim. Parmağımı ıslattım ve Julie'ninkinin üzerinden kaydırdım.

"Ciddi bir şey değil," dedi Julie en sonunda ve yarığı baş ve işaret parmaklarıyla kapadı. "Ama gelişmeleri takip edeceğiz, *Ja?"* Sue devam etmemiz için yalvardı. Julie'yle bilmiş bilmiş, hiçbir şey bilmeden birbirimize baktık.

"Şimdi Julie'nin sırası," dedim.

“Hayır,” dedi Julie her zamanki gibi. “Senin sıran.” Hâlâ sırtüstü yatan Sue bize yalvarıyordu. Odayı geçtim, Sue’nun eteğini aldım ve ona attım.

“Söz konusu olamaz,” dedim ağzımda hayali bir pipoyla. “Konu kapanmıştır.” Kendimi banyoya kapattım ve pantolonum bileklerimde, küvetin kenarına oturdum. Julie’nin, Sue’nun bacakları arasındaki açık kahverengi parmaklarını düşünerek kendimi kısa, kuru bir zevkle tatmin ettim. Kasılma geçince iki büklüm durdum ve aşağıdaki seslerin çoktan susmuş olduğunu fark ettim.

Ertesi sabah küçük kardeşim Tom’la birlikte bodruma indim. Burası çok büyüktü ve bir sürü anlamsız odaya bölünmüştü. Taş merdivenleri inerken Tom koluma yapıştı. Çimento torbalarını duymuştu; şimdi de onları görmek istiyordu. Odaların en genişi kömürlüktü ve çimento torbalan da geçen seneden kalan kömürün üstüne düşüvermiş gibi saçılmıştı. Bir duvarın kenarında, kocaman bir teneke sandık vardı; babamın askerde geçirdiği kısa zamandan kalma bir şeydi ve bir süre kok kömürünü maden kömüründen ayrı tutmak için kullanılmıştı. Tom içine bakmak isteyince sandığın kapağını kaldırdım. Boş ve kapkaraydı, o kadar siyahtı ki tozlu ışıkta dibini göremedik. Tom derin bir deliğe baktığını sanıp, kapağın kenarından tuttu ve sandığın içine bağırıp yankısını bekledi. Hiçbir şey olmayınca diğer odaları göstermemi istedi. Onu merdivene yakın olana götürdüm. Kapının menteşeleri neredeyse yerinden çıkmıştı; ittiğimde ise tamamen ayrıldı. Tom güldü ve yankısı az önce geçtiğimiz odadan döndü.
Burada, bana hiçbiri tanıdık gelmeyen küflü elbiselerin durduğu karton kutular vardı. Tom bazı eski oyuncaklarını buldu. Onları küçümseyerek ayağıyla ters çevirdi ve bebek işi olduklarını söyledi. Kapının arkasında, hepimizin bir dönem yattığı eski, pirinç bebek karyolası yığılı duruyordu. Tom onu yeniden kurmamı istedi, ben de ona karyolaların da bebek işi olduğunu söyledim.

Merdivenin dibinde, aşağı inen babamla karşılaştık. Torbaları taşırken ona yardım etmemi istediğini söyledi. Onun peşinden tekrar büyük odaya gittik. Tom babasından korktuğu için benim arkamda kaldı. Julie geçenlerde bana babamın artık yarı-hasta olduğunu, annemin ilgisi için Tom'la yarışması gerektiğini söylemişti. Bu tuhaf bir düşünceydi; uzun süre bunu düşündüm. Ne kadar basit, ne kadar tuhaf: küçük bir oğlanla büyük bir adamın yarışması. Sonra Julie'ye kimin kazanacağını sordum; hiç tereddütsüz, "Tabii ki Tom, babam da hırsını ondan çıkaracak," demişti.

Babam Tom'a karşı katıydı, her zaman iğneleyici bir şekilde üstüne giderdi. Annemi Tom'a karşı kullanırdı, tıpkı piposunu anneme karşı kullandığı gibi. "Annenle öyle konuşma," ya da "Annen seninle konuşurken düzgün otur" derdi. Annem bütün bunları sessizlikle karşılardı. Eğer babam o anda odadan çıkarsa Tom'a kısaca gülümser veya parmaklarıyla saçlarını düzeltirdi. Şimdi Tom kapı aralığından geride durmuş bizim her çuvalı yerde sürükleyip, duvar boyunca iki düzgün sıra halinde dizişimizi seyrediyordu. Kalp krizinden dolayı babama bu tip işler yasaklanmıştı, yine de benim kadar ağırlık yüklenmesi için gerekeni yaptım.

Eğilip her birimiz çuvalın bir köşesinden tuttuğumuzda oyalandığını, yükü benim almamı beklediğini hissettim. Ama ben, "Bir, iki, üç..." deyip, çuvalı sadece onun kolunun sertleştiğini gördüğümde çektim. Eğer daha fazlasını yapacaksam, onun bunu yüksek sesle itiraf etmesini istiyordum, işimiz bittiğinde, işçilerin yaptığı gibi geride durup çıkan işe baktık. Babam hızlı hızlı soluyarak tek eliyle duvara yaslandı. Bense bilerek, olabildiğince yavaş, bayılacak gibi hissetsem de burnumdan nefes aldım. Kayıtsızca ellerimi belime koydum. "Bu kadar şeyi ne için kullanacaksın?" Artık sormaya hakkım olduğunu hissetmiştim.

Nefes aralarında sözcüklere atıldı. ‘‘Bahçe… için.” Fazlasını bekledim, ama bir an suskunluktan sonra dönüp gitti. Kapı aralığında Tom'un kolunu yakaladı. “Şu ellerinin haline bak,” diye söylendi, kendi elinin Tom’un gömleğini nasıl kirlettiğinin farkına varmadan. “Hadi, çık yukarı.” Bir an geride kaldım, sonra ışıkları kapamaya başladım. Çıt seslerini duyan babam ciddiyetle merdivenin dibinde durmuş, yukarı çıkmadan önce bana bütün ışıkları kapatmamı hatırlatıyor gibi geldi.

“Zaten kapıyordum,” dedim aksi aksi. Ama o merdivenleri çıkarken yüksek sesle öksürüyordu sadece.

Bahçesini, bazı akşamlar biz omzunun üzerinden bakarken, mutfak masasının üzerine yaydığı planlara göre, ekip biçmekten çok inşa etmişti. Yalnızca birkaç adım ötedeki çiçek yataklarını ayrıntılı kıvrımlar oluşturarak ziyaret etmeye giden, kaldırım taşından dar yollar vardı. Bir yol, bir taşlık bahçenin etrafından sanki bir dağ geçidiymişçesine döne döne çıkıyordu. Bir keresinde Tom’un bu taşlık bahçenin yanından dümdüz yukarı, yolu kısa bir merdiven gibi kullanarak çıktığını görmek onu kızdırmıştı.

“Doğru dürüst yürü oradan,” diye bağırmıştı mutfak penceresinden. Bir taş yığınının üzerinde yarım metre kadar yükseltilmiş, oyun masası büyüklüğünde bir çim alan vardı. Çimin etrafında sadece tek bir sıra kadife çiçeği için yer vardı. Yalnızca o oraya asma bahçe derdi. Asma bahçenin tam ortasında alçıdan, dans eden bir Pan heykeli vardı. Orada burada aniden ortaya çıkan basamaklar önce aşağı iner sonra yukarı çıkardı. Mavi plastik dipli bir havuz vardı. Bir keresinde babam eve naylon torbada iki tane Japon balığı getirmişti. Aynı gün onları kuşlar yedi. Bahçenin yolları o kadar dardı ki insan dengesini kaybedip çiçek yataklarının içine düşebilirdi. Çiçekleri düzgünlüklerine ve simetrilerine göre seçerdi. En çok laleleri severdi ve onları iyice aralıklı dikerdi. Çalıları, sarmaşıkları ya da gülleri sevmezdi.

Öyle karışık hiçbir şey istemezdi. Bizim her iki tarafımızdaki evler yıkılmıştı ve boş alanları gür otlarla çiçekleri bürümüştü.
İlk kalp krizinden önce babam, özel dünyasının etrafında yüksek bir duvar inşa etmeye niyetlenmişti.

Ailede babamın başlatıp sürdürdüğü birkaç şaka vardı. Neredeyse görünmez kirpik ve kaşları olduğu için Sue hakkında, ünlü bir sporcu olma hırsı yüzünden Julie hakkında, bazen yatağına işediği için Tom, aritmetiği zayıf olduğu için annem ve o zaman tam yeni çıkan sivilcelerim yüzünden benim hakkımda. Bir akşam yemeğinde ona bir tabak yemek uzattım ve yemeğinin benim yüzüme çok yakın olmasını istemediğini söyledi. Kahkahalar anında ve âdet edinildiği şekilde geldi. Bunun gibi küçük şakalar babam tarafından sahneye konduğu için, hiçbiri asla ona karşı işlemezdi. O akşam Julie'yle ben kendimizi Julie'nin odasına kilitledik ve basit, bayat şakalarla sayfalar doldurduk. Düşündüğümüz her şey komik geliyordu. Yataktan yere düşüyor, katıla katıla zevkten çığlıklar atıyorduk. Dışarıda Tom ve Sue kapıya vurup içeri girmek istiyordu. En iyi şakalarımızın soru-cevap olanlar olduğunu düşünüyorduk. Birkaç tanesi babamın kabızlığına göndermeler yapıyordu. Ama biz asıl hedefi biliyorduk. En iyi şakalarımızı seçtik, cilaladık ve çalıştık. Sonra bir-iki gün bekledik. Akşam yemeğiydi ve şans eseri babam benim sivilcelerim hakkında başka bir şaka yaptı. Tom'la Sue'nun gülmeyi kesmesini bekledik. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesimin çalıştığımız gibi olağan, sohbet havasında çıkması zordu. "Bugün bahçede beni şok eden bir şey gördüm," dedim.

"Aa," dedi Julie. "Neydi?"

"Bir çiçek."

Kimse bizi duymamış gibiydi. Tom kendi kendine konuşuyordu, annem fincanına biraz süt koydu ve babam önündeki ekmek dilimine aşırı dikkatli bir şekilde tereyağı sürmeye devam etti. Tereyağını, ekmeğin kenarından aktığı yerde, bıçağının hızlı bir kaydırma hareketiyle geri topladı.

Belki şakayı daha yüksek sesle tekrar etmeliyiz, diye düşündüm ve karşıya, Julie'ye baktım. Benimle göz göze gelmiyordu. Babam ekmeğini bitirdi ve odadan çıktı. Annem, "Bu çok gereksizdi," dedi.

"Ne çok gereksizdi?" Ama daha fazla bir şey söylemedi. Babam hakkında şaka yapılmazdı, çünkü komik olmazdı. Babam suratını astı. O kadar çılgınca coşku hissetmek isterken suçluluk hissettim. Julie'yi zafer kazandığımıza ikna etmek istedim ki karşılığında o da beni ika etsin. O gece Sue'yu uyutmayıp aramıza yatırdık, ama oyun bize zevk vermedi. Sue'nun canı sıkılıp gitti. Julie babamdan özür dilemek, bir şekilde onunla barışmak taraftarıydı. Bense bunu göze alamadım, ama iki gün sonra ilk kez babam benle konuşunca çok rahatladım. Sonra uzun bir süre bahçeden söz edilmedi ve mutfak masasına planlarını yaydığında onlara kendi başına baktı, ilk kalp krizinden sonra bahçede çalışmayı tamamen bıraktı. Parke taşların arasındaki çatlaklardan otlar fışkırdı, taşlık bahçe çöktü ve küçük havuz kurudu. Dans eden Pan heykeli yana devrilip ikiye ayrıldı ve hiçbir şey söylenmedi. Bu dağılmaya Julie'yle benim sebep olmamız olasılığı içimi korku ve zevkle dolduruyordu.

Çimentodan kısa bir süre sonra kum geldi. Açık sarı bir yığın ön bahçenin bir köşesini kapladı. Herhalde annemden duyup anladığımıza göre plan, evin önünü ve arkasını düz beton bir alanla çevirmekti. Bir akşam babam bunu doğruladı.

"Daha düzenli olacak," dedi. "Artık bahçeyle uğraşamayacağım," (piposuyla sol göğsüne vurdu) "böylece çamur annenizin temiz yerlerinden uzak kalacak." Fikirlerinin doğruluğundan o kadar emindi ki kimse, korkudan çok utançtan, plana karşı çıkacak bir şey söylemedi. Aslında evin etrafında geniş bir beton alan bana cazip geliyordu. Futbol oynayacak bir yer olabilirdi. Gözümde oraya inen helikopterler canlandı. Hepsinden çok, çimentonun karışması ve düz bir bahçe üzerine yayılması

çok etkileyici bir aykırılıktı. Babam bir çimento karıştırıcısı kiralamaktan söz edince heyecanım arttı.

Annem onu bundan vazgeçilmiş olmalı ki haziranda bir cumartesi sabahı iki kürekle çalışmaya başladık. Bodrumda kâğıt çuvallardan birini yırtıp açtık ve ince, açık gri tozu çinko bir kovaya doldurduk. Sonra babam kovayı benden almak için dışarı çıktı, ben de onu kömürlükten geçirdim. İleri uzandığında, arkasındaki beyaz, düz gökyüzüne karşı silueti göründü. Tozu yola boşalttı ve kovayı doldurmam için bana geri verdi. Bundan yeteri kadar olunca, bir el arabası kumu önden dolaştırdım ve yığına ekledim. Babamın planı evin yanından dolaşan sert zeminli bir yol yapmaktı ki kumu ön bahçeden arkaya taşımak kolay olsun. Arada bir verdiği kısa komutlardan başka bir şey söylemedik. Ne yaptığımızı ve diğerinin ne düşündüğünü tam olarak bildiğimiz için konuşmaya ihtiyacımız olmamasından memnundum. Bir kez olsun yanında rahattım. Ben kovayla su getirirken, o çimentoyla kumu ortası çukur olacak biçimde bir tepecik haline getirdi. O suyu eklerken ben karıştırdım. Bana, dizimin iç kısmını ön koluma dayayarak nasıl daha çok güç kazanabileceğimi gösterdi. Bunu zaten biliyormuşum gibi yaptım. Karışım kıvama gelince yere yaydık. Sonra babam dizlerinin üstüne çöktü ve kısa bir kalasın düz tarafıyla yüzeyi düzeltti. Arkasında, küreğime yaslanıp durdum. Ayağa kalktı, çite dayanarak kendini destekledi ve gözlerini kapadı. Açtığında, sanki kendini orada bulduğuna şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve, “Hadi bakalım devam edelim,” dedi. İşlemi tekrarladık: kömürlükten kovalar, el arabası, su, karıştırma, yayma ve düzeltme.

Dördüncü turda can sıkıntısı ve bildik arzular hareketlerimi yavaşlattı. Sık sık esniyordum ve bacaklarım dizlerimin arkasında güçsüz hissediyordu. Bodrumda ellerimi pantolonuma soktum. Kız kardeşlerim neredeydi merak ettim. Neden yardım etmiyorlardı? Babama bir kova dolusu çimento uzattım ve karşısına geçerek tuvalete

gitmem gerektiğini söyledim, içini çekti ve aynı zamanda dilini damağına çarptırıp bir ses çıkardı. Yukarıda, onun sabırsızlığının farkında olarak, hızlıca kendimi tatmin ettim. Her zamanki gibi, gözümün önündeki görüntü Julie'nin Sue'nun bacakları arasındaki eliydi. Aşağıdan küreğin kazımasını duyabiliyordum. Babam çimentoyu kendisi karıştırıyordu. Sonra olan oldu, birdenbire bileğimin arkasında o göründü ve ben bunu şakalardan ve biyoloji kitaplarından bilmeme ve kaç aydır başkalarından farklı olmadığımı umarak beklememe rağmen, şimdi hayrete düşmüş ve duygulanmıştım. Yumuşak kılların üzerinde, gri bir çimento lekesinin karşısında küçük bir sıvı birikintisi parıldıyordu, düşündüğüm kadar sütümsü değil, ama renksiz. Dilime değdirdim, tadı yoktu. Uzun süre onu seyrettim, titrek kuyruklu küçük şeyler bulmak için yakından baktım. Ben seyrederken kuruyup, güçlükle görülebilen parlak bir kabuğa döndü ve bileğimi esnettiğimde çatladı. Onu yıkamamaya karar verdim.

Babamın beklediğini hatırladım ve aşağıya koştum. Ben geçerken annem, Julie ve Sue mutfakta durmuş konuşuyorlardı. Beni fark etmemiş göründüler. Babam yerde, başı yeni yayılmış çimentonun üzerinde, yüzüstü yatıyordu. Düzeltme tahtası elindeydi. Yardıma koşmam gerektiğini bilerek yavaşça yaklaştım. Birkaç saniye boyunca kıpırdayamadım. Merak içinde uzun uzun baktım, tıpkı birkaç dakika önce olduğu gibi. Hafif bir esinti gömleğinin serbest bir köşesini oynattı. Ardından, büyük bir hareket ve gürültü oldu. Bir ambulans geldi; sedyeye yatırılan ve kırmızı bir battaniyeyle örtülen babamla birlikte annem de ambulansla gitti. Salonda Sue ağlıyor, Julie onu teselli ediyordu. Mutfakta radyo çalıyordu. Ambulans gittikten sonra yaptığımız yola bakmak için dışarı çıktım. Düzeltme tahtasını alıp babamın yumuşak, yeni çimentoda bıraktığı izi dikkatle düzeltip silerken kafamda hiçbir düşünce yoktu.

2

Ertesi yıl Julie okulun atletizm takımına girmek için çalıştı. Zaten 100 ve 200 metre kısa mesafede on sekiz yaş altı yerel rekorunu elinde tutuyordu. Tanıdığım herkesten hızlı koşardı. Babam onu hiçbir zaman ciddiye almamıştı; bir kızın hızlı koşmasının aptalca olduğunu söylerdi ve ölmeden kısa bir süre önce bizimle bir spor müsabakasına gelmeyi reddetmişti. Ona acımasızca saldırmıştık, hatta annem de bize katılmıştı. Babam hiddetimize gülmüştü. Aslında belki gelmeye niyetleniyordu ama onu yalnız bıraktık ve kendi aramızda somurttuk. Karşılaşma gününde, onu çağırmadığımız için gelmeyi unuttu ve hayatının son ayında büyük kızının bütün sahanın yıldızı oluşunu göremedi. Açık kahverengi ince bacakların yeşilin üzerinde kılıç gibi titreşmesini ya da Julie üçüncü yarışını kazandığında, benim, Tom'un, annemin ve Sue'nun çitlerin üzerinden koşup onu öpücüklere boğuşumuzu kaçırdı. Julie akşamları genellikle evde kalıp saçını yıkar, lacivert okul eteğinin pililerini ütülerdi. Okulda eteklerinin altını doldursun diye beyaz kolalı jüpon giyen ve topuklarının üzerinde dönüp eteklerini savuran bir avuç cesur kızdan biriydi. Kesinlikle yasak olan siyah külot ve jartiyer giyerdi. Haftanın beş günü temiz beyaz bluzu olurdu. Bazı sabahlar saçını ensesinde gösterişli beyaz bir kurdeleyle toplardı. Bütün bunlar her akşam epeyce hazırlık gerektirirdi. Ben oturur, ütü tahtasında onu seyredip sinirlendirirdim.

Okulda erkek arkadaşları olurdu, ama ona yaklaşmalarına asla izin vermezdi. Konuşulmamış bir aile kuralına göre hiçbirimiz eve arkadaş getirmezdik. En yakın arkadaşları kızlardı, en asi, en adı çıkmış olanları. Bazen okulda onu, bir koridorun uzak ucunda, etrafı küçük, gürültülü bir grupla sarılmış olarak görürdüm. Ama Julie kendisi pek açık vermezdi, grupta baskın olandı ve yıkıcı, tedirgin edici bir sessizlikle ününü artırmıştı. Benim de okulda Julie'nin kardeşi olarak bir statüm vardı, ama orada benimle asla konuşmaz ya da varlığımı tanımazdı.

Aynı dönemde bir noktada sivilcelerim yüzümde o kadar yayılmıştı ki kişisel temizlikle ilgili her türlü âdeti bıraktım. Artık yüzümü ya da saçımı yıkamıyor, tırnaklarımı kesmiyor ya da banyo yapmıyordum. Dişlerimi fırçalamayı bıraktım. Annem, kendi sessiz yöntemiyle sürekli olarak beni kınıyordu ama şimdi gururla onun kontrolünün dışında olduğumu hissediyordum. Eğer insanlar gerçekten benden hoşlanıyorsa, diye savunuyordum, beni olduğum gibi kabul ederler. Sabah erken annem odama gelip kirli giysilerimin yerine temizlerini koyuyordu. Hafta sonları öğleden sonraya kadar yatakta yatıyor, sonra uzun yalnız yürüyüşlere çıkıyordum. Akşamları Julie'yi seyredip radyo dinliyor ya da sadece oturuyordum. Okulda yakın arkadaşım yoktu.

Sık sık aynada kendime bakıyordum, bazen bir saat kadar uzun. Bir sabah, on beşinci doğum günümden kısa bir süre önce, kocaman girişimizin karanlığında ayakkabılarımı ararken duvara dayalı boy aynasında kendime göz attım. Babam hep o aynayı sabitlemek niyetindeydi. Sokak kapısının üstündeki vitraydan süzülen renkli ışık arkadan saçımın başıboş tellerini aydınlattı. Sarımsı yarı karanlık cildimin tümseklerini ve çukurlarını sakladı. Kendimi soylu ve eşsiz hissettim. Kendi görüntüme, kendini ayrıştırmaya başlayıp beni etkisiz hale getirene kadar baktım. Nabzımın her atışında görüntü geri çekilip bana geri dönüyordu, başının ve omuzlarının üzerinde siyah bir hale titreşiyordu. "Bıçkın," dedi bana. "Bıçkın." Ve sonra daha yüksek sesle,
"Bok... pislik... göt." Mutfaktan annem bezgin bir uyarıyla beni çağırdı.

Meyve tabağından bir elma aldım ve mutfağa gittim. Kapı aralığından hımbıl bir şekilde girdim ve kahvaltı eden aileyi seyrettim, elmayı elimden yukarı atıp avucumda sulu şapırtılarla yakaladım. Julie ve Sue yerken okul kitaplarını okuyordu. Annem, yine bir uykusuz geceden bitkin, bir şey yemiyordu. Çökük gözleri gri ve

suluydu. Tom, kızgınlıkla söylenerek sandalyesini anneminkinin yanına itmeye çalışıyordu. Kucağına oturmak istiyordu, ama annem onun çok ağır olduğundan yakınıyordu. Annem Tom'un sandalyesini düzeltip parmaklarıyla saçlarını okşadı.

Konu, Julie'nin okula benimle yürüyüp yürümeyeceğiydi. Her sabah beraber giderdik, ama artık benimle görünmek istemiyordu. Elmayı, hepsini rahatsız ettiğini hayal ederek havaya atmaya devam ettim. Annem ciddiyetle beni seyretti.

"Hadi Julie," dedim en sonunda. Julie çay fincanını yeniden doldurdu.

"Yapacak işlerim var," dedi sert bir şekilde. "Sen git."

"Peki sen, Sue?" Küçük kardeşim kafasını kitabından kaldırmadı. "Daha gitmiyorum," diye mırıldandı.

Annem yumuşakça bana kahvaltımı yapmadığımı hatırlattı, ama çoktan koridora yönelmiştim. Sokak kapısını sertçe çarpıp yolun karşısına geçtim. Evimiz bir zamanlar ev dolu bir sokaktaydı. Şimdiyse, yırtık oluklu tenekelerin etrafında ısırgan otlarının büyüdüğü boş bir arsadaydı. Diğer evler asla yapılmayan bir otoyol için yıkılmıştı. Bazen gökdelenlerden çocuklar bizim evin yakınında oynamaya gelirdi, ama genellikle yolun yukarısındaki boş prefabrik evlere duvarları indirmeye ve buldukları her şeyi almaya giderlerdi. Bir keresinde birini ateşe vermişlerdi ve kimse pek umursamamıştı. Evimiz eski ve büyüktü. Biraz bir şatoya benzetilerek yapılmıştı, kalın duvarlar, alçak pencereler ve sokak kapısının üzerinde mazgallı siperler vardı. Yolun karşısından bakılınca, bir şey hatırlamaya çalışan, dikkat kesilmiş birinin yüzü gibi görünürdü.

Kimse bizi ziyarete gelmezdi. Ne annemin ne de hayattayken babamın aile dışında gerçek arkadaşı vardı, ikisi de tek çocuktu ve bütün büyükanne ve büyük babalarım Ölmüştü. Annemin İrlanda'da çocukluğundan beri görmediği uzak akrabaları vardı. Tom'un bazen

sokakta oynadığı bir-iki arkadaşı vardı, ama onları eve getirmesine asla izin vermedik. Artık bizim sokağa sütçü bile gelmiyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla eve son gelen insanlar babamı götüren ambulansçılardı.

Birkaç dakika orada durup içeri girip de annemin gönlünü alacak bir şey söylesem mi diye düşündüm. Tam hareket edecekken sokak kapısı açıldı ve Julie çıktı. Siyah gabardinden okul yağmurluğunu giymiş, belini kemerle sıkıca bağlamış ve yakasını kaldırmıştı. Sokak kapısı çarpmadan yakalamak için çabucak döndü ve ceket, etek ve jüpon onunla birlikte dönerek istenen etkiyi yaptı. Henüz beni görmemişti. Sırt çantasını omzuna atışını seyrettim. Julie rüzgâr gibi koşabilirdi, ama yürürken sanki uyur gibi, neredeyse hareketsiz, sırtı dik ve dümdüz bir çizgide yürürdü. Çoğunlukla derin düşüncelere dalmış gibi görünürdü ama sorduğumuzda hep kafasının boş olduğunu iddia ederdi.

Yolun karşısına geçinceye kadar beni görmedi ve sonra yarı gülümseyip, yarı surat asıp sessiz kaldı. Sessizliği hepimizi biraz korkuturdu, ama o yine, asıl korkanın kendisi olduğunu şaşkınlık içinde iddia ederdi. Doğruydu, çekingendi -bir söylentiye göre sınıfta yüzü kızarmadan konuşmazmış- ama sessiz bir gücü ve kayıtsızlığı vardı ve o olağanüstü güzel olanlar ve öyle olduğunu gizlice bilenlerin ayrı dünyasında yaşardı. Yanında yürüdüm; sırtı bir cetvel gibi dik, dudakları hafif sarkık, ileriye bakıyordu.

Yüz metre sonra, yolumuz başka bir caddeye çıktı. Birkaç sıra ev kalmıştı. Gerisi ve karşı caddedeki bütün evler dört tane yirmi katlı gökdelene yer açmak için yıkılmıştı. Bu gökdelenler içinden yabani otların fışkırdığı çatlak geniş asfalt alanlarda yükseliyorlardı. Bizim evden bile daha eski ve hüzünlü görünüyorlardı. Beton cephelerinde baştan aşağı, yağmurdan oluşmuş, neredeyse siyah, devasa lekeler vardı. Hiç kurumamışlardı. Julie'yle yolumuzun sonuna vardığımızda bileğine atıldım ve,

“Çantanızı taşıyayım, bayan,” dedim. Julie kolunu çekip yürümeye devam etti. Onun önüne geçip geri geri dans ettim. Derin düşünceli suskunlukları karşısında başına bela olurdum.

“Kavga edelim mi? Yarışalım mı?” Julie gözlerini indirip yoluna devam etti. Normal bir sesle, “Neyin var?” dedim.

“Hiç.”

“Kızgın mısın?”

“Evet.”

“Bana mı?”

“Evet.”

Tekrar konuşmadan önce sustum. Julie zaten, kızgınlığının içsel bir tür hayaline dalmış uzaklaşıyordu. “Annem yüzünden mi?” dedim. Gökdelenlerin ilkiyle aynı hizaya geliyorduk ve lobinin içerisini görebiliyorduk. Başka bir okuldan bir grup çocuk asansör boşluğunun etrafında toplanmıştı. Konuşmadan duvarlara yaslanmışlardı. Asansörden inecek birini bekliyorlardı. “Ben döneyim o zaman,” dedim. Durdum. Julie omuz silkti ve eliyle beni arkada bırakacağını belirten ani bir hareket yaptı.

Bizim sokağa geri döndüğümde Sue’yla karşılaştım. Önünde açık bir kitap tutarak yürüyordu. Sırt çantasını omuzlarına sıkı sıkı ve tepeden takmıştı. Tom onun birkaç metre arkasından yürüyordu. Yüzündeki bakıştan, onu evden çıkarmak için yeni bir sahne yaşandığı açıktı. Kendimi Sue’nun yanında daha rahat hissederdim. Benden iki yaş küçüktü ve sırları olsa da, onlardan rahatsız olmazdım. Bir keresinde odasında çillerini “eritmek” için aldığı bir krem bulmuştum. Yüzü uzun ve narindi, dudakları renksiz, gözleri küçük ve yorgun görünüşlüydü, neredeyse görünmez, soluk kirpikleri vardı. Yüksek alın ve bir tutam saçıyla bazen gerçekten başka bir gezegenden bir kız gibi görünürdü. Durmadık, ama yanından geçerken Sue başını kitabından kaldırdı ve, “Geç kalacaksın,” dedi. Ben de, “Bir şey unuttum,” diye

mırıldandım. Tom kendi okul korkusuyla meşguldü ve beni fark etmedi. Sue'nun annemi yürümekten kurtarmak için onu okula götürüyor olduğunu fark edişim suçluluk duygumu artırdı ve daha hızlı yürüdüm.

Evin yanından arka bahçeye yürüdüm ve mutfak pencerelerinin birinden annemi seyrettim. Masada kahvaltının artıklarıyla ve önünde dört boş sandalyeyle oturuyordu. Hemen karşısında benim bir kâse dokunulmamış yulaf lapam duruyordu. Bir eli kucağında, diğeri masanın üzerinde, kolu sanki başını tutacakmış gibi kıvrıktı. Yanında içinde ilaçlarının durduğu bodur siyah bir şişe vardı. Yüzünde Julie'yle Sue'nun hatları karışmıştı, sanki o onların çocuğuymuş gibi. Cildi düzgün ve güzel yanaklarının üzerinde gergindi. Her sabah dudaklarını en koyu kırmızıyla mükemmel bir kurdele gibi boyardı. Ama gözleri, şeftali çekirdeği gibi kırışık, koyu renk deriye oturmuş, kafatasının o kadar gerisine gömüktü ki, derin bir kuyudan dışarı bakıyor gibi görünüyordu. Kafasının arkasındaki kalın, siyah bukleleri okşadı. Bazı sabahlar tuvalette yüzen bir saç tutamını bulurdum. Her zaman önce sifonu çekerdim. Şimdi ayağa kalkıp, arkası bana dönük masayı temizlemeye başladı.

Sekiz yaşındayken bir sabah okuldan şiddetli hastaymış gibi yaparak geri gelmiştim. Annem beni şımartmıştı. Pijamamı giydirmiş, salondaki kanepeye taşımış ve bir battaniyeye sarmıştı. Babam ve iki kız kardeşim evde yokken onu tekelime almak için eve geldiğimi biliyordu. Belki de gün içinde evde yanında birinin olmasına memnun olmuştu. Öğleden sonra geç saate kadar orada yatıp, işini yaparken onu seyrettim; evin başka bir tarafındayken de dikkatle dinledim. Onun bağımsız varlığının açık gerçekliği beni çarpmıştı. Ben okuldayken bile devam ediyordu. Yaptığı şeyler bunlardı. Herkes devam ediyordu. O zaman bu kavrayış unutulmaz ama acısızdı. Şimdiyse masadan yumurta kabuklarını çöp kutusuna almak için öne eğilmesini seyrederken aynı farkına varış,

bana dayanılmaz bir şekilde hem hüzün hem de tehdit duygusu verdi. Ben her ne kadar onu icat etmeye ve yokmuş gibi davranmaya devam etsem de o benim özel bir icadım değildi, ne de kız kardeşlerimin. Boş bir süt şişesini alırken, birdenbire pencereye doğru döndü. Çabucak geri adım attım. Yan yoldan koşarken arka kapıyı açıp adımı çağırdığını duydum. Evin köşesinden dışarı adım atarken onu şöyle bir gördüm. Ben sokaktan aşağı koşarken tekrar arkamdan seslendi. Sesini kaldırımda ayaklarımın gürültüsünün üzerinden duyduğumu hayal ederek bütün yolu koştum.
“Jack... Jack.”
Kardeşim Sue’ya tam okul kapısından girerken yetiştim.
3
Sabah olduğunu biliyordum, kötü bir rüya gördüğümü de biliyordum, iralemi zorlayarak kendimi uyandırabilirdim. Bacaklarımı oynatmaya, bir ayağımı ötekine değdirmeye çalıştım. En küçük bir his beni rüyamın dışındaki dünyada var etmeye yeterdi. Göremediğim birisi tarafından izleniyordum. Elinde bir kutu taşıyordu ve içine bakmamı istiyordu, ama ben acele ediyordum. Bir an durdum ve tekrar bacaklarımı oynatmaya ya da gözlerimi açmaya yeltendim. Ama birisi kutuyla geliyordu, zaman yoktu ve koşmaya devam etmem gerekti. Sonra yüz yüze geldik. Kutu, tahta ve menteşeliydi, bir zamanlar içinde pahalı purolar durmuş olabilirdi. Kapağı bir santim kadar açıktı, içini görmek için çok karanlıktı. Zaman kazanmak için koştum ve bu kez gözlerimi açmayı başardım. Gözlerim kapanmadan önce, odamı, bir sandalyenin üzerinde duran okul gömleğimi, yerde ters yüz olmuş bir ayakkabıyı gördüm. İşte kutu yine gelmişti. İçinde küçük bir yaratık olduğunu biliyordum, kendi isteği dışında kapatılmış ve korkunç kokan. Kendi sesimle kendimi uyandırmayı umarak bağırmaya çalıştım. Boğazımdan hiçbir ses çıkmadı ve dudaklarımı bile oynatamadım. Kutunun kapağı tekrar kalktı. Dönüp koşamadım, çünkü bütün gece koşmuştum ve

artık içine bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Büyük bir rahatlamayla odamın kapısının açıldığını ve yerde ayak sesleri duydum. Birisi yatağımın kenarında, hemen yanı başımda oturuyordu ve gözlerimi açabildim.

Annem kollarımı yorganın içinde hapsedecek bir şekilde oturuyordu. Çalar saatime göre saat sekiz buçuktu ve okula geç kalacaktım. Annem zaten iki saattir ayakta olmalıydı. Kullandığı parlak pembe sabun kokuyordu. “Sen ve benim konuşma zamanımız geldi artık,” dedi. Bir bacağını ötekinin üzerine attı ve ellerini dizlerine koydu. Sırtı, Julie’ninki gibi dimdikti. Sırtüstü yattığım için kendimi dezavantajlı hissettim ve doğrulmak için uğraştım. Ama annem, “Biraz yat orada,” dedi.

“Geç kalacağım,” dedim.

“Biraz yat orada,” diye tekrarladı, son sözcüğün üzerine basa basa. “Seninle konuşmak istiyorum.” Kalbim hızlı hızli atıyordu, gözlerimi annemin başının ilerisinde tavana diktim. Rüyamın güçlükle dışındaydım. “Bana bak,” dedi. “Gözlerine bakmak istiyorum,” Gözlerinin içine baktım ve yüzümde endişeyle gezindiler. Kendi şişmiş yansımamı gördüm.

“Son zamanlarda hiç aynada gözlerine baktın mı?” dedi. Hayır,” dedim dürüst olmayarak.
Göz bebeklerin çok büyük, biliyor muydun?” Hayır anlamında başımı salladım. “Yeni uyandığın halde gözlerinin altında torbalar var.” Sustu. Aşağıda diğerlerinin kahvaltı ettiğini duyabiliyordum. “Bu neden biliyor musun?” Tekrar hayır anlamında başımı salladım ve o da tekrar sustu. Öne eğildi ve bir aciliyet hissiyle konuştu. “Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?” Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

“Hayır,” dedim.

“Evet biliyorsun, oğlum. Neden bahsettiğimi biliyorsun, bunu görebiliyorum.”

Bunu sessizliğimle doğrulamaktan başka seçeneğim yoktu. Bu sertlik ona hiç yakışmıyordu; sesinde düz,

yapmacık bir ton vardı, zor mesajını iletebileceği tek yol buydu.
"Neler olduğunu bilmediğimi sanma. Artık genç bir erkek oluyorsun ve bundan gurur duyuyorum... bunlar sana babanın söyleyeceği şeylerdi..." Gözlerimizi kaçırdık, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. "Büyümek zordur, ama bu şekilde devam edersen kendine çok zarar verirsin, büyüyen vücuduna zarar."

"Zarar..." diye tekrar ettim.

"Evet, şu haline bak," dedi daha yumuşak bir sesle. "Sabahları kalkamıyorsun, bütün gün yorgunsun, bir anın bir anına uymuyor, yıkanmıyorsun, kıyafetlerini değiştirmiyorsun, kardeşlerine ve bana karşı kabasın. Ve ikimiz de bunun neden olduğunu biliyoruz. Her defasında..." Sessizleşti ve bana bakmaktan çok kucağındaki ellerine gözlerini dikti. "Her... onu yaptığında, yerine koymak için bir litre kan gerekiyor." Meydan okurcasına bana baktı.

"Kan," diye fısıldadım. Öne eğildi ve yavaşça yanağımdan öptü.

"Sana bunu söylememin sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedim. Ayağa kalktı.

"Bir gün, yirmi bir yaşma geldiğinde dönüp bunları söylediğim için bana teşekkür edeceksin." Başımı salladım. Üzerime eğildi ve şefkatle saçımı karıştırdı, sonra çabucak odadan çıktı.

Artık kız kardeşlerimle birlikte Julie'nin yatağında oynamıyorduk. Babam öldükten sonra çok geçmeden, her ne kadar babamın ölümü yüzünden olmasa da oyunlar bitti. Sue isteksizleşti. Belki okulda bir şey öğrenmişti ve ona yaptıklarımıza izin verdiği için kendinden utanmıştı. Bundan asla emin olamadım, çünkü bu konuştuğumuz bir şey değildi. Hem artık Julie de daha uzaktı. Makyaj yapıyordu, bir sürü sırrı vardı. Okulda yemek sırasında bir kez onun benden "oğlan kardeşi" olarak söz ettiğini duymuştum ve canım yanmıştı. Annemle mutfakta, Tom,

Sue, ya da ben birden girersek kesilen uzun konuşmalar yapıyorlardı. Annem gibi Julie de bana saçım ya da kıyafetimle ilgili yorumlar yapıyordu, ama yumuşakça değil aşağılamayla.

“Leş gibi kokuyorsun,” derdi ne zaman aramızda bir anlaşmazlık olsa. “Gerçekten leş gibi kokuyorsun. Neden hiç üstünü
değiştirmiyorsun?” Bunun gibi yorumlar beni hoyratlaştırırdı.

“Siktir ordan,” diye tıslardım ve bitkin düşüp ölene kadar onu gıdıklamaya kararlı, ayak bileklerine saldırırdım.
“Anne,” diye bağırırdı, “anne, Jack’e bir şey söyle!” Annem de her neredeyse oradan yorgun bir şekilde seslenirdi: “Jack...” Julie’yi son gıdıkladığım zaman annemin hastaneye gitmesini beklemiş, sonra en son babam tarafından giyilmiş bir çift kocaman pis bahçe eldivenini giyip onu odasına kadar takip etmiştim. Üstünde ödevlerini yaptığı küçük masada oturuyordu. Ellerim arkamda, kapı aralığında durdum.

“Ne istiyorsun?” dedi tam bir iğrenmeyle. Aşağıda kavga etmiştik.

“Seni almaya geldim,” dedim kısaca ve devasa ellerimi, parmaklarım açık ona doğru uzattım. Yalnızca bunların ona yaklaşırkenki görüntüsü bile onu güçsüz düşürdü. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama sandalyesine geri düştü.

“Yapamazsın,” deyip durdu yükselen kıkırdamalarının arasında. “Hele bir yap.”

Büyük eller ondan hâlâ santimlerce uzaktı ve o sandalyesinde kıvranıp, “Hayır... hayır... hayır,” diye ciyaklıyordu.

“Evet,” dedim, “senin zamanın geldi.” Onu kolundan yatağına çektim. Dizleri yukarı çekik, elleri boğazını korumak için havada, yattı. Gözlerini, çullanmaya hazır olarak üzerinde tuttuğum büyük ellerden ayırmaya cesaret edemiyordu.

“Gidin başımdan,” diye fısıldadı. O zaman bana değil de eldivenlere hitap etmiş olması komik gelmişti.

“Sana geliyorlar,” dedim ve ellerimi birkaç santim alçalttım. “Ama kimse ilk nereye vuracaklarını bilmiyor.” Güçsüzce bileklerimi tutmaya çalıştı, ama ellerimi onunkilerin altına kaydırdım ve eldivenler sıkı sıkı göğüs kafesinin etrafında, tam koltuk altlarının orada kenetlendi. Julie güldükçe ve nefes almak için çırpındıkça, ben de gücümden zevklenerek güldüm. Şimdi çırpınışında bir panik hali vardı. Nefes alamıyordu. “Lütfen,” demeye çalışıyordu, ama ben keyfimden duramıyordum. Hava akciğerlerinden küçük bir kuşun gıdaklaması gibi çıkıyordu. Bir el, eldivenin kaba malzemesini tutup çekti. Onu altta tutacak daha iyi bir pozisyona geçmek için öne doğru hareket ettiğimde, dizlerimin üzerine yayılan sıcak sıvıyı hissettim. Dehşet içinde yataktan fırladım ve eldivenleri ellerimden silkeleyip çıkardım. Julie’nin son gülüşleri azalarak bitkin bir ağlayışa dönüştü. Sırtüstü yatıyor, gözyaşları elmacıkkemiklerinden dökülüyor ve saçlarında kayboluyordu. Oda sadece hafifçe sidik kokuyordu. Eldivenleri yerden aldım. Julie başını çevirdi.

“Çık dışarı,” dedi donuk bir şekilde.

“Affedersin,” dedim.

“Çık… dışarı.”

Tom’la Sue kapı aralığında durmuş seyrediyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Sue bana çıkarken.

“Hiç,” dedim ve çok sessiz bir şekilde kapıyı kapadım.

Annem işte bu zamanlarda sık sık akşamları erkenden yatmaya başlamıştı. Güçlükle uyanık kalabildiğini söylüyordu.

“Birkaç gece peş peşe erken yatarsam,” diyordu, “tekrar kendime gelirim.”

Bu Julie’ye akşam yemeği ve yatma saati işlerinin sorumluluğunu verdi. Ben salonda radyo dinliyordum. Julie geldi ve çat diye radyoyu kapattı.

“Çöpü boşalt, olmaz mı,” dedi bana, “çöp kutularını da öne taşı.”

“Bok ye,” diye bağırdım, “dinliyordum onu” ve radyonun düğmesine uzandım.

Julie eliyle radyoyu örttü. Hâlâ ona saldırımdan dolayı o kadar utanıyordum ki onunla mücadele etmedim. Birkaç sahte direnme sözünden sonra dışarıda çöp kovalarını taşıyordum. Döndüğümde, Sue mutfak lavabosunda patates soyuyordu. Sonra yemeğe oturduğumuzda her zamanki ağız kavgası yerine gergin bir sessizlik vardı. Karşımdaki Sue’ya baktığımda kıkırdadı. Julie bize bakmıyordu ve konuştuğu zaman da alçak sesle Tom’a konuşuyordu. Bir dakikalığına yukarıya bir tepsi yemek götürmek için odadan ayrıldığında, Sue’yla ben masanın altından birbirimizi tekmeleyip güldük. Ama geri geldiğini duyunca sustuk.

Tom annesinin olmadığı bu akşamları sevmiyordu. Julie ona tabağındaki her şeyi yediriyordu ve masanın altında emeklemesine ya da garip sesler çıkarmasına izin yoktu. Onu en çok öfkelendiren, Julie’nin onu annem uyurken odasına sokmamasıydı. Tom kıyafetleri üstünde, annemin yatağına tırmanıp yanında yatmayı severdi. Yukarı çıkarken, Julie onu bileğinden yakaladı. “Çıkamazsın,” dedi sessizce. “Annem uyuyor.” Tom korkunç bir çığlık attı, ama Julie onu mutfağa sürükleyince direnmedi. O da Julie’den biraz korkuyordu. Julie birdenbire hepimize çok uzaktı, sessiz ve otoritesinden çok emin. Ona, “Hadi Julie, rol yapmayı bırak. Gerçekte kim olduğunu biliyoruz,” demek istiyordum. Ondan yana bakıp durdum. Ama karşılık veren bir bakış hiç gelmedi. Hep meşguldü ve benimle sadece kısa bir süre için göz göze geliyordu.

Olur da yine benimle konuşursa diye annemle yalnız kalmaktan kaçındım. Okuldan öğrendiğim kadarıyla onun yanlış bildiğini biliyordum. Ama şimdi her işe koyulduğumda, günde bir ya da iki kez, gözümün önünden kanla doldurulmuş, gümüş folyo kapaklı, bir litrelik süt

şişeleri geçiyordu. Sue’yla daha fazla zaman geçiriyordum. Beni seviyor gibiydi, ya da en azından beni görmezden gelmeye hazırlıklıydı. Zamanının çoğunu evde, odasında okuyarak geçiriyordu ve benim orada yatmama hiç karşı çıkmıyordu. Kendisi gibi on üç yaş civarında kızların yatılı okul maceralarını anlatan romanlar okurdu. Yerel kütüphaneden dinozorlar, volkanlar ya da tropik denizlerdeki balıklar hakkında büyük, resimli kitaplar alırdı. Bazen onları karıştırıp resimlerine bakardım. Bu bilgilerin hiçbiri ilgimi çekmezdi. Dinozor resimlerinden kuşku duyardım ve Sue’ya kimsenin onların gerçekten neye benzediğini bilemeyeceğini söylerdim. O da bana onların yapısını anlamaya yarayacak iskeletlerden ve bütün ipuçlarından söz ederdi. Bütün öğleden sonra tartışırdık. Benden çok daha fazla biliyordu, ama ben de onun kazanmasına izin vermemeye kararlıydım. En sonunda, canımız sıkılmış ve sabrımız taşmış halde, surat asıp birbirimizi rahat bırakırdık. Ama çoğunlukla komplocular gibi, ailemiz ve tanıdığımız bütün herkes hakkında, davranışları ve görünüşlerini dikkatle inceleyerek, aslında “gerçekten ne oldukları” üzerine konuşurduk. Annemizin ne kadar hasta olduğunu merak ederdik. Sue onun Julie’ye yine doktorunu değiştirdiğini söylediğini duymuştu. Ablamızın kendini dev aynasında gördüğünde hemfikirdik. Artık Sue’yu bir kız gibi görmüyordum. Julie’den farklı olarak, Sue yalnızca bir kız kardeş, bir kişiydi. Uzun bir pazar öğleden sonrasında, anne babamız hakkında konuşurken Julie içeri girdi. Ben onların gizlice birbirinden nefret ettiğini ve babam ölünce annemin rahatladığını söylüyordum. Julie, yatağa, Sue’nun yanına oturup bağdaş kurdu ve esnedi. Ben sustum ve boğazımı temizledim.

“Devam et,” dedi Julie, “ilginç şeyler söylüyorsun.”

“Önemli bir şey değildi,” dedim.

“Ya,” dedi Julie. Biraz kızardı ve gözlerini indirdi. Şimdi Sue boğazını temizledi ve hepimiz bekledik.

Ben, aptalca, “Sadece annemin babamı gerçekten sevdiğini düşünmediğimi söylüyordum,” dedim.

“Öyle mi?” dedi Julie yapmacık bir ilgiyle. Kızgındı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Belki sen biliyorsundur.”

“Ben nereden bileyim?” Yeni bir sessizlik oldu, sonra Sue, “Çünkü sen onla bizden daha çok konuşuyorsun,” dedi.

Julie’nin kızgınlığı kendini artan sessizliğinde gösterdi. Ayağa kalktı ve odayı geçtiğinde kapı aralığında dönüp sessizce, “Tek siz ikinizin onla bir işi olmasın diye,” dedi. Kapıda durup bir yanıt bekledi, sonra da arkasında çok hafif bir parfüm kokusu bırakıp gitti.

Ertesi gün okuldan sonra anneme onunla çarşıya yürümeyi teklif ettim.

“Taşıyacak bir şey yok,” dedi. Karanlık girişte duruyor, aynada atkısını bağlıyordu.

Canım yürümek istiyor,” diye geveledim.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, sonra koluma girdi ve “Doğum günün yaklaşıyor,” dedi.

“Evet, çok yakında,” dedim.

“On beşine girmek heyecanlandırıyor mu seni?”

“Bilmem,” dedim.

Bir eczanede annem için bir reçetenin doldurulmasını beklerken ona doktorun ne dediğini sordum. Plastik bir kapta paket kâğıdıyla kaplanmış bir kalıp sabunu inceliyordu. Onu bırakıp neşeyle gülümsedi.

“Ah, bütün dedikleri saçmalık. Hepsini bıraktım.” Başıyla eczane tezgâhına doğru işaret etti, “ilaçlarımı aldığım sürece.”

Rahatladım. En sonunda ilaçlar, onun için taşımayı teklif ettiğim ağır, kahverengi bir şişede geldi. Evin yolunda doğum günümde küçük bir parti vermemizi ve okuldan birkaç arkadaşımı çağırmamı önerdi. Hemen, “Hayır,” dedim. “Sadece aile arasında olsun.” Yolun kalanında planlar yaptık ve ikimiz de en sonunda konuşacak bir şey

bulduğumuz için memnunduk. Annem, Julie'nin onuncu doğum gününde yaptığımız bir partiyi hatırladı. Ben de hatırladım, sekiz yaşındaydım. Julie, birisi ona on yaşından sonra artık doğum günlerinin bittiğini söylediği için ağlamıştı. Bir süre bu bir aile şakası olmuştu. İkimiz de babamın bu ve hatırlayabildiğim bütün diğer partiler üzerindeki etkisinden bahsetmedik. Bütün çocukların düzgün bir sırada durup, kurduğu bir oyun için sıralarını beklemesini isterdi. Gürültü ve karmaşa, çocukların amaçsız bir halde etrafta dolanıp durması onu müthiş rahatsız ederdi. Birine öfkelenmeden geçen hiçbir doğum günü partisi olmazdı. Sue'nun sekizinci doğum gününde maskaralık etti diye onu yatağa yollamıştı. Annem araya girmişti ve bu partilerin sonuncusu olmuştu. Tom'a hiç parti yapılmamıştı. Ön bahçe kapısına geldiğimizde susmuştuk. O çantasında sokak kapısının anahtarını ararken, babamsız bir parti yapacağımız için bu sefer memnun olup olmadığını merak ettim.

"Yazık ki babam olamayacak..." dedim; o da "Zavallıcık. Seninle ne kadar gurur duyardı," dedi.

Doğum günümden iki gün önce annem yatağa düştü.

"Zamanında ayağa kalkarım," dedi Sue'yla ben onu görmeye gittiğimizde. "Hasta değilim, sadece çok, çok yorgunum." Bizimle konuşurken bile gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu. Şimdiden bir pasta yapmış, kırmızı ve mavi kremadan eş merkezli dairelerle süslemişti. En ortada bir mum duruyordu. Tom bununla çok eğlenmişti.

"On beş yaşında değilsin," diye bağırmıştı, "doğum günün geldiğinde sadece bir yaşında olacaksın."

Sabah erken Tom odama gelip yatağımda zıpladı.

"Uyan uyan, bugün bir yaşındasın."

Kahvaltıda Julie bana hiçbir şey söylemeden, içinde metal bir tarakla tırnak makası olan küçük deri bir kese verdi. Sue bir bilim kurgu romanı verdi. Kapağında bir uzay gemisini yutan dokunaçtı büyük bir canavar vardı ve onun

arkasında siyah gökyüzü, parlak yıldızlarla doluydu. Annemin odasına bir tepsi çıkardım. İçeri girdiğimde sırtüstü yatıyordu ve gözleri açıktı. Yatağının kenarına oturdum ve tepsiyi dizlerimin üstünde dengeledim. Sırtını yastıklarla destekleyip oturmuş, çayını yudumluyordu. Sonra, “Doğum günün kutlu olsun, oğlum. Sabahları bir şey içene kadar konuşamıyorum,” dedi.

Hâlâ elinde tutuğu çay fincanının üzerinden beceriksizce kucaklaştık. Bana verdiği zarfı açtım. İçinde bir doğum günü kartıyla iki sterlin vardı. Kartın üzerinde bir yer küresinin fotoğrafı, deri ciltli eski kitaplardan bir yığın, olta takımı ve bir kriket topu vardı. Onu tekrar kucakladım ve yine, “Ayy,” dedi fincan tabağında sallanınca. Bir süre birlikte oturduk ve elimi sıktı. Onunki sarımsı ve kuruydu; tavuk ayağı gibi, diye düşündüm.

Bütün sabah Sue’nun bana verdiği kitabı okuyarak yatağımda uzandım. Sonuna kadar okuduğum ilk romandı. Galaksiler arasında bulutlarda savrulan, hayat taşıyan çok küçük sporlar, ölen bir güneşin özel ışınlarının değmesiyle, X ışınlarıyla beslenen ve şimdi Dünya ile Mars arasındaki düzenli uzay trafiğini terörize eden dev bir canavar yumurtlamışlardır. Bu canavarı
yalnızca yok etmek değil, devasa cesedini de imha etmek Komutan Hunt’ın görevidir.

Bir bilim adamı, pek çok brifinglerinden birinde, Hunt’a, “Onun sonsuza kadar uzayda dolanmasına izin vermek,” demiştir, “sadece çarpışma tehlikesi yaratmakla kalmaz; kimbilir başka hangi kozmik ışınlar çürümüş cesedine neler yapabilir? Kimbilir bu cesetten, başka hangi canavarsı mutasyonlar olabilir?”

Julie odama gelip de annemin kalkmadığını ve pastayı onun yatağının kenarında yiyeceğimizi söylediğinde o kadar dalmıştım ki anlamadan ona bakakaldım.

“Ona bir iyilik etsen de,” dedi Julie çıkarken, “bir kez olsun temizlensen?”

Öğleden sonra Tom ve Sue pastayı ve bardakları yukarı taşıdılar. Ben kendimi banyoya kilitledim ve aynanın önünde durdum. Komutan Hunt'ın uzay gemisinde bulunduracağı cinsten biri değildim. Cildimi saklamak için sakal uzatmaya çalışıyordum, ama seyrek kıllarımın her biri, insanın gözünü, işaret eden bir parmak gibi, altındaki sivilceye çekiyordu. Lavaboyu sıcak suyla doldurdum ve içine bastırdığım avuçlarımla ağırlığımı lavabonun dibine vererek yaslandım. Sık sık bu şekilde, ellerim ve bileklerim sıcak suyun içinde, aynaya doğru eğilerek yarım saat geçirirdim. Bu yıkanmaya en yakın geldiğim şeydi. Yıkanmak yerine, bu kez Komutan Hunt hakkında hayal kurdum. Su artık sıcak olmadığında ellerimi kuruladım ve cebimden küçük deri keseyi çıkardım. Tırnaklarımı kestim, zayıf kahverengi saçlarımı, çeşitli şekiller deneyerek taradım ve en sonunda doğum günümü ortadan ayrık saçla kutlamaya karar verdim.

Annemin yatak odasına girdiğimde Sue "İyi ki doğdun"u söylemeye başladı ve diğerleri de ona katıldı. Pasta komodinin üstünde duruyordu ve mumu zaten yanmaktaydı. Annem yastıklarla çevrili bir halde yatıyordu; dudaklarını şarkıya oynatıyor olmasına karşın sesini duyamadım. Bitirdiklerinde mumu üfledim ve Tom yatağın önünde dans edip, Julie onu susturana kadar "Bir yaşındasın, bir yaşındasın," diye şarkı söyledi.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi annem. "Yeni mi yıkandın?"

"Evet," dedim ve pastayı kestim.

Sue çay fincanlarına iki kilo gerçek portakaldan sıktığını söylediği portakal suyunu koydu.

"Bütün portakallar gerçektir, değil mi anne?" dedi Tom. Hepimiz güldük ve Tom, kendiyle çok zevklenmiş, bu yorumunu birkaç kez ama azalan bir başarıyla tekrar etti. Gerçekte buna güçlükle bir parti denebilirdi ve ben kitabıma dönmek için sabırsızlanıyordum. Julie yatağın bir tarafına bakan sığ girintiye dört sandalye dizmişti; orada pastayı ısırıp meyve suyunu yudumlayarak oturduk. Annem

hiçbir şey yiyip içmedi. Julie bir şey olmasını istedi, bizden eğlendirici olmamızı istedi.

"Bize bir fıkra anlat," dedi Sue'ya, "dün bana anlattığını." Sue fıkrasını anlattığında ve annem güldüğünde, Julie Tom'a, "Bize çember hareketini göster," dedi.

Tom'un yerde yuvarlanıp ve kıkırdayabilmesi için sandalyeleri oynatıp tabakları kaldırmamız gerekti. Bir süre sonra Julie onu durdurup bana döndü.

"Hadi bize bir şarkı söylesene."

"Hiç şarkı bilmiyorum," dedim.

"Tabii biliyorsun," dedi. " 'Greensleeves'e ne dersin?" Şarkının adı beni çok rahatsız ediyordu. "İnsanlara ne yapacağını söylemekten vazgeçsen," dedim. "Tanrı değilsin, öyle değil mi?"

Sue söze karıştı. *"Sen* bir şey yapsana , Julie," dedi.

Julie'yle ben konuşurken Tom ayakkabılarını çıkarmış ve yatağa annemin yanına tırmanmıştı. Annem kolunu onun omzuna dolamış ve sanki çok uzaktaymışız gibi bizi seyrediyordu.

"Ya evet," dedim Julie'ye, "bir kere de sen bir şey yap." Julie hiçbir şey söylemeden kendini Tom'un yuvarlanmalarından açılan alana fırlattı ve birden vücudu, yalnızca elleriyle destekli, gergin, zarif ve tamamen hareketsiz bir şekilde baş aşağı geldi. Eteği başının üzerine düştü. Külotu, bacaklarının açık kahverengi derisine karşı parlak beyaz göründü ve ben kumaşın,
düz, kaslı kamına yapışan lastiğin etrafında nasıl küçük pililer halinde yığıldığını görebildim. Beyaz ağ yerinden birkaç siyah kıl dışarı kıvrılıyordu. İlk önce bitişik olan bacakları şimdi dev kollar gibi yavaş yavaş ayrılıyordu. Julie bacaklarını tekrar birleştirdi ve yere indirerek ayağa kalktı. Kafam karışmış, çılgın bir halde kendimi ayakta, titrek, tutkulu bir tenor sesiyle "Greensleves"i söylerken buldum. Bitirdiğimde hepsi alkışladı ve Julie elimi tutup sıktı. Annem sersem bir halde gülümsüyordu. Her şey hemen toplandı;

Julie Tom’u yataktan aldı, Sue tabakları ve pastanın kalanım taşıdı, ben de sandalyeleri aldım.

4

Sıcak bir öğleden sonra, yabani otlarla uzun çimenin arasına gizlenmiş bir balyoz buldum. Terk edilmiş prefabrik evlerden birinin bahçesinde can sıkıntısıyla etrafı karıştırıyordum. Bina altı ay önce yangından tamamen tahrip olmuştu. Tavanı çökük, yer döşemelerinin yandığı isli salonda durdum. Bir bölme duvarı kalmıştı ve ortasında mutfakla bağlantılı bir servis penceresi vardı. Küçük ahşap kapılarından biri hâlâ menteşeliydi. Mutfakta su borularının ve elektrik teçhizatının kırık parçaları duvara yapışıktı ve yerde parçalanmış bir eviye duruyordu. Bütün odalarda uzamış otlar ışık için savaşıyordu. Çoğu ev, uygun yerlerindeki taşınmaz eşyalarla tıka basa dolu olurdu ve her eşya insana ne yapacağını söylerdi - burada yemek yenir, burada uyunur, burada oturulur. Ama bu yanmış yerde hiçbir düzen yoktu, her şey gitmişti. Bu boş, yıkık odalarda halılar, dolaplar, resimler, sandalyeler, bir dikiş makinesi hayal etmeye çalıştım. Şimdi böyle eşyaların ne kadar ilgisiz, ne kadar önemsiz görünüyor olması hoşuma gitti. Bir odada, kararmış kırık kirişler arasına sıkıştırılmış bir şilte vardı. Duvar pencerenin etrafında ufalanıyordu ve tavan göçmüştü. O şiltede uyuyan insanlar, diye düşündüm, gerçekten de “yatak odasında” olduklarına inanıyordu. Her zaman böyle olacağını farz ediyorlardı. Kendi odamı, Julie’nin, annemin, bir gün çökecek olan bütün odaları düşündüm.

Şilteye çıkmış, kırık duvarın bir kabartısı üzerinde kendimi dengeleyip bunu düşünüyorken çimendeki balyozun sapını gördüm. Aşağı atlayıp balyozu aldım. Büyük demir kafasının altında gri tespih böcekleri yaşıyormuş ve şimdi kontrolsüz bir karmaşayla küçük toprak parçaları üzerinde ileri geri koşuyorlardı. Balyozu üzerlerine savurdum ve yerin ayaklarımın altında sallanışını hissettim. iyi bir parça bulmuştum, herhalde itfaiyeciler ya da yıkıcılar bırakmıştı.

Balyozu omzumun üzerinde dengeledim ve bununla neyi parçalayabileceğim! düşünerek eve taşıdım. Taşlık bahçe dağılıyordu ve her yerini otlar bürümüştü. Parke taşlarından başka vuracak bir şey yoktu, onlar da zaten çatlaktı. Beton yol üstünde karar kıldım - beş metre uzunluğunda ve beş altı santim kalınlığındaydı. Hiçbir işe yaramıyordu. Belime kadar soyundum ve işe giriştim. İlk vuruşta beton biraz ufalandı, ama sonraki birkaçından hiçbir şey olmadı, bir çatlak bile. Durdum ve tekrar başladım. Bu kez, şaşırtıcı bir şekilde, büyük bir yarık açıldı ve geniş, tatmin edici bir beton parçası ayrıldı. Boyu altmış santim kadardı ve kaldırmak için ağırdı. Boydan boya çektim ve çite dayadım. Tekrar balyozu almak üzereydim ki arkamda Julie'nin sesini duydum. "Yapma." Parlak yeşil bir bikini giymişti. Bir elinde bir dergi, diğerinde de güneş gözlüğü vardı. Evin bu yanında koyu gölgedeydik. Balyozun kafasını ayaklarımın arasına bıraktım ve sapına eğildim.

"Ne diyorsun?" dedim. "Neden?"

"Annem söyledi." Balyozu aldım ve elimden geldiğince hızla yola vurdum. Omzumun üstünden, omuz silkip giden ablama baktım.

"Neden?" diye seslendim arkasından.

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi Julie arkasına dönmeden. "Başı ağrıyor." Küfrettim ve balyozu duvara dayadım.

Annemin artık yataktan çok ender çıkıyor olmasını sorgusuz kabullenmiştim. O kadar yavaş yavaş yatağa bağlanmıştı ki üzerinde pek yorum bile yapmamıştık. İki hafta önceki doğum günümden beri hiç kalkmamıştı. Buna gayet iyi uyum sağlamıştık. Tepsiyi sırayla yukarı çıkarıyorduk ve Julie okuldan dönerken alışverişi yapıyordu. Sue ona yemek yapmakta yardım ediyor, ben de bulaşıkları yıkıyordum. Annem dergiler ve kütüphane kitaplarıyla çevrili yatıyordu, ama onu okurken hiç görmedim. Çoğu zaman oturur pozisyonda uyurdu ve ben içeri girdiğimde küçük bir irkilmeyle uyanır, "Bir an için uyuyakalmışım,"

gibi bir şey söylerdi. Hiç ziyaretçimiz olmadığından nesi olduğunu soracak kimse de yoktu; böylece ben de bu soruyu kendime açıkça sormadım. Sonra ortaya çıktı ki Julie çok daha fazla şey biliyormuş. Her cumartesi sabahı reçeteyi yenilemeye gider ve kahverengi şişeyi bir kere daha dolu getirirdi. Annemi görmeye hiç doktor gelmedi. "Bana bir ömür yetecek kadar doktor gördüm ve test yaptırdım." Bu bana doktorlardan bıkmak için mantıklı görünmüştü.

Yatak odası evin merkezi haline gelmişti. Orada, o uyurken biz kendi aramızda konuşup radyosunu dinlerdik. Bazen onun Julie'ye alışverişle ya da Tom'un kıyafetleriyle ilgili, her zaman yumuşak ve hızlı bir fısıltıyla talimat verdiğini duyardım. "Annem ayağa kalkınca," yakın gelecekte eski düzenin yeniden kurulacağı, belirsiz, sorgulanmayan bir zaman olmuştu. Julie ciddi ve becerikli görünüyordu, ama konumunu sömürdüğünden, bana emirler yağdırmanın hoşuna gittiğinden şüpheleniyordum.

"Artık odanı temizlemenin zamanı geldi," dedi bana bir hafta sonu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Odan berbat, orada bir şey kokuyor." Hiçbir şey demedim. "Temizleşen iyi olur. Annem dedi." Annem hasta olduğu için ne istese yapmam gerektiğini düşünürdüm ve odama hiçbir şey yapmasam da bunu düşündüm, temizlemek konusunda endişelendim. Annem odam konusunda bana hiçbir şey söylemedi ve Julie'ye de hiçbir şey söylemediğini düşünmeye başladım.

Balyozumu bir-iki dakika seyrettikten sonra arka bahçeye dolandım. Temmuz ortasıydı, yaz tatilinin başlamasına sadece bir
hafta vardı ve altı haftadır her gün sıcaktı. Tekrar yağmur yağdığını hayal etmek zordu. Julie bronzlaşmak için can atıyordu ve dağılan taşlık bahçenin üzerinde küçük düz bir alan açmıştı. Her gün okuldan sonra bir saat oraya banyo havlusunu yayardı. Elleri ve parmakları yanındaki toprağın

üzerinde düz bir şekilde yatar, her on dakikada bir karnının üstüne döner, baş parmaklarıyla bikini askılarını gevşetirdi. Koyulaşan tenini ortaya çıkarmak için beyaz bir okul bluzu giyerdi. Ben köşeyi dönerken o tam tekrar yerleşmişti. Yüzükoyun yatıyor, başı kollarının üstünde, yüzü bana ters, bitişikteki büyük ısırgan otu kümelerinin susuzluktan öldüğü boş araziye bakıyordu. Yanma, güneş gözlüğüyle kalın bir bronzlaştırıcı krem tüpünün arasına, gümüş ve siyah renkli, ince, titrek erkek seslerinin geldiği küçücük bir transistörlü radyo yerleştirmişti. Taşlık bahçenin kenarları onun yattığı yerden dimdik aşağı iniyordu. Soluna hafifçe dönse ayaklarıma yuvarlanırdı. Çalılar ve otlar solmuştu ve ışıltılı parlak bikinisi taşlık bahçedeki bütün yeşillikti.

"Dinle," dedim ona radyodaki seslerin üzerinden. Başını benden yana çevirmedi, ama beni duyduğunu biliyordum. "Annem sana o gürültüyü kesmemi söylemeni ne zaman söyledi?" Julie kıpırdamadı ya da konuşmadı, ben de yüzünü görmek için taşlık bahçenin etrafından tırmandım. Gözleri açıktı. "Yani demek istiyorum ki, sen hep buradaydın." Ama Julie, "Bana bir iyilik yapıp sırtıma biraz krem sürer misin?" dedi. Ben yukarı tırmanırken ayağım büyük bir taşı yerinden oynattı ve gümbürtüyle yere düştü.

"Dikkat et," dedi Julie. Açık bacakları arasına diz çöktüm ve tüpten avucuma soluk, kremsi bir sıvı sıktım. "Omuzlarımdan yukarı, boynuma," dedi Julie, "en çok gerekli" ve başını indirerek ensesinden saçını çekti. Yerden sadece bir buçuk metre yukarıda olmamıza rağmen, burada hafif ve ferahlatıcı bir rüzgâr var gibiydi. Kremi omuzlarına sürerken, ellerimin onun sırtına karşı ne kadar solgun ve kirli göründüğünü fark etlim. Omuz askıları çözülmüş ve yerde sürünüyordu. Eğer biraz bir tarafa kıpırdasa, vücudunun koyu gölgesinde gizlenmiş göğüslerini görebilirdim. Bitirdiğimde omzunun üzerinden seslendi,

“Şimdi bacaklarımı yap.” Bu kez kremi, gözlerim yarı kapalı, olabildiğince çabuk sürdüm. Sıcak basmış ve midem bulanmıştı. Julie’nin başı yine kolunun üzerine dayalıydı ve nefesi, sanki uyuyan birininki gibi yavaş ve düzenliydi. Radyodan kulak tırmalayıcı bir ses kötü bir tekdüzelikle yarış sonuçlarını sayıyordu. Bacakları yeterince kremlenir kremlenmez taşlık bahçeden aşağı atladım.

“Sağ ol,” diye seslendi Julie uykulu bir şekilde. İçeri, yukarı banyoya koştum. O akşam daha sonra balyozu bodruma attım.

Her üç sabahta bir Tom’u okula götürme sırası bendeydi. Onu gitmeye ikna etmek her zaman zordu. Bazen bağırır, tekmeler atar ve evden dışarı taşınması gerekirdi. Bir sabah, dönem bitmeden kısa bir süre önce, birlikte yürürken bana sakin bir şekilde okulda bir “düşmanı” olduğunu söyledi. Sözcük onun dudaklarından ürkütücü çıktı ve ona ne demek istediğini sordum. Onun peşinde olan daha büyük bir oğlan olduğunu anlattı.

“Kafamı kıracak,” dedi şaşkınlığa yakın bir tonla. Ben şaşırmamıştım. Tom tam da sataşılacak cinstendi. Altı yaşında biri için küçük ve çelimsizdi. Solgun, biraz kepçe kulaklıydı, aptalca bir sırıtışı ve kalın, yana eğik perçemli siyah saçları vardı. Daha kötüsü, can sıkıcı ve tartışmacı bir şekilde zekiydi - tam bir okul bahçesi kurbanı.

“Bana kim olduğunu söyle,” dedim, çökük sırtımı düzelterek, “icabına bakarım.” Okulun dışarısında durduk ve siyah parmaklıkların arasından baktık.

“Şu,” dedi en sonunda ve küçük bir tahta kulübeye işaret etti. Sıska görünüşlü bir çocuktu, Tom’dan bir-iki yaş büyük, kızıl saçlı ve çilli. En hain cins, diye düşündüm. Hızla okul bahçesini geçtim ve sağ elimle yakasından yakaladım, öbür elimle de boynunu kavrayıp kulübeye doğru sertçe çarpıp onu oraya sabitledim. Yüzü sallanıp pörtlemiş gibi göründü. Öyle çılgınca sevinmiştim ki yüksek sesle gülmek istedim.

‘‘Kardeşime el sürecek olursan,” diye tısladım, “bacaklarını yırtarım senin.” Sonra bıraktım.

O öğleden sonra Tom’u okuldan eve getiren Sue’ydu. Tom’un gömleği sırtından lime lime sarkıyordu ve ayakkabılarından biri gitmişti. Yüzünün bir tarafı şişmiş ve kırmızı, ağzının bir köşesi yarılmıştı. İki dizi de sıyrılmış, baldırından yol yol akan kan kurumuştu. Sol eli şişmiş ve dokununca sanki ezilmiş gibi acıyordu. Eve gelir gelmez Tom tuhaf bir hayvan ulumasıyla merdivenlere yöneldi. “Annem onu öyle görmesin,” diye bağırdı Julie. Yaralı bir tavşanın üzerindeki bir grup av köpeği gibi başındaydık. Onu aşağı banyoya taşıdık ve kapıyı kapadık. Dördümüz birden oradayken fazla yerimiz yoktu ve bu odanın derin akustiğinde Tom’un çığlıkları sağır ediciydi. Julie, Sue ve ben onu soyarken, öpüp okşayarak etrafını sardık. Sue da neredeyse ağlıyordu.

“Ah Tom,” diyordu tekrar tekrar, “zavalı küçük Tom’umuz.” Bütün bunlar olurken bile ben çıplak erkek kardeşime gıpta etmeyi becerdim. Julie küvetin kenarına oturmuş, Tom da dizlerinin arasında, geriye doğru ona yaslanmıştı. Julie pamukla onun yüzünü temizliyordu. Julie’nin boştaki eli onu yatıştırıyordu, göbeğindeki avucu, kasığının hemen üzerinde düzdü. Sue, onun morarmış eline soğuk bir sabun bezi tutuyordu.

“O kızıl çocuk muydu?” dedim.

“Hayır,” diye inledi Tom. “Onun arkadaşı. Temizlenince o kadar kötü incinmiş görünmedi ve dram duygusu kayboldu. Julie onu bir havluya sarıp yukarı taşıdı. Sue’yla ben önden annemi hazırlamaya gittik. Bir şeyler duymuş olmalıydı, çünkü yataktan çıkmış, sabahlığını giymiş, aşağı inmeye hazırdı.

“Sadece küçük bir okul kavgası,” dedik. “Ama şimdi iyi.” Annem yatağa döndü ve Julie Tom’u onun yanına koydu. Sonra, biz yatağın etrafına oturmuş, olanları konuşup çay içerken Tom, hâlâ havluya sarılı uyuyakaldı.

Bir akşam yemekten sonra aşağıdaydık. Hem Tom hem de annem çoktan uyumuştu. Annem Julie'yi o gün Tom'un okuluna, dayak hakkında öğretmeniyle konuşmaya göndermişti ve bunu konuşuyorduk. Sue, Julie'yle bana, Tom'la "çok acayip" bir konuşma yaptıklarını söyledi. Sue birimizin ondan anlatmasını istemesini bekledi.

"Ne dedi peki?" dedim bıkkınlıkla, yarım dakika geçtikten sonra. Sue kıkırdadı.

"Kimseye söylememememi söyledi."

"Söyleme o zaman sen de," dedi Julie, ama Sue devam etti. "Odama geldi ve 'Kız olmak nasıl bir şey?' dedi, ben de 'Güzel, neden?' dedim. O da erkek olmaktan *bıktığını* ve artık kız olmak istediğini söyledi. Ben de 'Ama erkeksen kız olamazsın,' dedim, o da 'Evet olabilirsin. İstersem olabilirim,' dedi. O zaman ben de 'Niye kız olmak istiyorsun?' dedim. O da 'Çünkü kız olunca dayak yemiyorsun,' dedi. Ben de ona bazen kızların da dayak yediğini söyledim, ama o 'Hayır yemiyor, yemiyor,' dedi. Sonra ben 'Herkes erkek olduğunu bilirken sen nasıl kız olacaksın?' dedim, o da 'Elbise giyerim, saçımı senin gibi yaparım ve kızlar kapısından girerim,' dedi. Ben bunu yapamayacağım söyledim, o da yapabileceğini söyledi, sonra da zaten istediğini söyledi, istiyormuş ki..."

Sue ve Julie o kadar çok gülüyordu ki artık Sue'nun hikâyesini bitirmesi olanaksızdı. Ben gülümsemedim bile. Dehşete kapılmış ve tutulmuştum.

"Zavallıcık," diyordu Julie. "istiyorsa kız olmasına izin vermeliyiz." Sue zevkten dört köşeydi. Ellerini çırptı. "Benim eski elbiselerimden biriyle çok güzel görünürdü. O küçük tatlı suratı." Birbirlerine bakıp güldüler. Havada tuhaf bir heyecan vardı.

"Feci aptal görünürdü," dedim birden.

"Öyle mi?" dedi Julie soğuk bir şekilde. "Niye öyle düşünüyorsun?"

"Biliyorsun, o..." Sessizlik oldu; Julie öfkesini toplayıp şekillendiriyordu. Çıplak kolları masanın üzerinde

uzanmış, elektrik ışığının altında her zamankinden de kahverengi görünüyordu.

“Onu aptal göstermek,” diye mırıldandım sessiz olmam gerektiğini sezdiğimde, “sırf siz gülesiniz diye.”

Julie sessizce konuştu. “Sence kızlar aptal, salak, ahmak görünüşlü...”

“Hayır,” dedim kızgın bir şekilde.

“Sence bir kız gibi görünmek utanç verici, çünkü kız *olmak* utanç verici.”

“Tom için evet, kız gibi görünmesi.” Julie derin bir nefes aldı ve sesi mırıltıya dönüştü.

“Kızlar kot pantolon giyebilir, saçlarını kısa kestirebilir, gömlek ve bot giyebilirler, çünkü erkek olmak iyidir, kızlar için bu terfi gibi bir şeydir. Ama bir erkeğin kız gibi görünmesi sana göre aşağılayıcıdır, çünkü sen gizlice kız olmanın aşağılayıcı bir şey olduğunu düşünüyorsun. Yoksa neden Tom’un elbise giymesinin utanç verici olacağını düşünesin?”

“Çünkü öyle,” dedim ısrarla.

“Ama neden?” dedi Julie’yle Sue birlikte ve ben bir şey düşünemeden Julie, “Eğer yarın okula senin pantolonunu giysem, sen de benim eteğimi, kimin günü daha kötü geçer hemen görürüz. Herkes seni işaret edip güler.” Burada Julie masanın karşısından işaret etti, parmaklan burnumdan birkaç santim uzakta.

“Şuna bak! Tıpkı şeye benziyor... ööö!... *kıza!”*

“Ve şuna bak,” Sue Julie’yi işaret ediyordu, “o pantolonla daha... *zeki* görünüyor.” iki kız kardeşim öyle çok güldü ki birbirlerinin kollarına yığıldılar.

Bu sadece teorik bir tartışmaydı, çünkü bir gün sonra Tom okula geri dönmüş ve öğretmeni anneme uzun bir mektup yazmıştı. Sue’yla ben yemek masasını annemin yatak odasına taşırken bazı bölümlerini yüksek sesle okudu.

“Tom’un sınıfta olması benim için bir zevk.” Annem bu satırı büyük bir zevkle birkaç kez okudu. “Yumuşak ama canlı bir çocuk.” Yemeklerimizi annemle yatak odasında

yemeye karar vermiştik. Ben iki de küçük koltuk taşımıştım ve artık yatağın etrafında hareket edecek pek bir yer kalmamıştı. Mektubu okumak annemi yordu. Yastıklara dayanıp gözlüğünü tek eliyle gevşekçe tutarak yattı. Mektup yere kaydı. Sue aldı ve zarfa geri koydu.

“Kalktığım zaman,” dedi annem ona, “bütün bu mobilyayı geri koymadan önce aşağıdaki odayı yeniden döşeriz.” Sue yatağına oturdu ve renk düzenlemelerinden söz ettiler. Ben masada, dirseklerime dayanarak oturdum. Öğleden sonra geçti ve hava hâlâ çok sıcaktı. Yatak odasındaki sürgülü pencerelerin ikisi de sonuna kadar açıktı. Dışarıdan, caddenin yukarısındaki boş prefabrik evlerin etrafında oynayan çocukların sesleri geliyordu, ses mırıltılarının üzerinden ani bağırışlar oluyor, birinin adı çağrılıyordu. Odada dolu sinek vardı. Bir tanesinin kolum boyunca yürüdüğünü gördüm. Julie taşlık bahçede güneşleniyor, Tom bir yerlerde oynuyordu.

Annem uyuyakalmıştı. Sue elinden gözlüğünü aldı, katlayıp komodinin üzerine koydu ve odadan çıktı. Ben annemin alçalıp yükselen nefesini dinledim. Burnunda mukusun belli bir şekilde düzenlenişi havada keskin bir bıçak gibi hafif, tiz bir ses çıkardı, sonra geçti. Yemek masasının burada olması benim için hâlâ bir yenilikti, başından pek ayrılamıyordum. Koyu lake kaplamanın altında ağacın damarlarının kıvrılan siyah çizgilerini ilk kez gördüm. Çıplak kollarımı soğuk yüzeyi boyunca uzattım. Masa burada daha önemli görünüyordu ve artık onu aşağıda düşünemiyordum. Annem, yatağından diliyle dişlerine karşı kısa, yumuşak bir çiğneme sesi çıkardı, sanki rüyasında susamış olduğunu görüyordu. Sonunda gidip pencerenin yanında, sık sık esneyerek durdum. Yapacak ödevim vardı, ama uzun yaz tatili başlamak üzere olduğundan artık umursamıyordum. Sonbaharda okula döneceğimden bile emin değildim, ama başka bir şey yapmak için de bir planım yoktu. Dışarıda, Tom'la başka bir oğlan gözden kayboluncaya kadar cadde boyunca büyük bir

kamyon tekerleğini çektiler. Onların tekerleği yuvarlamıyor da sürüklüyor olmaları bende müthiş bir bıkkınlık uyandırdı.

Tam tekrar masaya oturmak üzereydim ki annem beni çağırdı ve gidip yatağına oturdum. Gülümsedi ve bileğime dokundu. Elimi dizlerimin arasında oynattım. Dokunulmak istemiyordum, çok sıcaktı.

"Neler yapıyorsun?" dedi.

"Hiç," dedim ona bir iç çekişle.Sıkıldın mı?" Başımı salladım. Eliyle beni okşamaya çalıştı, ama erişemeyeceği kadar uzakta oturuyordum.

"Tatilde iş bulabilirsin umarım, kendine biraz harçlık çıkarırsın." Belirsiz bir şekilde homurdandım ve kısa bir süre için yüzümü ona çevirdim. Gözleri her zamanki gibi derine gömüktü ve gözlerinin etrafındaki deri koyu renk ve sarmaldı, sanki o da bir göz yüzeyiymiş gibi. Saçı daha azalmış ve beyazlamıştı, birkaç teli çarşafın üstünde duruyordu. Geceliğinin üzerine grimsi pembe bir hırka giymişti ve kolunun bilek kısmı şişkindi, çünkü mendillerini oraya sıkıştırıyordu.

"Biraz daha yakın otur, Jack," dedi. "Sana söylemek istediğim bir şey var ve diğerlerinin duymasını istemiyorum." Yatağın yukarısına geçtim, o da elini koluma koydu.

Bir-iki dakika geçti, konuşmadı. Bekledim, biraz sıkılarak, görünüşüm ya da boşa harcanan kanım hakkında konuşacağından biraz şüpheli. Eğer konu buysa, yataktan uzaklaşıp odadan çıkmaya hazırdım. En sonunda, "Yakında gitmem gerekebilir, dedi.
Nereye?" dedim hemen."Ne kadar uzun?" sustu, gözleri
"Hastaneye, her neyim varsa iyice incelemeleri için onlara bir şans vermeye"
benimkinden ayrıldı ve omzumun ilerisine sabidendi.

"Çok uzun bir süre olabilir. Onun için şenle konuşmak istiyorum." Gerçekte kastettiğinin ne kadar uzun

bir süre olduğuyla daha fazla ilgiliydim, bir özgürlük duygusu merakımı çekiyordu. Ama o, “Bu aslında Julie’yle sen sorumluluğu alacaksınız demek,” diyordu.

“Yani Julie alacak” Suratım asıktı.

“İkiniz de,” dedi ısrarla. “Her şeyi ona bırakmak adil olmaz.”

“O zaman ona sen söyle,” dedim, “benim de sorumluluğu alacağımı.”

“Ev düzgün idare edilmeli, Jack. Tom’a da bakılması gerek. Her şeyi temiz ve düzenli tutmalısınız, yoksa ne olur biliyorsun.”

“Ne?”

“Gelip Tom’u yetimhaneye götürürler, belki seni ve Susan’i da. Julie burada kendi başına kalmaz. Böylece ev boş kalır, haber etrafa yayılır ve çok geçmeden insanlar içeri girer, eşyaları alıp, her şeyi parçalarlar.” Kolumu sıkıp gülümsedi. “Sonra da ben hastaneden çıkıp geldiğimde eskiye dönebileceğimiz hiçbir şey kalmaz.” Başımı salladım. “Postanede Julie için bir hesap açtım, oraya benim hesabımdan para ödenecek. Uzunca bir süre hepinize yetecek kadar var, ben hastaneden gelen kadar rahatlıkla yeter.” Yastıklara dayanarak geriye yerleşti ve gözlerini yarı kapadı. Ayağa kalktım.

“Peki,” dedim, “ne zaman gidiyorsun?”

“Bir-iki haftadan önce değil herhalde,” dedi gözlerini açmadan. Kapıya uzandığımda, “Sanırım ne kadar erken olursa o kadar iyi olur,” dedi.

“Evet.” Sesimin değişik çıkışı ona gözlerini açtırdı. Çıkmaya hazır kapıda duruyordum. “Bütün gün burada yatıp bir şey yapmamaktan bıktım,” dedi.

Üç gün sonra öldü. Onu Julie, yaz sömestrinin son gününde, cuma öğleden sonra okuldan eve geldiğinde buldu. Sue Tom’u yüzmeye götürmüştü, ben de Julie’den birkaç dakika sonra gelmiştim. Evin önündeki yoldan aşağı döndüğümde onu annemin penceresinden sarkarken gördüm; o da beni gördü, ama birbirimizi görmezden

geldik. Yukarı hemen çıkmadım. Ceketimi, ayakkabılarımı çıkardım ve mutfaktaki musluktan bir bardak soğuk su içtim. Buzdolabında yiyecek bir şey aradım, biraz peynir buldum ve bir elmayla yedim. Ev çok sessizdi ve önümdeki boş haftaların sıkıntısı üzerime çökmüştü. Henüz bir iş bulmamıştım, aramamıştım bile. Alışkanlıkla anneme merhaba demek için yukarı çıktım. Annemin odasının hemen dışarısındaki sahanlıkta Julie'yi buldum; beni görünce kapıyı çekip kapattı ve kilitlemek için eğildi. Hafifçe titreyerek, anahtar avucunda sımsıkı, bana döndü.

"Öldü," dedi Julie sakin bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun? Nerden biliyorsun?"

"Aylardır ölüyordu." Julie merdivenlerde beni itip geçti. "Sizin takımın bilmesini istemiyordu. "Sizin takım" sözüne hemen gücendim.

"Görmek istiyorum," dedim. "Anahtarı ver bana." Julie hayır anlamında başını salladı.

"Aşağı inip Tom'la Sue içeri girmeden konuşsak iyi olur." Bir an için anahtarı kapmayı düşündüm, ama dönüp sersemlemiş ve Allahsızca gülmeye yakın bir halde ablamın peşinden aşağı indim.

5

Ben mutfağa gidene kadar Julie çoktan orada yerini almıştı. Saçını at kuyruğu yapmış, arkasını lavaboya yaslamış, kollarını kavuşturmuştu. Bütün ağırlığı tek ayağının üstündeydi, diğer ayağı arkasındaki dolaba dayanıyordu ve dizi dışa çıkıktı.

"Nerede kaldın?" dedi, ama onu anlamadım.

"Görmek istiyorum," dedim. Julie hayır anlamında başını salladı. "Sorumluluk ikimizin," dedim mutfak masasının etrafına daireler çizerken. "Bana öyle dedi."

"O öldü," dedi Julie. "Otur. Hâlâ anlamıyor musun? O öldü." Oturdum.

"Bana da sorumluluk verdi," dedim ve ağlamaya başladım, çünkü kendimi aldatılmış hissediyordum. Annem bana söylediklerini Julie'ye açıklamadan gitmişti.

Hastaneye değil, hepten gitmişti ve beni doğrulayacak hiçbir şey yoktu. Bir an için öldüğü gerçeğini açıkça kavradım ve ağlayışım kuru ve zor bir hal aldı. Ama sonra kendimi annesi henüz ölmüş birisi olarak gözümde canlandırdım ve ağlayışım yeniden ıslak ve kolay oldu. Julie'nin eli omzumdaydı. Bunun farkına varır varmaz, sanki mutfak penceresinden bakıyormuşum gibi, oluşturduğumuz hareketsiz tabloyu gördüm: oturan ve ayakta duran; hangisi bendim kısa bir an için emin olamadım. Aşağımda birisi parmaklarımın ucunda ağlayarak oturuyordu. Julie'nin şefkatle mi yoksa sabırsızlıkla mı ağlamayı kesmemi beklediğinden emin değildim. Beni hiç düşünüyor muydu onu da bilmiyordum, çünkü omzumdaki elin dokunuşu nötrdü. Bu belirsizlik ağlamayı kesmeme neden oldu. Yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Julie lavabonun oradaki konumuna döndü ve "Tom'la Sue gelecek," dedi. Yüzümü sildim ve burnumu mutfak havlusuna sildim, "içeri girer girmez onlara söylesek daha iyi." Başımı salladım ve neredeyse yarım saat kadar sessizlik içinde bekleyerek durduk.

Sue içeri girip de Julie ona haberi verince iki kız da gözyaşlarına boğuldu ve birbirlerine sarıldı. Tom hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Kız kardeşlerimin ağlamasını seyrettim, başka bir yere bakmanın düşmanca olacağını sezdim. Dışlanmış hissediyor, ama öyle görünmek istemiyordum. Bir noktada elimi Sue'nun omzuna koydum, Julie'nin daha önce bana yaptığı gibi, ama ikisi de beni, kenetlenmiş güreşçilerin edeceğinden daha fazla fark etmedi, ben de elimi çektim. Ağlamaları arasında Julie'yle Sue anlaşılmaz şeyler söylüyordu, belki kendi kendilerine, belki birbirlerine. Ben de onlar gibi kendimi bırakabilmeyi istedim, ama biri beni seyrediyor gibi hissettim. Gidip aynada kendime bakmak istedim. Tom içeri girdiğinde kızlar birbirinden ayrılıp yüzlerini döndüler. Tom bir bardak meyve suyu istedi, içip gitti. Sue'yla ben Julie'nin peşinden yukarı çıktık ve sahanlıkta arkasında durmuş kapıyı

açmasını beklerken, Sue'yla kendimi tekin olmayan bir otel odası gösterilmek üzere olan evli bir çift gibi düşündüm. Ben geğirdim, Sue kıkırdadı ve Julie bir *şişt* sesi çıkardı.

Perdeler, Julie'nin bana sonradan söylediğine göre, "şüphe çekmemek" için çekilmemişti. Oda gün ışığı dolmuştu. Annem yastıklarla desteklenmiş, elleri çarşafın altındaydı. Uyuyakalmak üzere olabilirdi, çünkü gözleri filmlerdeki ölü insanlarınki gibi açık ve sabit değildi, ne de tam kapalıydı. Yatağın yanında yerde dergileriyle kitapları ve komodinde hâlâ tıkırdayan bir çalar saat, bir bardak su ve bir portakal duruyordu. Sue'yla ben yatağın ayak ucundan bakarken Julie çarşafı tuttu ve annemin başının üzerine çekmeye çalıştı. Oturuyor durumda olduğundan çarşaf yetmiyordu. Julie daha sert çekti, çarşaf gevşedi ve başını örtebildi. Annemin ayakları göründü, battaniyenin altından çıkıyorlardı, mavimsi beyaz, her parmağın arası ayrık. Sue'yla ben yine kıkırdadık. Julie battaniyeyi ayakların üzerine çekti ve annemin başı bir kez daha açılışı yapılan bir heykel gibi ortaya çıktı. Sue'yla ben kontrolsüz bir şekilde güldük. Julie de gülüyordu; sıkılmış dişlerinin arasından bütün vücudu sarsılıyordu. En sonunda yatak örtüleri yerini buldu ve Julie gelip yatağın ayakucunda bizim yanımızda durdu. Annemin başının ve omuzlarının şekli beyaz çarşaftan belli oluyordu.

"Böyle çok gülünç görünüyor," diye sızlandı Sue.

"Hayır değil," dedi Julie şiddetle. Sue ileri uzanıp çarşafı annemin başından çekti ve neredeyse anında Julie Sue'nun koluna sert bir yumruk atıp, "Bırak onu," diye bağırdı. Arkamızdaki kapı açıldı ve Tom sokaktaki oyunundan nefes nefese, odadaydı.

Julie'yle ben onu yakalar yakalamaz, "Annemi istiyorum," dedi.

"Uyuyor," diye fısıldadık, "bak, görebilirsin." Tom bizi geçmek için uğraştı.

"O zaman niye bağırıyorsunuz? Hem zaten uyumuyor ki, değil mi anne?"

“Çok uykusu var,” dedi Sue. Bir an için, uykuyu, çok derin bir uykuyu kullanarak Tom’u ölüm kavramına alıştırabiliriz gibi geldi. Ama biz de ölüm konusunda ondan daha çok şey bilmiyorduk ve o bir şeyler döndüğünü hissetti.

“Anne!” diye bağırdı ve yatağının etrafından yolunu bulmak için savaştı. Ben bileklerinden tuttum.

“Yapamazsın,” dedim. Tom ayak bileğime tekme atıp serbest kaldı ve Julie’nin etrafından yatağın başucuna kaçtı. Bir eliyle annemin omzuna dayanıp kendini dengeleyerek ayakkabılarını çıkardı ve zafer edasıyla bize dik dik baktı. Bunun gibi sahneler daha önce de olmuştu ve bazen istediğini elde ederdi. Şu ana kadar onun olanları kendi kendine anlamasına izin vermemiz gerektiğini savunmuştum, sadece ne olacağını seyretmek istedim. Ama Tom annesinin yanına girmek için yatak örtülerini çeker çekmez Julie ileri fırladı ve onu kolundan yakaladı.

“Hadi,” dedi yumuşakça ve onu çekti.

“Hayır, hayır...” Tom ciyakladı, tıpkı her zaman yaptığı gibi ve boştaki eliyle annemin geceliğinin koluna tutundu. Julie çektikçe, annem korkutucu bir şekilde, kazık gibi yana devrildi, başı komodine çarptı ve saatle su bardağı yere devrildi. Başı yatakla komodin arasına sıkışıp kaldı ve şimdi bir eli yastığın yanından görünüyordu. Tom sessizleşip hareketsizleşti, neredeyse kaskatıydı ve kör bir adam gibi Julie’nin onu çekip uzaklaştırmasına izin verdi. Sue zaten gitmişti, her ne kadar gittiğini fark etmesem de. Bir an, cesedi dik duruma getirip getirmemem gerektiğini düşünerek durdum. Ona doğru bir adım attım, ama ona dokunmak düşüncesine dayanamadım. Odadan dışarı koştum, kapıyı çarpıp kapadım, anahtarı çevirdim ve cebime koydum.

Akşam erken Tom aşağıdaki kanepede ağlaya ağlaya uyudu. Onu bir banyo havlusuyla örttük, çünkü kimse battaniye almak için yalnız başına yukarı çıkmak istemedi. Gecenin kalanında pek bir şey söylemeden

salonda oturduk. Bir ya da iki kez Sue ağlamaya başladı ve bıraktı, sanki bu onun için çok fazla bir çabaymış gibi. Julie, "Herhalde uykusunda öldü," dedi ve Sue'yla ben başımızı salladık. Birkaç dakika sonra Sue, "Acımamıştır," diye ekledi. Julie'yle ben mırıldanarak onu doğruladık. Uzun bir sessizlikten sonra ben yine, "Acıktınız mı?" dedim. Kız kardeşlerim hayır anlamında başını salladı. Yemek istiyordum, ama yalnız başıma değil. Hiçbir şeyi yalnız yapmak istemiyordum. En sonunda bir şey yemeyi kabul ettiklerinde, ekmek, tereyağı, marmelat ve bir litre süt getirdim. Yemek yerken ve içerken sohbet arttı. Julie bize, ilk benim doğum günümden iki hafta önce "anladığını" söyledi.

"Amuda kalktığın zaman," dedim.

"Sen de 'Greensleves'i söylediğin zaman," dedi Sue. "Peki ben ne yaptım?" Sue'nun ne yaptığını hatırlayamadık, o da "Ben de *bir şey* yapmıştım," deyip durdu, ta ki ben ona çenesini kapamasını söyleyene kadar. Gece yarısını biraz geçe, birlikte, merdivenlerde birbirimize çok yakın durarak yukarı çıktık. İlk Julie çıktı, ben de Tom'u taşıdım, ilk sahanlıkta durduk ve annemin kapısından geçerken birbirimize sarıldık. Çalar saatin tik taklarını duyabildiğimi sandım. Kapının kilitli olmasına sevindim. Tom'u uyandırmadan yatağına yatırdık. Kızlar, bu konuda konuşmaya bile gerek duymadan aynı yatakta uyumakta anlaştılar. Ben kendi yatağıma gidip gergin bir şekilde sırtüstü yattım ve ne zaman istemediğim bir düşünce ya da görüntü aklıma gelse başımı şiddetle bir tarafa çevirdim. Yarım saat sonra Tom'un odasına gidip onu kendi yatağıma taşıdım. Julie'nin odasındaki ışığın hâlâ açık olduğunu fark ettim. Kollarımı kardeşimin beline sardım ve uykuya daldım.

Ertesi günün sonuna doğru Sue, "Sizce birine söylememiz gerekmiyor mu?" dedi.

Kaya bahçesinin orada oturuyorduk. Bütün günü bahçede geçirmiştik, çünkü hava sıcaktı ve arkamızdaki,

küçük pencereleri akla artık dikkati değil, ağır uykuyu getiren evden korkuyorduk. Sabah Julie'nin bikinisi üzerine bir kavga kopmuştu. Sue, onu giymesinin yanlış olduğunu düşünüyordu. Ben benim için fark etmediğini söyledim. Sue, Julie eğer bikiniyi giyerse bunun annemi umursamadığı anlamına geldiğini söyledi. Tom ağlamaya başladı ve Julie içeri bikinisini çıkarmaya gitti. Ben günü, bazıları Tom'un olan eski bir çizgi roman yığınına bakarak geçirdim. Kafamın arkasında bizim oturmuş, korkunç bir olayı beklediğimiz sezgisi vardı ve sonra bunun zaten olduğunu hatırlıyordum. Sue kitaplarına bakıyor ve bazen kendi kendine ağlıyordu. Julie taşlık bahçenin tepesinde oturup birleştirdiği avuçlarında çakıl taşlarını şıngırdatıyor, havaya atıp tutuyordu. Bazen sızlanıp ilgi isteyen, bazen de sanki hiçbir şey olmamış gibi oynayan Tom'a sinirleniyordu. Bir keresinde Julie'nin dizine yapışmaya çalıştı ve Julie'nin onu iterken, "Git başımdan. *Lütfen git* başımdan," dediğini duydum. Daha sonra Tom'a çizgi romanlardan birini okudum.

Sue sorusunu sorduğunda, Julie kısa bir süre için başını kaldırdı ve kafasını çevirdi. "Eğer birine söylersek..." dedim ve bekledim. Sue, "Birine söylemeliyiz ki cenaze olabilsin," dedi. Julie'ye bir bakış attım. Bahçe çitinden öteye, boş arsanın ilerisinde gökdelenlere gözünü dikmişti.
Eğer onlara söylersek," diye başladım tekrar, "gelip bizi götürürler, yetimhaneye veya öyle bir yere. Tom'u alıp evlatlık vermeye kalkabilirler." Sustum. Sue dehşete düşmüştü. "Yapamazlar," dedi.

"Ev boş kalır," diye devam ettim, "insanlar içeri girer, hiçbir şey kalmaz.

Ama kimseye söylemezsek," dedi Sue ve eve doğru belirsizce bakıp, "ne yapacağız peki?" dedi. Tekrar Julie'ye baktım ve daha yüksek sesle, "O çocuklar gelip her şeyi darmadağın ederler," dedim. Julie çakıl taşlarını çitin karşısına havaya attı. "Onu yatak odasında bırakamayız,

yoksa kokmaya başlar." Sue neredeyse bağırıyordu. "Ne korkunç şeyler söylüyorsun."

"Yani," dedim Julie'ye, "kimseye söylememeliyiz."

Julie yanıtlamadan eve doğru yürüdü. Onun mutfağa gidip lavaboda yüzüne su serpmesini seyrettim. Saçı sırılsıklam ıslanana kadar başını soğuk su musluğunun altında tuttu, sonra saçını sıktı ve yüzünden çekti. Tekrar bize doğru yürürken su damlaları omuzlarına düşüyordu. Taşlık bahçeye oturdu ve "Eğer kimseye söylemezsek, kendimiz çabuk bir şey yapmalıyız," dedi. Sue gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Ama *ne* yapabiliriz?" diye inledi. Julie biraz vurguyu artırdı. Çok sessizce, "Tabii ki gömeceğiz." Bütün netliğine karşın sesi hâlâ titriyordu.

"Evet," dedim dehşetle titreyerek, "özel bir cenaze töreni yapabiliriz, Sue," Küçük kız kardeşim şimdi sürekli bir şekilde ağlıyordu ve Julie kolunu onun omzuna atmıştı. Sue'nun başı üzerinden soğukça bana baktı. Birden ikisine de sinirlendim. Kalktım ve Tom'un ne yaptığına bakmak için evin önüne dolandım.

Ön bahçe kapısında başka bir oğlanla sarı bir kum yığınında oturuyordu. Yumruk büyüklüğünde karmaşık bir tünel sistemi kazıyorlardı.

"O diyor ki," dedi Tom'un arkadaşı alaycı bir şekilde gözlerini kısıp bana bakarak, "diyor ki annesi yeni ölmüş, ama doğru değil."

Doğru," dedim ona. "O benim de annem ve yeni öldü."

Ha ha, söyledim sana, ha ha," dedi Tom küçümseyerek ve bileklerini kuma daha derine daldırdı.

Arkadaşı bir an düşündü. "Ya, *benim* annem ölü değil."

"Bana ne," dedi Tom tüneliyle uğraşırken.

Benim annem ölü değil," diye tekrarladı oğlan bana.

Ee n'olmuş?" dedim.

"Çünkü değil," diye bağırdı oğlan. "Değil." Yüzümü düzelttim ve yanlarına kuma diz çöktüm. Ellerimi anlayışlı bir şekilde Tom'un arkadaşının omzuna koydum.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedim sessizce. “Şimdi sizin evden geldim. Baban bana söyledi. Annen ölmüş. Seni aramaya çıkmış ve bir araba onu ezmiş.”

“Ha ha, senin annen ölü,” diye sevinçle bağırdı Tom.

“Değil,” dedi oğlan kendi kendine.

“Sana söylüyorum,” diye tısladım ona. “Şimdi sizin evden geldim. Baban çok üzgün ve sana çok kızgın. Annen seni ararken ezilmiş.” Oğlan ayağa kalktı. Yüzünden renk çekilmişti. “Senin yerinde olsam eve gitmezdim,” diye devam ettim, “baban peşini bırakmaz.” Oğlan bizim bahçe yolundan ön kapıya koştu. Sonra hatırladı, döndü ve geri koştu. Bizi geçerken hüngür hüngür ağlamaya başlıyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Tom arkasından, ama arkadaşı başını salladı ve koşmaya devam etti.

Hava kararır kararmaz ve hepimiz içeri girince Tom tekrar korkmaya başladı ve perişandı. Onu yatırmaya çalıştığımızda ağladı, biz de oturmasına izin verdik ve kanepede uyuyakalmasını umduk. En ufak şey için sızlanıp ağlıyordu ve ne yapacağımızı konuşmamız olanaksızdı. Sonunda onun etrafında, başının üzerinden bağırarak 'konuştuk. Tom bağırırken, portakal suyu kalmadığı için ayaklarını yere vururken ve Sue onu yatıştırmaya çalışırken, ben Julie’ye hızlıca, “Onu nereye koyacağız?” dedim. Bir şey söyledi, ama sözleri Tom’un ciyaklamaları arasında kayboldu.

“Bahçeye, taşlık bahçenin altına,” diye tekrarladı. Daha sonra Tom sadece annesi için ağladı ve ben onu avutmaya çalışırken Julie’nin Sue’ya bir şey açıkladığını, onun da başıyla doğruladığını ve gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Tom’un dikkatini tünellerden bahsederek dağıtmaya çalışırken, birden aklıma bir fikir geldi. Ne söylediğimi unuttum ve Tom bir kez daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Gece yarısını geçene kadar uyumadı ve ancak o zaman kız kardeşlerime bahçenin iyi bir plan olmadığını söyleyebildim. Toprağı derin kazmamız gerekecekti ve bu çok uzun sürerdi. Eğer gündüz yaparsak

birisi bizi görürdü, gece yaparsak da fenerlere ihtiyacımız vardı. Gökdelenlerden görülebilirdik. Hem Tom’dan nasıl gizleyecektik? Etkili olması için sustum. Her şeye karşın, eğleniyordum. Filmlerde mükemmel cinayeti zarif bir kayıtsızlıkla tartışan kriminal beylere her zaman hayranlık duyardım. Konuşurken, cebimdeki anahtara dokundum ve midem bulandı. Kendime güvenli bir şekilde, “Tabii eğer biri aramaya gelirse ilk yapacakları bahçeyi kazmak olacaktır. Bu tip şeyleri gazetelerde her gün okuyoruz.” Julie beni dikkatle izliyordu. Beni ciddiye alıyor gibi görünüyordu ve sözümü bitirdiğimde, “Peki o zaman?” dedi.

Sue’yu Tom la mutfakta bıraktık. Julie benim fikrimden dolayı kızmış ya da dehşete düşmüş değildi. Umursayamayacak kadar perişandı ve üzgün yaşlı bir kadın gibi yavaşça başını salladı. Dışarıda bir el arabasıyla kürek bulmamıza yetecek kadar ay ışığı vardı. El arabasını etraftan dolaştırıp ön bahçeye getirdik ve kumla doldurduk. Altı kez doldurup bodrumdaki kömürlüğe boşalttık, sonra da mutfağın dışarısında durup su hakkında tartıştık. Ben suyu kova kova aşağıya indirmemiz gerektiğini söyledim. Julie orada bir musluk olduğunu söyledi. En sonunda bütün eski kıyafetlerin ve oyuncakların olduğu küçük odada musluğu bulduk. Yatak odasından uzakta olduğu için bodrum bana evin kalanından daha az korkutucu göründü. Anlaşılmaz bir şekilde küreme ve karıştırma işinde kendimi yetkili hissettim, ama kürek Julie’deydi ve çoktan bir kum yığını yapmıştı. Çimento çuvallarından birini açtı ve suyu almam için beni bekleyerek durdu. Çok hızlı çalışıyordu, kocaman yığını ta ki katı, gri bir çamura dönene kadar kendi üzerinde döndürüp kardı. Büyük teneke sandığın kapağını kaldırdım ve Julie çimentoyu kürekle içine boşalttı. Şimdi çimento, sandığın dibinde on beş santim kadar yükselmişti. Daha büyük bir parti daha yapmakta anlaştık ve bu sefer ben karıştırdım, Julie suyu getirdi. Çalışırken, yaptığımız şeyin bütün amacı hiç aklımdan

geçmedi. Çimento karmakta tuhaf bir şey yoktu, ikinci çimento yığını sandıktayken üç saattir çalışıyorduk. Su içmek için yukarı mutfağa çıktık. Sue bir koltukta uyuyor, Tom da kanepede yüzüstü yatıyordu. Sue'nun üzerine bir palto örttük ve bodruma döndük. Sandık artık neredeyse yarı doluydu. Annemi aşağıya indirmeden önce gerçekten büyük bir çimento yığınını hazır bulundurmamız gerektiğine karar verdik. Bunu yapmak uzun zaman aldı. Kumumuz bitti ve sadece bir kürek olduğundan, daha kum almak için bahçeye ikimiz birden gittik. Gökyüzü doğudan ağarmaya başlamıştı bile. El arabasıyla beş sefer yaptık. Sabah Tom gelip de kumunun yok olduğunu görünce ona ne söyleyeceğimizi yüksek sesle düşündüm. Julie Tom'un taklidini yaparak, "Uçtu," dedi ve yorgunlukla kıkırdadık.

Son karışımımız hazır olduğunda saat beşti. Neredeyse bir saattir birbirimize bakmamış ve konuşmamıştık. Cebimden anahtarı çıkardım; Julie, "Ben de onu kaybettiğimi sanıyordum; bunca zaman şendeymiş," dedi. Onun peşinden bodrum merdivenlerinden mutfağa çıktım. Durduk ve biraz daha su içtik. Salondaki bazı mobilyaları kenara ittik ve salon kapısını açık tutmak için önüne bir ayakkabı dayadık. Yukarıda anahtarı kilitte döndürüp kapıyı iterek açan bendim, ama odaya ilk adım atan Julie'ydi. Işığı açmak üzereydi ki fikrini değiştirdi. Grimsi mavi ışık odadaki her şeye düz, iki boyutlu bir görüntü veriyordu. Annemin yatak odasının eski bir fotoğrafına girer gibiydik. Yatağa hemen bakmadım. Hava, sanki orada birkaç kişi camlar kapalı yatmış gibi nemli ve ağırdı. Bu havasızlığın ötesinde zayıf, keskin bir koku vardı. Bunu ciğerleriniz doluyken, nefesinizin en başında duyabiliyordunuz. Burnumdan kısa sığ nefesler aldım. Onu tam bıraktığımız gibi yatıyordu, gözlerimi ne zaman kapasam kendini gösteren görüntünün ta kendisi. Julie yatağın ayak ucunda oturup kollarım kendi etrafına sardı. Anneme yaklaştım ve onu herhangi bir biçimde kaldırabileceğimiz fikrinden vazgeçtim. Julie'yi bekledim,

ama kıpırdamadı. “Yapamayız,” . dedim. Julie’nin sesi çok tiz ve gergindi ve sanki neşeli ve becerikli görünmeye çalışır gibi hızlı hızlı konuştu.

“Çarşafa sararız. O kadar kötü olmaz. Çabucak yaparız, o kadar kötü olmaz.” Ama yine de kıpırdamadı.

Yatağa arkam dönük, masaya oturdum ve Julie anında kızdı.

“Tabii,” dedi çabucak, “bana bırak. Bir şeyi de ilk *sen* yapsan?”

“Ne gibi?”

“Çarşafa sar onu. Bu senin planındı, öyle değil mi?”

Uyumak istiyordum. Gözlerimi kapadım ve keskin bir düşüş yaşadım. Masanın kenarlarına tutundum ve ayağa kalktım. Julie daha yumuşak konuşuyordu.

“Eğer çarşafı yere serersek onu üstüne kaldırabiliriz.” Anneme doğru yürüdüm ve çarşafı üzerinden çektim. Çarşafı sererken, yere bir rüya gibi, öyle ağır hareketlerle kondu ki, köşeler dalgalanıp kendi üzerlerine katlanırken sabırsızlıktan nefesim kesildi. Annemi omzundan yakaladım, gözlerimi yarı kapadım ve onu komodinden yatağa geri ittim. Yüzünden sakındım. Bana direnir gibiydi ve onu kımıldatmak için iki elimi kullanmam gerekti. Şimdi yan yatıyordu, kolları tuhaf açılarda ve vücudu dünden önceki günden beri yattığı pozisyonda kıvrık ve sabitti. Julie ayaklarını aldı, ben de omuzlarının arkasından tuttum. Onu çarşafın üstüne indirdiğimizde, ayağımızın dibinde kanadı kırık bir kuş gibi yatarken, geceliğinin içinde o kadar narin ve kederli görünüyordu ki ilk kez kendim için değil de onun için ağladım. Arkasında, yatakta dış kenarları sararmış büyük kahverengi bir leke bıraktı. Annemin yanına diz çöküp onu çarşafın içine sarmak için yuvarlamaya çalışırken Julie’nin de yüzü ıslaktı. Zordu, vücudu çevirmek için çok kıvrıktı.

“Gitmiyor. Gitmiyor,” diye bağırdı Julie öfkeyle.

En sonunda çarşafı gevşek bir şekilde etrafına bir-iki kez sarmayı başardık. Örtülür örtülmez her şey biraz daha kolaylaştı. Onu kaldırdık ve yatak odasından dışarı taşıdık.

Her seferinde tek bir basamak indirerek aşağı getirdik ve en altta, alt katın koridorunda açılan çarşafı düzelttik. Bileklerim ağrımıştı. Bununla ilgili hiç konuşmamıştık, ama onu salondan hiç yere koymadan geçirmek istediğimizi biliyorduk. Sol tarafıma, Sue'nun koltuğuna doğru bir göz attığımda, öbür tarafta, neredeyse mutfak kapısındaydık. Paltoyu çenesine kadar çekmiş, geçerken bizi seyrediyordu. Ona fısıldayacaktım, ama bir şey düşünene kadar mutfak kapısını geçmiş, bodrumun merdivenlerine doğru dönüyorduk. Onu sandıktan en az birkaç adım ileride yere indirdik. Koca çimento yığınımızı ıslatmak için bir kova su getirdim ve sonra karışımdan yukarı kafamı kaldırınca kapıda duran Sue'yu gördüm. Bizi durdurmaya çalışacağını sandım, ama Julie'yle ben cesedi kaldırmak üzere hazır dururken Sue gelip ortasından tuttu. Düz yatmadığından sandıkta onun için güçlükle yer vardı. Zaten orada olan çimentonun üç beş santim içine battı. Küreği almak için döndüm, ama zaten Julie'nin elindeydi. ilk ıslak çimentoyu annemin ayaklarına boşaltırken Sue küçük bir çığlık attı. Sonra, Julie küreği tekrar doldururken Sue yığının başına koştu, iki eline alabileceği kadar çok çimento aldı ve sandığa attı. Sonra da çimentoyu olabildiğince hızlı atmaya devam etti. Julie de daha hızlı kürüyor, kocaman yığınları sandığa aktarıyor ve dahası için geri koşuyordu. Ben ellerimi çimentoya daldırdım ve kollarım dolusu ağır bir miktar attım. Deliler gibi çalıştık. Çok geçmeden çarşaftan sadece birkaç parça görünüyordu, sonra onlar da yok oldu. Biz yine de devam ettik. Duyulan sesler sadece küreğin kazıması ve sık nefes alışlarımızda Bitirdiğimizde, yığından yerde ıslak bir parçadan başka bir şey kalmadığında sandıktaki çimento neredeyse taşıyordu. Tekrar yukarı çıkmadan önce yaptığımıza bakıp nefesimizi

tutarak durduk. Sandığın kapağını açık bırakmaya karar verdik ki çimento daha çabuk kurusun.

İkİncİ Bölüm

Babam ölmeden iki ya da üç yıl önce annemle babamın hayattaki son akrabalarından birinin cenazesine katılması gerekmişti. Bu annemin teyzesi olabilirdi ya da babamın ya da bir amca. Tam olarak kimin öldüğü konuşulmamıştı, belki de annemle babama ölüm çok az şey ifade ettiğinden. Biz çocuklara hiçbir şey ifade etmediğiyse kesindi. Biz daha çok evde yalnız kalıp günün büyük kısmında Tom'a bakmak durumunda oluşumuzla ilgileniyorduk. Annem birkaç gün önceden bizi sorumluluklarımıza hazırladı. Öğle yemeğimizi pişirdi, böylece acıktığımızda yapmamız gereken tek şey yemeği ısıtmak olacaktı. Her birimize sırayla -Julie, Sue, sonra ben- ocağı nasıl açacağımızı gösterdi ve tam olarak kapanıp kapanmadığını üç kez kontrol etmemiz için de bizden söz aldı. Sonra fikrini değiştirip soğuk yemek hazırlayacağını söyledi. Ama en sonunda bunun olmayacağına karar verdi, çünkü kıştı ve günün ortasında sıcak bir şey yemeden yapamazdık. Babamın sırası gelince, o da bize sokak kapısını birisi çalarsa ne yapacağımızı anlattı, ama tabii sokak kapısını hiç çalan olmamıştı. Yangın çıkarsa ne yapacağımızı öğretti. Kalıp da sav aşmayacaktık, evden çıkıp telefon kulübesine koşacaktık ve hiçbir koşulda Ton'u unutmayacaktık. Aşağıda bodrumda oynamayacak, ütüyü fişe takmayacak, ve de parmaklarımızı prizlere sokmayacaktık. Tom'u tuvalete götürdüğümüzde bütün süre yanında kalacaktık.

Bu direktifler bize her ayrıntı doğru olana kadar önemle tekrarlatıldı, sonra sokak kapısının önünde toplanıp annemle babamın siyah giysileri içinde otobüs durağına yürümelerini seyrettik. Her birkaç metrede bir endişeyle dönüp el sallıyorlar, biz de hep birlikte neşeyle onlara el sallıyorduk. Gözden kaybolduklarında Julie sokak kapısını ayağıyla çarparak kapadı, bir sevinç çığlığı attı ve aynı hareketle savrulup kaburgalarıma, sert bir yumruk indirdi.

Vuruş beni duvara çarptı. Julie üçer üçer merdivenleri çıkıp aşağı bana baktı ve güldü. Sue'yla ben arkasından koştuk ve yukarıda çılgın, şiddetli bir yastık kavgasına giriştik. Sonra ben merdivenlerin başında kız kardeşlerimin aşağıdan aceleyle getirdiği şilteler ve sandalyelerle bir barikat yaptım. Sue bir balonu suyla doldurup kafama attı. Tom merdivenlerin dibinde durup sırıttı ve sallandı. Bir saat sonra heyecanının arasında pantolonuna sıçtı ve az rastlanır, keskin bir koku yukarı süzülüp kavgamızı böldü. Julie'yle Sue taraf oldu. Bununla benim ilgilenmemem gerektiğini, çünkü Tom'la aynı cinsiyetten olduğumu söylediler. Ben rahatsız bir şekilde işlerin doğasına itiraz ettim ve kız olarak onların bir şey yapması gerektiğinin çok açık olduğunu söyledim. Hiçbir şey çözülmedi ve çılgın kavgamız devam etti. Çok geçmeden Tom viyaklamaya başladı. Tekrar durduk. Tom'u aldık, odasına taşıdık ve büyük pirinç bebek karyolasına koyduk. Julie, kayışla onu karyolaya bağladı. O kadar bağırıyordu ki çığlıkları sağır edici, yüzü canlı pembeye dönmüştü. Karyolanın yanını yükselttik ve kokudan ve çığlıklardan uzaklaşma telaşıyla odadan fırladık. Tom'un oda kapısı kapanınca pek bir şey duymuyorduk ve oyunlarımıza kesintisiz devam ettik.

Birkaç saat geçmemişti, ama bu süre çocukluğumun bütün bir dönemini kaplamış gibidir. Annemle babamın gelmesinden yarım saat önce, karşı karşıya bulunduğumuz tehlikeli duruma kıkırdayarak ortalığı temizlemeye başladık. Birlikte Tom'u temizledik. Çok meşgul olduğumuzdan yiyemediğimiz yemeği fark edince tuvalete döktük. O akşam ortak sırrımız bizi çok heyecanlandırmıştı. Pijamalarımızı giyip Julie'nin odasında birbirimize sarıldık ve yakında bunu nasıl "tekrar yapacağımızı" konuştuk.

Annem öldüğünde, en güçlü duygularımın altında kendime itiraf etmeye cesaret edemediğim ve beş yıl önceki o günün anısından türeyen bir macera ve özgürlük duygusu vardı. Ama şimdi heyecan yoktu. Günler uzun, hava çok

sıcaktı, ev uykuya dalmış gibiydi. Dışarıda bile oturmuyorduk, çünkü rüzgâr gökdelenler ve onların arkasındaki ana yollar yönünden ince siyah bir toz getiriyordu. Sıcak olmasına rağmen, güneş yüksek, sarımsı bir bulutun arkasından pek çıkmıyordu; baktığım her şey o kamaşmada birleşmiş ve silik görünüyordu. Tek mutlu kişi Tom görünüyordu, en azından gün içinde. Kumda oynadığı o arkadaşı vardı. Tom kumun gitmiş olduğunu fark etmemiş gibiydi; arkadaşıysa annesiyle ilgili ona anlattığım hikâyeden hiç söz etmedi. Yolun yukarısında, yıkık prefabriklere gire çıka oynadılar. Akşamları, arkadaşı eve gittikten sonra Tom huysuzlaşıp kolayca ağlıyordu. En çok ilgi istediği zaman Julie'ye gidip onu sinir ediyordu. *"Bana* sorup durma," diye terslerdi Julie. "Git *başımdan*, Tom, bir dakika olsun." Ama bu pek işe yaramazdı. Tom, artık Julie'nin onunla ilgileneceğine karar vermişti. Sızlanarak, Julie'nin arkasından evin içinde dolanır, onun dikkatini çekmeye çalıştığımız zaman Sue'yu ya da beni görmezden gelirdi. Bir akşam erken Tom'un istekleri özellikle arttığında ve Julie her zamankinden de kızgınken, salonda birden onu yakaladı ve kıyafetlerini yırttı.

"İşte," deyip duruyordu, "yettin artık."

"N'apıyorsun?" dedi Sue, Tom'un hıçkırıkları arasında.

"Eğer annelik etmemi istiyorsa," diye bağırdı Julie, "ona söylediklerimi yapmaya başlayacak. Yatıyor." Saat öğleden sonra beş bile değildi. Tom çıplakken çığlıklarını ve akan banyo suyunu duyduk. On dakika sonra Tom pijamasını giymiş, tamamen
boyun eğmiş, önümüze geri gelip Julie'nin onu yukarı odasına çıkarmasına izin verdi. Julie avuçlarını birbirine çarpıp hayali toz silkeler gibi yaparak ve gülümseyerek aşağı indi.

"İstediği buydu," dedi.

"Senin de en iyi yaptığın şey bu," dedim. Sözler demek istediğimden biraz daha ters çıktı. Julie yavaşça

ayağımı tekmeledi.

“Dikkat et,” diye mırıldandı, “yoksa senin de sıran gelir.”

Bodrumda işimiz biter bitmez Julie’yle ben yatmaya gitmiştik. Sue gecenin bir kısmında uyuduğu için ayakta kalıp gün içinde Tom’a bakmıştı. Ben öğleden sonra geç saatte müthiş susamış ve sıcaklamış halde uyandım. Aşağıda kimse yoktu, ama dışarıdan bir yerden Tom’un sesini duyabiliyordum. Mutfak musluğundan su içmek için eğildiğimde, yüzümün etrafında bir sinek bulutu vızladı. Lavabonun etrafı san ve yapışkan bir şey, herhalde dökülmüş portakal suyuyla kaplı olduğundan çıplak ayaklanmın yanlanna basarak yürüdüm. Hâlâ uykudan sersem, yukarı Sue’nun odasına çıktım. Yatağında arkası duvara yaslanmış oturuyordu. Dizlerini çekmiş, kucağında açık bir defter vardı. Ben içeri girince kalemini bıraktı ve defteri çarpıp kapadı. içerisi sanki saatlerdir ordaymış gibi havasızdı. Yatağının kenarına, oldukça yakınına oturdum, içimden konuşmak geldi, ama bir önceki gece hakkında değil. Birinin başımı okşamasını istedim. Sue, sanki ilk konuşan olmamaya kararlı gibi ince dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne yapıyorsun?” dedim en sonunda ve deftere gözümü diktim.

“Hiç,” dedi, “sadece yazıyorum.” Defterini iki eliyle kamına bastırdı.

“Ne yazıyorsun?” İç çekti.

“Hiç. Sadece yazıyorum.” Defteri elinden çektim, arkamı ona döndüm ve açtım. Koluyla görüşümü kapatmadan önce sayfanın tepesini okumaya zamanım oldu, “Salı, Sevgili Annem.”

“Geri ver,” diye bağırdı Sue ve sesi o kadar yabancı, o kadar umulmadık şekilde vahşiydi ki, defteri benden almasına izin verdim. Defteri yastığının altına koydu ve yatağın kenarına oturup, önündeki duvara gözünü dikti. Yüzü kızarmış, çilleri daha koyu renkti. Şakağındaki damar çıkmış, kızgın bir şekilde atıyordu. Omuz silkip çıkmaya

karar verdim, ama başını kaldırmadı. Kapıdan geçtiğimde itip kapattı ve kilitledi, uzaklaşırken ağladığını duydum. Kapısını çalıp ona seslendim. Hıçkırıkları arasından bana gitmemi söyledi ve ben de öyle yaptım. Banyoya gittim ve ellerimdeki kurumuş çimentoyu yıkadım.

Definden sonra bir hafta boyunca pişmiş yemek yemedik. Julie para için postaneye gidiyor, eve alışveriş torbalarıyla geliyordu, ama aldığı sebzeler ve et atılacak hale gelene kadar ellenmeden duruyordu. Bunun yerine ekmek, peynir, yer fıstığı ezmesi, bisküvi ve meyve yiyorduk. Tom tıka basa kalıp kalıp çikolataları atıştırıyor ve başka bir şeye ihtiyacı yok gibi görünüyordu. Birinin içinden gelir de yaparsa çay içiyorduk, ama çoğunlukla mutfak musluğundan su içiyorduk. Julie alışverişe gittiği gün, Sue'yla bana ikişer sterlin verdi.

"Sen ne kadar alıyorsun peki?" diye sordum ona. Cüzdanını çat diye kapattı.

"Senin kadar," dedi. "Kalanı yemek ve diğer şeyler için."

Mutfağın pis kokulu sinek bulutu dolu bir yere dönüşmesi çok sürmedi. Hiçbirimiz, mutfak kapısını kapalı tutmak dışında bu konuda bir şey yapmak istemiyorduk. Çok sıcaktı. Sonra birisi -ben değil- eti dışarı attı. Bundan cesaret alarak ben de bazı süt şişelerini temizledim, boş ambalaj kâğıtlarını topladım ve bir düzine kadar sineğe vurdum. Aynı gece Julie Sue'yla bana mutfak konusunda bir şey yapma zamanımız geldiğini söyledi. Ben, "bugün ben siz ikinizin pek fark etmediği bir sürü şey yaptım orda," dedim. Kızlar güldü.

"Ne gibi?" dedi Sue ve onlara söylediğim zaman, tekrar, gereğinden fazla yüksek sesle güldüler.

"Ya peki," dediler birbirlerine. "Birkaç haftalık payına düşeni yapmış." O zaman ben de mutfakla ilgili yapacağım bir şey olmadığına karar verdim ve bu Julie'yle Sue'nun da temizlememeye karar vermesine sebep oldu. Birkaç gün sonra bir yemek pişirmemize kadar hiçbir şey

yapılmadı. Bu arada sinekler bütün eve yayılıp ince bulutlar halinde pencerelere dayandı ve kendilerini cama atarken sürekli bir tıklama sesi çıkardılar.

Her sabah ve öğleden sonra mastürbasyon yaptım ve evde bir odadan diğerine sürüklendim, bazen dışarı bahçeye çıkmak isterken kendimi odamda, sırtüstü yatıp gözlerimi tavana dikmişken bulunca şaşardım. Aynada dikkatle kendime baktım. Benim neyim vardı? Kendimi gözlerimin yansımasıyla korkutmaya çalıştım, ama sadece sabırsızlık ve hafif tiksinti hissettim. Odamın ortasında durup çok uzaktan gelen trafiğin sürekli sesini dinledim. Sonra sokakta oynayan çocukların seslerini dinledim. Sesler birleşip başımın üzerine bastırıyor gibi göründü. Tekrar yatağa yattım ve bu kez gözlerimi kapadım. Yüzümde bir sinek yürürken kıpırdamamaya kararlıydım. Yatakta kalmaya dayanamıyordum, ama aklıma gelen herhangi bir aktivite daha baştan beni tiksindiriyordu. Kendimi canlandırmak için aşağıdaki annemi düşündüm. Benim için bir durumdan başka bir şey değildi. Kalkıp pencereye gittim ve birkaç dakika kavruk otların arasından gökdelenlere bakarak durdum. Sonra Julie’nin geri gelip gelmediğini görmek için evi aradım. Sık sık ortadan kayboluyordu, genellikle öğleden sonraları ve saatlerce. Ona nereye gittiğini sorduğumda bana kendi işime bakmamı söylüyordu. Julie evde değildi ve Sue da kendini odasına kilitlemişti. Kapısını çalarsam ne istediğimi soracaktı ve ona ne diyeceğimi bilmiyordum. iki sterlini hatırladım. Evin arkasından çıktım ve çitin üstünden tırmandım ki Tom görüp benimle gelmek istemesin. Hiçbir sebebi olmaksızın çarşıya doğru koşmaya başladım.

Ne istediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Görünce bileceğimi düşündüm; iki sterlinden çok bile tutsa en azından isteyeceğim bir şey olacaktı, düşüneceğim bir şey. Bütün yolu koştum. Esas çarşının olduğu sokak arabalar dışında boştu. Pazardı. Görebildiğim tek kişi yolun üzerindeki üst geçitte duran kırmızı paltolu bir kadındı. Bu

sıcakta neden kırmızı bir palto giydiğini merak ettim. Belki o da benim neden koştuğumu merak ediyordu, çünkü benim tarafıma gözlerini dikmişti. Hâlâ epey uzaktaydı ama tanıdık görünüyordu. Okulumdan bir öğretmen olabilirdi. Üst geçide doğru yürüdüm, çünkü bu kadar çabuk dönmek istemiyordum. Yürürken solumdaki dükkânların vitrinlerine baktım. Sokakta öğretmenlerle karşılaşmaktan hoşlanmazdım. Hâlâ oradaysa, altından geçebileceğimi ve onu görmemiş gibi yapabileceğimi düşündüm. Ama köprüden elli metre ileride yukarı göz atmadan edemedim. Kadın annemdi ve tam bana bakıyordu. Durdum. Ağırlığını bir ayaktan ötekine geçirmiş, ama pozisyonunu değiştirmemişti. Tekrar ona doğru yürümeye başladım. Bacaklarımı hareket ettirmek zorlaşmıştı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kusacağımdan emindim. Üst geçidin neredeyse altındaydım ki tekrar durdum ve yukarı baktım. Onu tanıyınca büyük bir rahatlama duydum ve yüksek sesle güldüm. Tabii ki o annem değil, Julie'ydi, daha önce hiç görmediğim bir paltoyla.

“Julie!” diye seslendim yukarı. “Sandım ki sen....” Köprünün altından koşup anşap merdivenlerden bir kat çıktım. Şimdi onunla yüz yüzeyken Julie de olmadığını gördüm. İnce bir yüzü ve dağınık grimsi siyah saçlan vardı. Genç miydi yaşlı mı bilemedim. Ellerini ceplerinin derinlerine soktu ve hafifçe sallandı.

“Param yok,” dedi, “yaklaşma bana.”

Eve yürürken boşluk duygum geri geldi ve günümün olayı yavaş yavaş önemini kaybetti. Dosdoğru yukarı odama çıktım; kimseyle karşılaşmayıp duymasam da diğerlerinin evde olduğunu biliyordum. Bütün kıyafetlerimi çıkardım ve yatağımın üzerindeki çarşafın altına girdim. Biraz sonra derin bir uykudan keskin bir kahkahayla uyandım. Merak etmiştim, ama nedense ilk başta kıpırdamadım. Dinlemeyi tercih ettim. Sesler Julie'yle Sue'nundu. Her kahkaha patlamasının sonunda seçemediğim sözlerle karışan bir iç çekiş ve şakıma sesi çıkarıyorlardı. Sonra kahkahalar tekrar

başlıyordu. Uykum bölündüğü için hırçınlaştım. Başım sıkı ve küçülmüş gibi geldi; odadaki eşyalar çok yoğun, kapladıkları alana sımsıkı sıkışmış ve zorlanıp şişmiş gibi göründüler. Kıyafetlerim onları alıp giymeden önce çelikten yapilmiş gibiydi. Giyindiğimde odamın dışında durup dinledim. Sadece tek bir sesin mırıltısını ve bir sandalyenin gıcırtısını duydum. Merdivenlerden olabildiğince sessiz indim. Kız kardeşlerimi gözetlemek için güçlü bir istek duydum, yanlarında olup görünmez olmak. Aşağıdaki geniş giriş tamamen karanlıktı. Açık salon kapısının biraz gerisinde görünmeden durabildim. Sue'yu açıkça görebiliyordum, masada oturmuş büyük bir makasla bir şey kesiyordu. Kapının çerçevesiyle kısmen gizlenen Julie sırtı bana dönük duruyordu ve ne yaptığını göremiyordum. Kolu, zayıf, hışırtılı bir sesle ileri geri hareket etti. Tam daha iyi görmek için hareket edecekken, küçük bir kız Julie'nin önüne adım attı ve gidip Sue'nun dirseğinin yanında durdu. Julie de döndü ve kızın arkasında, bir eli omzuna dayanarak durdu. Öteki elinde bir saç fırçası tutuyordu. Bir süre böyle grup halinde, konuşmadan durdular. Sue biraz döndüğünde mavi bir kumaş kestiğini gördüm. Küçük kız arkasını, ellerini kızın çenesinin altında kenetleyip fırçayla yavaşça göğsüne vuran Julie'ye yaslandı.

Tabii, kız konuşur konuşmaz Tom olduğunu anladım. "Çok uzun sürüyor, değil mi?" dedi ve Sue başını salladı. Odaya bir-iki adım attım ve kimse fark etmedi. Tom'la Julie, okul eteklerinden birine tadilat yapan Sue'yu seyretmeye dalmıştı. Eteği kısaltmıştı ve şimdi de dikmeye başlıyordu. Tom tanıdık görünüşlü turuncu renkli bir elbise giymişti ve bir yerden ona bir peruk bulmuşlardı. Saçı açık renk ve kıvırcıktı. Başka biri olmak ne kadar kolaydı. Kollarımı kavuşturdum ve kendime sarıldım. Bunlar sadece elbise ve peruk, diye düşündüm, giyinen Tom. Ama başka birine bakıyordum, kendisini Tom'unkinden oldukça farklı bir hayat bekleyebilecek birine. Heyecanlanmış ve

korkmuştum. Ellerimi birleştirip sıktım ve bu hareket üçünün de dönüp bana bakmasına sebep oldu.

“Ne yapıyorsunuz?” dedim bir duraklamadan sonra.

“Giydiriyoruz,” dedi Sue ve dikişine döndü.

Tom bana göz attı, Sue’nun çalıştığı masaya yarı dönük ve gözünü odanın bir köşesine dikmiş dururken. Elbisesinin eteğiyle oynuyor, kumaşı işaret parmağıyla başparmağı arasında yuvarlıyordu.

“Ne manası var?” dedim. Julie omuz silkti ve gülümsedi. Dizlerinin üstüne kadar sıvadığı soluk bir kot pantolonla bikinisinin üzerine iliklenmemiş bir gömlek giymişti. Saçına bir parça mavi kurdele bağlamış, başka bir parçayı da elinde tutup parmağının etrafında yuvarlıyordu.

Julie gelip tam önümde durdu. “Aa, hadi,” dedi, “neşelen biraz, huysuz.” Tatlı tatlı güneş kremi kokuyordu ve cildinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bütün gün bir yerde güneşte kalmış olmalıydı. Parmağından kurdeleyi çözdü ve boynuma doladı. Çenemin altına bir fiyonk atmaya başladığında ellerini ittim, ama bunu inandırıcı bir şekilde yapmadım ve o da ısrar edip düğümü attı. Elimi tuttu, ben de ablamın peşinden masaya gittim.

“Burda bir tane daha var,” dedi Sue’ya, “suratsız bir oğlan olmaktan bıkmış biri.” Kurdeleyi çözmüş olabilirdim, ama Julie’nin kuru ve serin elini bırakmak istemedim. Şimdi hepimiz Sue’nun omzu üzerinden onu seyrettik. Dikişte ne kadar yetenekli olduğunu hiç fark etmemiştim. Eli mekanik bir tezgâhtaki bir mekik gibi aynı düzenli hareketle ileri geri uçuyordu. Ama gerçekte yavaş ilerliyordu ve büyük bir sabırsızlık duydum. Kumaşı, iğneyi, toplu iğneleri tek bir hareketle çekip yere savurmak istedim. Konuşmadan, ya da herhangi bir şey olmadan önce bitirmesini beklememiz gerekecekti. En sonunda pamuk ipliğini bileklerinin sert bir çekişiyle kopardı ve ayağa kalktı. Julie elimi bıraktı ve Tom’un arkasında durdu. Tom ellerini kaldırdı ve Sue elbiseyi başının üstünden geçirdi. Altında kendi beyaz gömleği vardı. Sue Tom’un mavi pilili eteği giymesine

yardım etti ve Julie de Sue'nun okul kurdelelerinden birini boynuna bağladı. Ben seyrettim ve kendi kurdelemi elledim. Onu şimdi çıkarsam yine bir izleyici olacaktım ve olanlara karşılık belli bir tavırda karar kılmam gerekecekti. Tom beyaz çoraplarını giydi ve Sue da beresini aldı. Bu hazırlıklar yapılırken kızlar gülüp sohbet ediyordu. Sue, Julie'ye okulda saçını çok kısa kestiren bir kız arkadaşının hikâyesini anlatıyordu. Okula pantolon giyip gelmiş, erkek soyunma odasına gitmiş ve hepsini pisuarda görmüştü. Bir sıra oğlanı öyle görünce kahkahayı patlatmış ve kendini ele vermişti.

“Ne güzel, değil mi?” dedi Julie Tom için. Ona bakarken Tom, elleri arkasında ve gözleri yerde, tamamen hareketsiz durdu. Eğer giydirilmeyi seviyorsa da bunu pek göstermedi. Girişteki boy aynasında kendini seyretmeye gitti. Onu kapı aralığından seyrettim. Yan durmuş, omzunun üstünden yansımasına bakıyordu.

Tom odada değilken Julie iki elimi elleri arasına aldı ve “Peki suratsızla ne yapacağız?” dedi. Julie'nin gözleri yüzümde dolaştı. “Bu korkunç sivilcelerle Tom gibi güzel bir kız olamazsın.” Şimdi dirseğimin yanında duran Sue saçımdan bir tutam çekti ve “Ne de hiç yıkamadığı uzun yağlı saçlarıyla.”

“Ne de sarı dişlerle,” dedi Julie.

“Ne de pis kokulu ayaklarıyla,” dedi Sue. Julie avuçlarım yere bakacak şekilde ellerimi çevirdi.

“Ne de pis tırnaklarla.” Kızlar abartılı iğrenme sesleriyle tırnaklarımı inceledi. Tom kapıdan seyrediyordu. Ben de orada durup incelenirken oldukça eğleniyordum.

“Şuna bak,” dedi Sue ve işaret parmağıma dokunduğunu hissettim, “altı yeşil *ve* kırmızı olmuş.” Güldüler, buldukları her şeyden büyük zevk alıyormuş gibiydiler.

“O ne?” dedim odanın karşısına bakarak. Bir sandalyenin altında neredeyse saklanmış, kapağı yarı açık,

uzun bir karton kutu vardı. Bir köşesinden beyaz ince paket kâğıdı çıkıyordu.

“Aa!” diye bağırdı Sue, “o Julie’nin.” Odanın karşısına yürüdüm ve kutuyu sandalyenin altından çektim, içinde beyaz ve turuncu paket kâğıtlarının arasına gömülmüş bir çift, dize kadar çizme vardı. Koyu kahverengiydiler ve içlerinden deriyle parfümün zengin kokusu yayılıyordu.

Julie, bana arkası dönük, yavaşça ve dikkatle Tom’un giydiği turuncu elbiseyi katlıyordu. Çizmenin tekini kaldırdım.

“Bunları nereden aldın?”

“Bir dükkândan,” dedi Julie arkasını dönmeden.

“Kaça?”

“Çok pahalı değil.” Sue çok heyecanlanmıştı.

“Julie!” dedi çok yüksek sesli bir fısıltıyla. “Otuz sekiz sterlin tuttu.”

“Otuz sekiz sterlin mi ödedin?” dedim.

Julie hayır anlamında başını salladı ve turuncu elbiseyi kolunun altına koydu. Boynumun etrafındaki gülünç kurdeleyi hatırladım ve hızla çekip çıkarmaya çalıştım, ama çözülmedi ve kurdele bir düğüme dönüştü. Sue gülmeye başladı. Julie odadan çıkıyordu .

“Yürüttün,” dedim; o yine başını salladı. Hâlâ çizmeyi elimde tutarak onu merdivenlerden yukarı takip ettim. Odasına geldiğimizde, “Bana ve Sue’ya ikişer teklik verdin ve ondan sonra bir çizmeye otuz sekiz sterlin harcadın,” dedim. Julie duvara sabitlediği bir aynanın önüne oturmuş, bir fırçayla saçını tarıyordu.

“Yanlış,” dedi çan gibi bir sesle, sanki tahmin oyunu oynuyormuşuz gibi. Çizmeyi yatağın üstüne attım ve boynumdaki kurdeleyi koparmak için iki elimi kullandım. Düğüm küçüldü ve taş gibi sertleşti. Julie kollarını uzatıp esnedi.

“Eğer onu almadıysan,” dedim, “o zaman yürütmüş olmalısın.”

“Yoo,” dedi ve ağzını alaycı bir tür ifadeyle sözcüğün etrafına büzdü.

“Ne o zaman?” Tam arkasında duruyordum. Aynada bana değil, kendine bakıyordu.

“Başka bir yol düşünemiyor musun?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Başka yol yok, çizmeyi kendin yapmadıysan.”

Julie güldü. “Sana hiç kimse hediye vermedi mi?
Onu sana kim verdi?
Bir arkadaş.”

“Ama kim?”

“Aha, bu söylemek olur.

“Bir erkek.”

Julie ayağa kalktı ve dönüp bana baktı, dudaklarını bir böğürtlen gibi büzüp kıstı. “Tabii ki bir erkek,” dedi en sonunda. Julie’nin erkek kardeşi olarak ona sevgilisi hakkında soru sorma hakkım olduğuna dair mantıksız bir inancım vardı. Ama Julie’de bu fikri destekleyecek hiçbir hal yoktu ve meraktan çok keder hissettim. Komodininden bir tırnak makası aldı ve kurdeleyi düğüme yakın bir yerden kesti. Onu çekip çıkarıp yere bıraktı, işte,” dedi ve hafifçe ağzımdan öptü.

7

Annem öldükten üç hafta sonra Sue’nun doğum günüm için verdiği kitabı yeniden okumaya başladım. Ne kadar çok şeyi kaçırdığımı fark edince şaşırdım. Komutan Hunt’ın gemiyi temiz ve düzenli tutmak konusunda ne kadar titiz olduğunu hiç fark etmemiştim, özellikle uzaya yapılan uzun yolculuklarda. Her gün, her eski dünya günü, paslanmaz çelikten bir merdivenden iner ve yemek odasını denetlerdi. Odanın etrafında sigara izmaritleri, plastik çatal bıçak, eski dergiler, kahve fincanları ve dökülmüş kahve düzensiz bir halde asılı duruyordu. “Şimdi artık eşyaları yerinde tutacak yerçekimi olmadığına göre,” dedi Komutan Hunt uzay yolculuğunda yeni bilgisayar teknisyenlerine, “düzenli olmak için ayrıca çaba göstermemiz gerek.” Alınacak acil

kararların olmadığı uzun saatler boyunca Komutan Hunt zamanı, “sadık av köpeği Cosmo ayaklarının dibinde uyurken, dünya edebiyatının başyapıtlarını okuyup, yeniden okuyarak ve düşüncelerini kocaman çelik ciltli bir günlüğe yazarak” geçiriyordu. Komutan Hunt’ın uzay gemisi evrende, sporları canavara dönüştüren enerjinin kaynağını arayarak, ışık hızının yüzde bir hızıyla ilerliyordu. Gemi tamamen hareketsiz, uzay boşluğunda sabitlenip kalsaydı, Komutan Hunt yemek odasının durumunu ya da dünya edebiyatını umursar mıydı merak ettim.

Kitabı bitirir bitirmez aşağı Julie veya Sue’ya vermeye götürdüm. Başka birinin okumasını istiyordum. Julie’yi salonda yalnız başına, bir koltukta ayaklarını altına toplamış otururken buldum. Sigara içiyordu ve ben odaya girerken başını arkaya eğip bir duman kütlesini tavana doğru üfledi. “Sigara içtiğini bilmiyordum” dedim. Bir nefes daha aldı ve ters ters başını salladı. Kitapla ona yaklaştım. “Bunu okumalısın” dedim ve kitabı eline koydum.

Julie kapağa bakarak biraz zaman geçirdi, sandalyesinin arkasında durup ben de ona baktım. Ahtapota benzeyen canavar bir uzay gemisine saldırıyordu. Uzaktan Komutan Hunt’ın gemisi kurtarmaya geliyordu. Daha önce kapağı yakından incelememiştim ve şimdi çok gülünç göründü. Ondan utandım, sanki kendim çizmişim gibi. Julie omzunun üzerinden kitabı bana uzattı. Tek bir köşesinden tutuyordu.

“Kapak pek bir şeye benzemiyor,” dedim, “ama içinde iyi şeyler var.” Julie hayır anlamında başını salladı ve daha çok duman üfledi, bu kez odanın tam karşısına.

“Benim tarzım bir kitap değil,” dedi. Kitabı ters olarak masanın üzerine bıraktım ve etrafından dolaşıp Julie’nin koltuğunun önüne geldim.

“Ne demek istiyorsun?” dedim. “Ne tarz bir kitap olduğunu nereden biliyorsun?”

Julie omuz silkti. “Zaten canım okumak istemiyor.”

“Eğer bunu okumaya başlasan isterdi.” Kitabı tekrar aldım ve baktım. Bir başkasının okuması için neden bu kadar hevesliydim bilmiyordum. Birden Julie öne eğildi ve kitabı elimden aldı.

“Peki,” dedi, “eğer gerçekten istiyorsan, okuyacağım.” Sanki gözyaşlarına boğulmak üzere bir çocukla konuşur gibi konuştu. “Sadece beni memnun etmek için okuma,” dedim ve kitabı ondan geri almaya çalıştım. Kitabı uzanamayacağım kadar çekti.

“Yo, hayır,” dedi gülümsemesinin arasında, “tabii ki değil.” Bileğini yakaladım ve geriye büktüm. Julie kitabı öteki eline geçirdi ve poposunun altına kaydırdı. “Canımı acıtıyorsun.”

“Geri ver onu,” dedim, “senin tarzın bir kitap değil.” Kitabın ortaya çıkması için onu kenara çektim. Daha fazla mücadele etmeden kitabı almama izin verdi, ben de onu odanın uzak köşesine götürdüm. Julie dik dik bana baktı ve bileğini ovdu.

“Neyin var senin?” dedi neredeyse fısıldayarak. “Senin içeri tıkılman gerek.” Onu duymazdan geldim ve oturdum.

Uzun bir süre odanın zıt taraflarında oturduk. Julie bir sigara daha yaktı, ben de kitabımda belli bölümlere baktım. Gözlerim metnin satırları üzerinde oynuyordu, ama hiçbir şey anlamıyordum. Odadan çıkmadan önce Julie’nin gönlünü alacak bir şey söylemek istiyordum. Ama kulağa aptalca gelmeyecek hiçbir şey düşünemiyordum. Hem zaten, dedim kendime, bunu hak etmişti. Bir gün önce Tom’un başına tırnağımla fiske atarak onu ağlatmıştım. Odamın kapısının dışında gürültü yapıp beni uyandırmıştı.

Yere yatıp, kafasını tutup öyle yüksek sesle bağırmıştı ki Sue odasından koşarak geldi.

“Bu onun suçu,” dedim, “sabah sabah böyle bir gürültü çıkarmak.” Sue Tom’un başını ovdu.

“Sabah sabah!” dedi Tom’un bağırışları arasında. “Saat neredeyse bir.”

“Benim için hâlâ sabah,” diye bağırıp yatağa döndüm.

Kendi adıma, kalkmanın bir anlamı yoktu. Yemek için ilginç bir şey yoktu ve yapacak hiçbir şeyi olmayan sadece bendim. Tom bütün gün dışarıda oynuyordu, Sue kitap okuyup defterine yazarak odasında kalıyor ve Julie de ona çizmeyi veren her kimse onunla çıkıyordu. Çıkmamışsa çıkmaya hazırlanıyordu. Evi, mutfaktakinden daha güçlü, tatlı bir kokuyla dolduran uzun banyolar yapıyordu. Saçını yıkayıp fırçalayarak ve gözüne bir şeyler yaparak uzun zaman harcıyordu. Daha önce hiç görmediğim kıyafetler giyiyordu, ipek bir bluz ve kahverengi kadife etek. Ben sabah geç uyanıyor, mastürbasyon yapıp yeniden uyuyordum. Rüya görüyordum, tam olarak kâbus değil, ama uyanmak için mücadele ettiğim kötü rüyalar. İki sterlinimi kızarmış balıkla patatese harcıyordum ve Julie’den daha istediğimde tek söz
söylemeden bir beşlik veriyordu. Gün içinde radyo dinliyordum. Yazın sonunda okula dönmeyi düşündüm, bir iş bulmayı da düşündüm. Bunların hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Bazı öğleden sonralar, sadece bir-iki saattir ayakta olmama rağmen koltukta uyuyakalıyordum. Aynaya baktığımda yüzümdeki sivilcelerin boynumun yanlarına yayıldığını görüyordum. Bütün vücudumu kaplar mı diye merak etmiştim, ama kaplasa da çok umurumda değildi.

En sonunda Julie boğazını temizledi ve “Ee?” dedi. Ondan ileriye, mutfak kapısına baktım.

“Mutfağı temizleyelim,” dedim birden. Söylenecek en doğru şeydi. Julie hemen ayağa kalktı ve sigara ağzının bir köşesinden sarkarak, bir sinema gangsteri taklidi yaptı.

“İşte şimdi konuşuyorsun, birader, gerçekten konuşuyorsun.” Elini bana uzattı ve beni sandalyemden çekip kaldırdı.

“Sue’yu çağırayım,” dedim, ama Julie hayır anlamında başını salladı. Belinde hayali bir makineli tüfekle mutfağa sıçradı ve her yeri kurşuna tuttu, bütün küf kaplı tabakları, sinekleri ve kurtçukları, çöküp yerlere yayılmış dev çöp yığınını. Julie, boğazının arkasından Tom’un tabanca oyunlarında kullandığı kekeleme seslerinin aynısını çıkararak hepsini kurşuna tuttu. Bu oyuna katılmalı mıyım diye düşünerek durdum. Julie etrafı tarayıp karnımı kurşunla doldurdu. Yere, ayaklarına düştüm, bir tereyağı kâğıdı burnuma santimler uzakta. Julie saçımdan bir tutam tutup kafamı geriye çekti. Tabancasını bıçağa değiştirdi ve onu boğazıma dayarken, “Daha fazla bela olursan, buraya sokarım,” dedi. Sonra diz çöktü ve yumruğunu kasığımın yanma bastırdı. “Ya da buraya,” diye fısıldadı dramatik bir şekilde ve ikimiz de güldük. Julie’nin oyunu birden bitmişti. Çöpleri süpürmeye ve karton kutulara doldurup dışarı, çöp kutularına taşımaya başladık. Sue bizi duydu ve yardıma indi. Lavaboları açtık, duvarları sildik ve yerleri ovduk. Sue’yla ben bulaşıkları yıkarken Julie yemek için alışverişe gitti. Döndüğünde tam bitirmiştik ve büyük bir yahni için sebzeleri kesmeye başladık. O pişerken Julie'yle Sue salonu toplamaya başladı, ben de dışarı pencereleri temizlemeye çıktım. Kız kardeşlerimi ince bir su tabakasının arkasından, bütün mobilyayı salonun ortasına çekerken gördüm ve haftalardır ilk kez mutluydum. Sanki güçlü, gizli bir orduya aitmişim gibi kendimi güvende hissettim. Dört saatten fazla çalıştık, bir işin ardından öbürü derken varlığımın güçlükle farkındaydım.

Birkaç paspasla küçük bir halıyı bahçeye çıkardım ve bir sopayla tozlarım silkeledim. Buna kendimi kaptırmışken arkamda bir ses duyup döndüm. Tom’la gökdelenden arkadaşıydı. Tom Sue’nun okul formasını

giyiyordu ve düşmüş, dizleri kan içinde kalmıştı. Artık Tom sokakta sık sık Sue'nun eteğiyle oynuyordu. Öteki çocukların hiçbiri sandığım gibi onunla alay etmedi. Hatta fark etmiş bile görünmüyorlardı. Bunu anlamıyordum. Ben Tom'un yaşında ya da herhangi bir yaşta, ölsem kız kardeşimin eteğiyle görünmezdim. Tom, arkadaşının elini tutarak duruyordu, ben de işime devam ettim. Tom'un arkadaşı boynuna, deseni bana tanıdık gelen bir atkı dolamıştı. Aralarında, kendi çıkardığım gürültüden duyamadığım kısa bir konuşma geçti. Sonra Tom yüksek sesle, "Neden bunu yapıyorsun?" dedi. Ona söyledim ve "Sen neden etek giyiyorsun?" dedim. Tom yanıtlamadı. Halıya birkaç kez daha vurdum ve sonra tekrar durup Tom'un arkadaşına, "Tom neden etek giyiyor?" dedim.

"Oynadığımız oyunda," dedi, "Tom Julie oluyor."

"Peki sen kim oluyorsun?" dedim.

Oğlan yanıtlamadı. Sopayı kaldırdım ve tam indirmek üzereydim ki Tom, "Sen oluyor," dedi.

"Ben mi dedin?" ikisi de başını salladı. Sopayı attım ve paspaslan çamaşır ipinden aldım. "Oyunda ne yapıyorsunuz?" dedim.

Tom'un arkadaşı omuz silkti. "Pek fazla bir şey değil."

"Kavga ediyor musunuz?" Tom'u konuşmaya dahil etmeye çalıştım, ama başka tarafa bakıyordu. Obur oğlan hayır anlamında başını salladı. Paspasları ve halıyı birbirinin üstüne yaydım.

"Oyunda arkadaş mısınız? El ele tutuşuyor musunuz?" Ellerini saklayıp güldüler.

Eve dönerken Tom beni izledi, ama arkadaşı dışarıda mutfak kapısının dışında kaldı. Tom'a, "Eve gidiyorum," diye seslendi ve bunu bir soru gibi söyledi. Tom dönmeden başıyla onayladı. Salonda masanın üstünde dört tabak vardı ve her tabağın iki yanında bir çatalla bir bıçak duruyordu. Masanın ortasında bir şişe domates sosu ve tuz

dolu bir yumurta kabı duruyordu. Her tabak için bir sandalye vardı. Gerçek insanlarmışız gibi, diye düşündüm. Tom yukarı, Julie'yle Sue'yu görmeye çıktı, ben de Komutan Hunt'ın yemek odasını denetlemesi gibi mutfakla salon arasında ileri geri gidip geldim. İki kez eğilip halıdan hav parçası topladım. Bodrumun kapısına sabitlenmiş bir askıda canlı renkli iplerden yapılmış bir alışveriş torbası vardı. Torbanın dibinde iki elmayla iki portakal vardı. Torbayı parmağımla itip sarkaç gibi sallandırdım. Bir yönde diğerinde olduğundan daha serbestçe hareket etti ve bunun torbanın saplarının şekli yüzünden olduğunu keşfetmem biraz zaman aldı. Düşünmeden bodrum kapısını açtım, ışığı yaktım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Kürek, geniş, yuvarlak bir kurumuş çimento lekesinin ortasında duruyordu. Bana büyük kırık bir saatin akrebini düşündürdü. Onu en son hangimizin kullandığını düşünmeye çalıştım, ama artık olayların sırasına dair net bir hatıram yoktu. Küreği aldım ve duvara dayadım. Sandığın kapağı, bıraktığımız gibi açıktı. Bunu hatırlayabiliyordum. Elimi sandığı dolduran çimentonun üzerinde gezdirdim. Çok açık bir griydi ve dokununca sıcaktı. Ellerime ince bir toz bulaştı. Yüzey boyunca çaprazlama giden ve bir uçta çatallanan ince bir çatlak fark ettim. Eğildim ve burnumu dayayıp kokladım. Çok belirgin tatlı bir koku vardı, ama tekrar doğrulduğumda bunun yukarıda pişen yahninin kokusu olduğunu ayrımsadım. Sandığın yanında bir tabureye oturdum ve annemi düşündüm. Kendimi kafamda yüzünü canlandırmaya zorladım. Bir yüzün oval dış hatlarını görüyordum,
ama bu şeklin içindeki hatlar sabit durmuyor ya da birbirine karışıyordu ve oval, bir ampule dönüşüyordu. Gözlerimi kapadığımda gerçekten bir ampul gördüm. Bir keresinde annemin yüzü, ovalle çerçevelenmiş olarak ve fotoğraf çektirirken poz verdiğindeki yapay gülümsemesiyle kısaca belirdi. Cümleler uydurup onları söyletmeye çalıştım. Ama onun söyleyebileceğini hayal edeceğim hiçbir

şey yoktu. “Bana şu kitabı ver,” ya da “İyi geceler,” gibi en basit şeyler onun söyleyeceği şeylere benzemiyordu. Sesi alçak mıydı yüksek mi? Hiç şaka yapmış mıydı? Bir aydan az bir zamandır ölüydü ve yanımdaki sandığın içindeydi. Bu bile kesin değildi. Kazıp onu çıkarmak, görmek istedim.

Tırnağımı ince çatlak üzerinde gezdirdim. Her şeyden önce onu neden sandığa koyduğumuz bana şimdi hiç de anlaşılır gelmiyordu. O zaman bu çok açıktı, aileyi bir arada tutmak içindi. Bu iyi bir sebep miydi? Ayrı olmamız daha ilginç olabilirdi. Yaptığımız sıradan bir şey miydi, bir hata bile olsa anlaşılabilir bir şey miydi, ya da eğer ortaya çıkarsa ülkedeki her gazeteye manşet olacak kadar tuhaf bir şey miydi düşünemiyordum. Veya bunların hiçbiri; yerel gazetenizin alt satırlarında okuyabileceğiniz ve bir daha hiç düşünmeyeceğiniz bir şey miydi? Tıpkı annemin yüzünün aklımdaki resmi gibi, her düşüncem bir hiçe eridi.

Kesin olarak bir şey bilmenin ya da hissetmenin olanaksızlığı bende şiddetli bir mastürbasyon yapma dürtüsü uyandırdı. Ellerimi pantolonuma soktum ve bacaklarımın arasından aşağı bakınca kırmızı bir şey gördüm. Şaşkınlık içinde sıçradım. Üzerinde oturduğum tabure parlak kırmızıydı. Babam tarafından uzun zaman önce boyanmıştı ve alt kat banyosuna aitti. Julie ya da Sue onu sandığın başına oturmak için indirmiş olmalıydı. Bu rahatlatıcı bir düşünce olacağına beni korkuttu. Annem hakkında birbirimizle güçlükle konuşuyorduk. O herkesin sırrıydı. Tom bile ondan pek az söz ediyor ve artık sadece arada bir onun için ağlıyordu. Bodrumda başka işaretler için etrafa bakındım, ama hiçbir şey yoktu. Kalktım ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başlarken Sue’nun tepede durmuş beni seyrettiğini gördüm.

“Aşağıdakinin sen olduğunu düşünmüştüm,” dedi yanına geldiğimde. Elinde bir tabak vardı.

“Orda bir çatlak var, gördün mü?” dedim.

“Büyüyor,” dedi hemen, “ama bil bakalım ne oldu?” Omuz silktim. Bana tabağı gösterdi. “Çaya birisi geliyor.” Onu geçip mutfağa girdim, ama orada kimse yoktu. Sue bodrumun ışığını kapatıp kapıyı kilitledi.

“Kim?” Şimdi Sue’nun çok heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

“Derek,” dedi. “Julie’ninki.” Salonda fazladan tabağı masaya koyuşunu seyrettim. Beni merdivenlerin dibine götürdü, yukarıya işaret edip fısıldadı: “Dinle.” Julie’nin sesini duydum ve sonra karşılığında bir erkek sesi. Birden ikisi birden konuşup ikisi birden güldüler.

“Ee ne var bunda?” dedim Sue’ya. “Marifet sanki.” Kalbim hızla çarpıyordu. Bir koltuğa uzandım ve ıslık çalmaya başladım. Sue gelip o da oturdu ve alnından hayali terini sildi, “iyi ki temizlemişiz, değil mi?” Islık çalmaya devam ettim, notalarımı rastgele seçerek, bir tür panik içinde ve sadece yavaş yavaş bir ezgide karar kılarak.

Tom yukarıdan, kollarında büyük bir kedi gibi görünen bir şeyi taşıyarak indi. Peruğuydu. Onu Sue’ya götürüp başına takmasını istedi. Sue onu kendinden uzakta tuttu ve dizleriyle ellerini işaret etti. Yıkanana kadar peruğu vermeyi reddetti. Tom banyodayken, “Nasıl biri?” dedim.

“Arabası var, yeni, bak,” ve pencereyi işaret etti. Ama ben dönüp bakmadım. Tom döndüğünde Sue ona, “Eğer çayda kız olmak istiyorsan, turuncu elbiseyi giysene,” dedi. Tom hayır anlamında başını salladı ve Sue peruğu taktı. Tom girişe aynaya bakmaya koştu ve sonra karşıma oturup burnunu karıştırdı. Sue kitap okuyordu, ben de tekrar ıslık çalmaya başlamıştım, bu kez daha yumuşakça. Tom burnundan işaret parmağının ucunda bir şey çıkardı, ona baktı ve sandalyenin minderine sildi. Bunu bazen ben de yapardım, ama sadece yalnızken, genellikle sabahları yatakta. Küçük bir kız yapınca o kadar kötü görünmüyor, diye düşündüm ve pencereye gittim. Spor bir arabaydı, marşpiyeli ve arkaya katlanan deri kaputlu eski moda tipte.

Parlak kırmızıydı, üzerinde boydan boya ince siyah bir çizgi vardı.

“Çıkıp baksana,” dedi Sue, “şahane bir şey.”

“Neye bakayım?” dedim. Gümüş jant telleri vardı ve egzoz boruları da gümüştü. Kaportanın yan tarafı boyunca metalde uzun, verev yarıklar vardı. “İçeri hava girmesi için,” diye bir yolcuya açıklarken duydum kendimi ve arabayı Alplerde sıkı bir viraja savurdum, “ya da ısıyı dışarı vermek için.” Sandalyeme geri döndüğümde Sue gözden kaybolmuştu.

Tom’a baktım. Büyük koltukta minicik görünüyordu, ayağı koltuğun sadece kenarından taşıyordu ve başı arkalığın yarısına geliyordu. O da birkaç saniye bana baktı, sonra kafasını çevirdi ve kollarını kavuşturdu. Bacakları eteğinin altından çıkıyordu. “Kız olmak nasıl bir şey?” dedim. Tom başını salladı ve duruşunu değiştirdi. “Erkek olmaktan daha mı iyi?”
Bilmem. “Bilmem.” Öne eğildim ve yanıma “Seni seksi hissettiriyor mu?” Tom birden güldü. Ne demek istediğimi anlamamıştı, ama sözcüğün gülmek için bir işaret olduğunu biliyordu. “Ee, öyle mi?” Bana sırıttı.
yaklaşması için parmağımı ona salladım.

“Perukla eteği giydiğinde ve aynaya gidip küçük bir kız gördüğünde, pipinde hoş bir duygu oluyor mu, büyüyor mu?” Tom’un sırıtışı kayboldu. Koltuktan indi ve odadan kaçtı. Ben yahni kokusunun farkına vararak tamamen hareketsiz durdum. Tavan gıcırdadı. Kendimi sandalyeye yerleştirdim. Bacaklarımı ayak bileklerimde çaprazladım ve ellerimi çenemin altında kenetledim. Merdivenlerde hafif, hızlı ayak sesleri duyuldu ve Tom koşarak içeri girdi. “Geliyorlar! Geliyor!” dedi yüksek sesle. “Kim?” dedim ve ellerimi başımın arkasına aldım.

Julie, “Bu Derek. Bu da Jack,” dedi. Ayağa kalkmadan elini sıktım, ama ayaklarımı çözdüm ve sıkı sıkı yere bastım. El sıkışırken ikimiz de konuşmadık. Daha sonra Derek boğazını temizledi ve Julie’ye baktı. Julie

Tom'un tam arkasında, ellerini onun omuzlarına bastırarak duruyordu. "Bu da Tom," dedi, bunu öyle bir şekilde söyledi ki daha önce Derek'e ondan söz ettiği belliydi. Derek sandalyemin arkasına geçti, onu göremiyordum ve sessizce, "Ah, kız gibi bir oğlan," dedi. Sue isteksiz bir kahkaha attı ve ben ayağa kalktım. Julie yahniyi almak için mutfağa gitti ve yardım etmesi için Tom'u çağırdı. Üçümüz odanın ortasında durduk. Birbirimize oldukça yakındık ve biraz birlikte sallanıyor gibi göründük. Sue bilerek sesini nefes nefese ve aptalca çıkardı.

"Arabanı çok beğendik." Derek başını salladı. Çok uzun boyluydu ve sanki düğüne gider gibi giyinmişti - açık gri takım elbise, krem rengi gömlek ve kravat, kol düğmeleri ve küçük gümüş zinciri olan bir yelek. "Ben hiç beğenemedim," dedim. Bana döndü ve hafifçe gülümsedi. Kalın siyah bir bıyığı vardı. O kadar mükemmel görünüyordu ki plastik olabilirdi.

"Ya?" dedi kibarca gülümsemesinin arasında. "Neden?"

"Fazla gösterişli," dedim. Derek gözlerini eğip ayakkabılarına baktı, ben de, "Yani rengi, ben kırmızı sevmem," diye devam ettim.

"Yazık," dedi bana değil, Sue'ya bakarak. "Sen kırmızı sever misin?" Sue, Derek'in omzunun üzerinden mutfağa baktı. "Ben mi? Ah, ben kırmızı severim, özellikle arabada." Şimdi tekrar bana bakıyorken, "Ben arabada kırmızı sevmem. Arabayı oyuncak gibi gösterir," diye tekrarladım. Derek ikimizden de bir adım uzaklaştı, iki eli de ceplerindeydi ve topuklarının üzerinde sallandı. Çok sessizce konuştu. "Biraz büyüyünce anlayacaksın, arabalar zaten oyuncaktan başka bir şey değildir, pahalı oyuncaklar."

"Niye oyuncak olsunlar?" dedim. "Bir yerlere gitmek için çok faydalılar." Başım salladı ve odanın etrafına bakındı.

"Bunlar ne büyük odalar," dedi Sue'ya. "Gerçekten çok büyük bir ev." Sue, "Benim odam çok küçük," dedi. Ben

kollarımı kavuşturup ısrar ettim.

“Eğer arabalar oyuncaksa, o zaman aldığın her şey oyuncak.” Tam o sırada Julie yahniyle, arkasında bir somun ekmekle biberliği taşıyan Tom’la birlikte içeri girdi.

“Bunu bir düşünmem gerekecek, Jack,” dedi Derek ve bir sandalyeyi Julie’nin yolundan çekmek için döndü.

Biz oturmadan önce, Julie’nin yeni çizmelerini, kadife eteği ve ipek bluzu giydiğini gördüm. Onunla Derek masada yan yana oturdular. Ben bir köşede, Tom’un yanına oturdum. İlk başta acıktığımı hissedemeyecek kadar kızgındım. Julie bana bir tabak yemek uzattığında ona istemediğimi söyledim. “Aptallık etme,” dedi, tabağı bıçağımla çatalım arasına bırakıp Derek’e gülümseyerek. Derek, her şeyi anlayarak başım salladı. Biz yemek yerken, tek konuşan Julie’yle Sue’ydu. Derek dimdik oturuyordu. Kucağına kırmızı ve mavi bir mendil sermiş, bitirince de bıyığını onunla silmişti. Sonra onu cebine koymadan önce dikkatle katladı. Onların birbirlerine dokunduklarını görmek istedim. Julie elini onun dirseğinin girintisine dayadı ve tuzu istedi. Ben Derek’ten önce yumurta kabına uzandım ve onu kız kardeşime geçirirken tuz boydan boya masaya döküldü.

“Dikkat et,” dedi Derek yumuşakça. Kızlar, omzunun üzerine tuz döküp merdiven altından geçmekle ilgili heyecanlı bir konuşmaya başladı. Bir noktada Derek’in başım eğip, lüleleri yüzünü saklayan Tom’a göz kırptığını gördüm. Daha sonra Julie Derek’i bahçeye çıkardı, Sue’yla ben de bulaşıkkırı yıkadık. Ben elimde bir bulaşık beziyle dikilmekten başka bir şey yapmadım. Mutfak penceresinden dışarı baktık. Julie, artık birbirine dolanmış kahverengimsi otların altında neredeyse görünmez olan küçük yolları ve basamakları gösteriyordu. Derek gökdelenlere doğru işaret etti ve koluyla sanki onların çökmesini emreder gibi geniş bir savurma hareketi yaptı. Julie ciddiyetle başını sallıyordu. Sue, “Çok geniş omuzları var, değil mi? O elbiseyi özel yaptırmış olmalı,” dedi. Uzun

uzun Derek'in sırtına baktık. Kafası küçük ve yuvarlak, saçlarının hepsi fırça gibi aynı uzunluktaydı.

"O kadar kuvvetli değil," dedim, "hem de epey şişman."

Sue lavabodan ıslak tabakları kaldırıp koyacak bir yer aradı.

"Seni küçük parmağıyla döver," dedi.

"Hah!" diye bağırdım. "Hele bir denesin."

Biraz sonra Julie'yle sevgilisi taşlık bahçenin orada oturdular. Sue bezi benden aldı ve bulaşıkları kurulamaya başladı. "Bahse girerim ne iş yaptığını bilemezsin," dedi, ben de "Ne iş yaptığı sikimde değil," dedim.

"Asla tahmin edemezsin. Bilardo oyuncusu."

"Ee n'olmuş?"

"Para için bilardo oynuyor, inanılmaz zengin." Tekrar Derek'e bakıp bunu düşündüm. Bana yanı dönük oturmuş, Julie'yi dinliyordu. Uzun bir tane çimen yaprağı koparmış, ondan küçük parçalar ısırıp tükürüyordu. Bütün bu süre boyunca Julie'nin dediklerine kafa salladı ve en sonunda konuştuğunda elini hafifçe Julie'nin omzuna koydu. Söylediği şey Julie'yi güldürdü.

"Bir de gazetede çıktı," diyordu Sue.

"Ne gazetesi?" Sue haftalık yerel gazeteyi söyledi, ben de güldüm.

"Orada herkes çıkar," dedim, "eğer yeterince uzun yaşarsa."

"Eminim onun kaç yaşında olduğunu bilmiyorsun." Cevap vermedim.

"Yirmi üç," dedi Sue gururla ve bana gülümsedi. Ona vurmak istedim.

"Bunda bu kadar hayran olacak ne var?"

Sue ellerini kuruladı. "Bir erkek için mükemmel bir yaş."

"Sen ne diyorsun? Kim dedi?" dedim.

Sue duraladı. "Julie dedi."

Nefesim kesildi ve mutfaktan dışarı koştum. Salonda Komutan Hunt'ı aramak için durdum. Bir kitap rafına kaldırılmıştı. Kitapla yukarı odama koştum, kapıyı hızla çarptım ve yatağa yattım.

8

Kötü rüyalarım daha sıklıkla kâbusa dönüştü. Evin girişinde, büyük olasılıkla daha önce önünden ikinci kez düşünmeden on kez geçmiş olacağım devasa bir ahşap kutu vardı. Şimdi ona bakmak için durdum. Eskiden sıkı sıkı çakılı olan kapak sallanıyordu, bazı çiviler geriye bükülmüş, etraflarındaki tahta parçalanmış ve beyazdı. Kutuya içini göremeden, olabildiğince yakın duruyordum. Bir rüyada olduğumu biliyordum ve paniğe kapılmamak önemliydi. Kutuda bir şey vardı. Biraz gözlerimi açmayı başarınca, tekrar ağırlaşıp kapanmadan yatağımın alt köşesini gördüm. Tekrar girişteydim, kutuya biraz daha yakındım ve aptal aptal içine bakıyordum. Tekrar denediğimde gözlerim kolayca ve geniş açıldı. Yatağımın köşesini ve bazı kıyafetlerimi gördüm. Yatağımın yanındaki büyük bir koltukta annem oturmuş, kocaman boş gözlerle bana bakıyordu. Ölü olduğu için, diye düşündüm. Küçücüktü ve ayakları güçlükle yere değiyordu. Konuştuğunda sesi o kadar tanıdıktı ki onu bu kadar kolay nasıl unutmuş olabildiğime inanamadım. Ama ne dediğini tam olarak anlayamıyordum. Garip bir sözcük kullandı, "pataklama" ya da "kataplama" gibi bir şey.

"Pataklamayı bırakamaz mısın," dedi, "ben seninle konuşurken olsun?"

"Ben bir şey yapmıyorum," dedim ve aşağı baktığımda yatakta hiç örtü olmadığını, benim de çıplak olduğumu ve onun önünde mastürbasyon yaptığımı fark

ettim. Elim bir tezgâhtaki mekik gibi ileri geri gidip geliyordu. Ona, “Durduramıyorum, benle ilgisi yok,” dedim.

“Baban ne derdi,” dedi kederle, “hayatta olsaydı?” Uyandığımda, yüksek sesle, “Ama ikiniz de öldünüz,” diyordum.

Bu rüyayı bir öğleden sonra Sue’ya anlattım. Beni içeri almak için kapısının kilidini açarken defterini bir elinde açık tuttuğunu fark ettim. Beni dinlerken defteri kapadı ve yastığının altına kaydırdı. Beklemediğim şekilde, rüyam onu güldürdü.'

“Oğlanlar bunu hep yapar mı?” dedi.

“Neyi?”

“İşte, pataklamayı.”

Onu yanıtlamak yerine, “O oyunu oynadığımız zamanı hatırlıyor musun?” dedim.

“Ne oyunu?”

“Julie’yle ben doktor olup seni muayene ederdik, sen başka bir gezegendendin.” Kardeşim kafa salladı ve kollarını kavuşturdu. Ben sustum. Ne diyecektim, hiçbir fikrim yoktu.

“Ee, ne olmuş ona?” Rüyam ve annem konusunda konuşmaya gelmiştim ve şimdiden başka bir şey hakkında konuşuyorduk.

“İstemez miydin,” dedim yavaşça, “hâlâ o oyunu oynasak?” Sue hayır anlamında başını salladı ve gözlerini çevirdi.

“Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum.”

“Julie’yle ben bütün elbiselerini çıkarırdık.” Bunu söyleyişimden kulağa pek olası gelmedi. Tekrar hayır anlamında başını salladı ve inandırıcı olmadan, “Öyle mi? Gerçekten o kadar iyi hatırlamıyorum, küçüktüm,” dedi. Sonra, bir sessizliğin peşine, samimiyetle ekledi. “Her zaman aptal oyunlar oynardık.”

Sue’nun yatağına oturdum. Odasının yerleri kitaplarla kaplıydı, bazıları açık ve ters konmuştu. Pek çoğu kütüphanedendi

ve bir tanesini almak üzereydim ki birden kitap düşüncesinden bıkkınlık duydum. “Bütün gün burada oturup okumaktan bıkmıyor musun?” dedim.

“Okumayı seviyorum,” dedi Sue, “hem yapacak başka bir şey yok.” Ben, “Yapacak dolu şey var,” dedim, sırf Sue’nun tekrar yapacak bir şey yok demesini duymak için. Ama o zayıf, solgun dudaklarını ağzına gömdü ve “Benim canım başka bir şey yapmak istemiyor,” dedi. Bundan sonra uzunca bir süre sessizlik içinde oturduk. Sue ıslık çaldı ve benim çıkmamı beklediğini sezdim. Aşağıda arka kapının açıldığını ve Julie’yle sevgilisinin seslerini duyduk. Keşke Sue da benim gibi Derek’ten hoşlanma saydı, o zaman konuşacak bir sürü şeyimiz olurdu. Açık renk kaşlarını kaldırıp, “Onlar olmalı,” dedi, ben de “Ee?” dedim ve kendimi tanıdığım herkesten soyutlanmış hissettim.

Sue ıslık çalmayı bıraktı, ben de bir derginin sayfalarını çevirdim, ama ikimiz de dikkatle onları dinliyorduk. Yukan gelmiyorlardı. Akan suyun ve şangırdayan fincanların sesini duydum. Sue’ya, “Ama hâlâ o deftere yazıyorsun, değil mi?” dedim. “Biraz,” dedi ve sanki onu bana kaptırmamaya hazırlanır gibi yastığına doğru baktı. Bir an bekledim, sonra üzgün bir sesle, “Keşke annem hakkındaki kısımlara bakmama izin versen, sadece o kısımlara. İstersen bana sen okuyabilirsin,” dedim. Aşağıda radyonun sesi sonuna kadar açıldı. “*Eğer... batıya gitmeye karar verirsen, benim yolumu kullan... o anayoldur, en iyisi...*” Şarkı beni sinirlendirdi, ama üzgün bir şekilde kardeşime bakarak durdum.

“Hiçbirini anlamazsın.”

“Neden?”

Sue çabuk çabuk konuştu. “Onunla ilgili hiçbir şeyi anlamadın. Her zaman ona korkunç davrandın.”

“Yalan,” dedim yüksek sesle ve birkaç saniye sonra tekrar, “Yalan,” dedim. Sue yatağının kenarında, sırtı dik, bir eli yastığının üzerinde oturuyordu. Konuşurken yaslı bir şekilde önüne baktı.

“Senden istediği hiçbir şeyi yapmadın. Yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. Her zaman kendini çok beğendin, tıpkı şimdiki gibi.” Ben de, “Eğer onu umursamasaydım, onu öyle rüyamda görmezdim,” dedim.

“Sen rüyanda onu görmedin,” dedi Sue, “kendini gördün. Ondan günlüğüme bakmak istiyorsun, orada seninle ilgili bir şey var mı diye.”

“Sen aşağı bodruma gidip,” dedim kahkahalarım arasında, “o tabureye oturup küçük siyah defterine bizi mi yazıyorsun?”

Kendimi gülmeye devam etmeye zorladım. Tedirgin olmuştum ve çok gürültü çıkarmak ihtiyacı duydum. Gülerken ellerimi dizlerime koydum, ama onları pek hissedemiyordum. Sue, sanki görmekten çok hatırlıyormuş gibi beni izliyordu. Yastığın altından defteri aldı, açtı ve bir sayfa aradı. Ben gülmeyi bırakıp bekledim. “9 Ağustos... Sen on dokuz gündür ölüsün. Bugün kimse senden söz etmedi.” Durdu ve gözleri birkaç satır aşağı indi. “Jack korkunç bir ruh halindeydi. Merdivenlerde gürültü yaptığı için Tom’un canım yaktı. Başına boydan boya büyük birtırmık attı ve çok kanadı. Öğle yemeğinde iki kutu çorbayı karıştırdık. Jack kimseyle konuşmadı. Julie, Derek adındaki sevgilisi hakkında konuştu. Onu bir gün eve getirebileceğini söyledi ve bunun bir sakıncası var mı diye sordu. Ben hayır dedim. Jack duymazdan geldi ve yukarı çıktı.” Sue başka bir sayfa buldu ve daha çok yüz ifadesi kullanarak okumaya devam etti, “Sen öldüğünden beri kıyafetlerini değiştirmedi. Elini ya da hiçbir şeyi yıkamıyor ve korkunç kokuyor. Ekmeğe dokunmasından nefret ediyoruz. Ama vurur diye ona hiçbir şey söylenmiyor. Hep birine vurmak üzere, ama Julie onunla nasıl baş edeceğini biliyor...” Sue sustu ve devam edecek gibi göründü, ama vazgeçti ve defteri çarpıp kapadı, “işte,” dedi. Sonraki birkaç dakika boyunca Julie’nin yemekte ne dediği hakkında bıkkın bir şekilde tartıştık.

“Eve birini getirmekten söz etmedi,” dedim.

“Etti!”

“Etmedi.’' Sue yere, kitaplarından birinin önüne çömeldi ve benim çıktığımı fark etmemiş gibi yaptı.

Aşağıda radyonun sesi hiç duymadığım kadar açıktı. Adamın biri bir maç hakkında çılgınca bağırıyordu. Tom’u merdivenlerin başında otururken buldum. Arkadan bir fiyonkla bağlanan, mavi beyaz bir elbise giyiyordu. Ama peruğu başka bir yerdeydi. Yanma otururken, kısa bir an için hafif, kötü bir kokunun farkına vardım. Tom ağlıyordu. Teneke bisküvi kutu kapaklarının üzerindeki küçük kızların yaptığı gibi parmaklarının eklemlerini gözlerine koydu. Burun deliklerinin birinden yeşil bir sümük sallanıyor, burnunu çekince gözden kayboluyordu. Bir süre bunu seyrettim. Radyonun sesinin ötesinde başka sesler de duyabildiğimi sandım, ama emin değildim. Tom’a neden ağladığını sorduğumda daha da yüksek sesle ağladı. Sonra kendine geldi, “Julie bana vurup bağırdı,” diye sızlandı ve tekrar ağlamaya başladı.

Onu bırakıp aşağı gittim. Radyonun sesi açıktı, çünkü Julie’yle Derek kavga ediyordu. Kapıda birden durdum ve dinlemeye çalıştım. Derek Julie’ye yalvarıyor gibiydi, sesinde bir sızlanma ifadesi vardı. İkisi birden neredeyse bağırarak konuşuyorlardı ve ben içeri girince ikisi de hemen sustu. Derek, elleri ceplerinde ve ayak bileklerini çaprazlayarak masaya dayandı. Koyu yeşil bir takım elbise giyiyordu ve altın bir tokadan geçirerek bağladığı bir fular takmıştı. Julie pencerenin yanında duruyordu. Onların arasından radyoya doğruyu yürüyüp kapadım. Sonra döndüm ve önce onlardan birinin konuşmasını bekledim. Neden birbirlerine bağırmak için bahçeye çıkmadıklarını merak ettim. Julie, “Ne istiyorsun?” dedi. O Derek gibi giyinmemişti. Plastik sandaletle kot pantolon giymiş, gömleğini göğüslerinin altında bağlamıştı. “Sadece bu kadar gürültünün ne olduğunu görmeye indim ve kimin,” Derek’e bir göz atarak, “Tom’a vurduğunu.”

Julie yavaşça ayağını yere vurup gitmemi beklediğini açıkça belirtti.

Aralarından yavaşça geri yürüdüm, insanların cetvel yokken bir uzaklık ölçerken yaptığı gibi topuğumu ayak parmaklarımın tam önüne koyarak. Derek çok yumuşak bir şekilde boğazını temizledi ve zincirin ucundaki saatini çıkardı. Onu şaklatıp açmasını, kapayıp kaldırmasını seyrettim. Bir hafta önceki ilk ziyaretinden beri onu görmemiştim. Ama şimdiye kadar birkaç kez Julie'ye arabasından seslenmişti. Dışarıda motorun sesini ve Julie'nin ön yoldan koşarak inişini duymuş, ama hiç Sue ve Tom gibi pencereden bakmamıştım. Julie şimdiye kadar iki üç kez bütün geceyi dışarıda geçirmişti. Nereye gittiğini bana hiç söylemedi, ama Sue'ya söylerdi. Ertesi sabah, ikisi saatlerce mutfakta oturup çay içer ve konuşurlardı. Belki Julie'den habersiz Sue hepsini defterine yazmıştır.

Birden Derek bana gülümseyip, "Nasılsın Jack?" dedi. Julie gürültülü bir şekilde içini çekti.

"Yapma," dedi ona, ben de gayet serinkanlı bir şekilde, "iyiyim," dedim.

"N'apıyorsun bugünlerde?"

Konuşurken Julie'ye baktım. "Pek bir şey yapmıyorum." Derek'le konuşmamın Julie'yi sinirlendirdiğini görebiliyordum. "Ya sen?" dedim. Derek konuşmadan önce durdu ve iç çekti. "Antrenman yapıyorum. Bir-iki küçük oyun. Büyük bir şey yok, yani..." Başımı salladım. Derek'Ie Julie dik dik birbirlerine bakıyordu. Birinden öbürüne baktım ve söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım. Derek, gözlerini Julie'den ayırmadan, "Sen hiç oynadın mı?" dedi. Eğer Julie orada olmasaydı, evet derdim. Bir keresinde bir oyun seyretmiştim ve kuralları biliyordum.
"Pek değil," dedim. Derek tekrar saatini çıkardı.

"Sen de gelip oynamalısın." Julie kollarını çözdü ve çabucak odadan çıktı. Giderken hafifçe iç çekti. Derek onu gidişini seyretti ve "Şimdi meşgul müsün?" dedi. Çok

düşündüm ve “O kadar meşgul değilim,” dedim. Derek doğruldu, çok küçük ve solgun elleriyle elbisesinin tozunu silkeledi. Aynada fularını düzeltmek için girişe gitti. Omzunun üzerinden, “Buraya bir ışık
koymalısınız,” diye seslendi. Arkadan çıktık ve mutfaktan geçerken bodrum kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Duraksadım, yukarı gidip Julie’ye sormak istedim. Ama Derek ayağıyla kapıyı itip kapattı, “Hadi. Zaten geç kaldım,” dedi ve aceleyle çıktık, ön bahçeden yukarı, alçak, kırmızı arabaya doğru.

Derek’in bu kadar yavaş araba kullanmasına şaşırdım. Koltuğunda dik oturuyordu, direksiyonu kolu kadar uzaktan, parmakla baş parmak arasında, sanki dokunmaktan iğrenir gibi tutuyordu. Benimle konuşmadı. Gösterge tablosunda iki sıra, her biri titrek beyaz iğneli siyah kadran vardı. Yolculuğun çoğunda bunları seyrettim. Saatin üzerindekilerden başka hiçbir iğnenin pozisyonu gerçekte değişmiyordu. Çeyrek saat gittik. Ana yoldan çıktık ve iki tarafında sebze ambarları olan dar bir sokağa girdik. Bazı yerlerde oluklarda çürük sebzeler yığılmıştı. Kaldırımda buruşuk takım elbiseli bir adam durmuş boş boş bize bakıyordu. Yağlı saçları vardı ve cebinden katlı bir gazete çıkıyordu. Derek arabayı adamın yanında durdurdu, motoru açık bırakarak dışarı çıktı. Adamın arkasında dar bir geçit vardı. Adamın yanından geçide geçerken Derek ona, “Arabayı park edip içeri beni görmeye gel,” dedi. Geçidin sonunda, üzerindeki boyaya “Oswalden Salonu” kazılmış, yeşil, kanatlı bir kapı vardı. Derek önden girdi ve arkasına dönmeden, tek parmağıyla kapıyı benim için tuttu. Bizden en uzaktaki masalarda iki oyun oynanıyordu, ama hemen hemen bütün masalar boş ve karanlıktı. Salonun ortasında tamamen aydınlık bir masa vardı. Öbür ikisinden daha parlak görünüyordu ve canlı renkli toplar oyun için dizilmişti. Bize arkası dönük birisi, sigara içerek bu masaya dayanıyordu. Arkamızdaki duvarda açılmış aydınlık, kare

bir delik vardı ve oradan beyaz ceketli bir adam bize bakıyordu. Onun önündeki dar bir rafta mavi kenarlı fincan ve tabaklarla içinde bir çörek olan plastik bir kâse vardı. Derek adamla konuşmak için eğildi, ben de masalardan birine doğru birkaç adım yürüdüm. Orta deliğin tam arkasındaki kenara vidalanmış pirinç levhada üreticinin adını ve kasabasını okudum.
Derek diliyle bana bir tık sesi çıkarttı. Her bir elinde bir fincan çay tutuyordu ve kafasıyla onu izlemem için bana bir işaret yaptı. Ayağıyla aynı duvarda bir kapıyı itip açtı. Kapının yanında bir cam dilimi eksik bir pencereyi ilk kez fark ettim. Bir masada kalın gözlüklü bir kadın oturmuş hesap defteri tutuyor ve küçücük odanın öbür tarafında bir koltukta, elinde bir paket sigara tutan bir adam oturuyordu. Dumandan görmek zordu. Masanın kenarında sadece loş bir lamba vardı. Derek fincanları lambanın yanına bıraktı ve adamı çenesinden yumrukluyormuş gibi yaptı. Adamla kadın Derek'e aşırı ilgi gösterdiler. Ona "oğlum," diyorlardı, ama Derek onları benimle "Bay ve Bayan O, Oswald'ın O'su" olarak tanıştırdı.

"Bu da Julie'nin kardeşi," dedi Derek, ama onlara adımı söylemedi.

Oturacak yer yoktu. Derek, Bay O'nun cebinden bir sigara aldı. Bayan O bacaklarıyla tekmeler atıp inleme sesleri çıkardı ve yuvadaki bir yavru kuş gibi ağzını uzattı. Derek bir sigara daha alıp onun ağzına koydu ve Bay ve Bayan O güldüler. Bay O masalara doğru işaret etti.

"Greg orada neredeyse bir saattir bekliyor, oğlum." Derek başım salladı. Masanın kenarında oturuyordu, ben de kapının yanında duruyordum. Bayan O parmağını Derek'in yüzüne salladı.

"Seni yaramaz oğlan!" Derek ondan biraz uzaklaştı ve çayına uzandı. Bana benimkini vermedi. Bayan O dikkatle, "Dün gelmedin ya, oğlum."

Bayan O bana göz kırptı ve "Yapacak başka işleri var," dedi. Derek çayını yudumlayıp bir şey söylemedi. Bay

O devam etti, “Ama burada senin gelmeni bekleyen epeyce bir kalabalık vardı.”

Derek başını salladı ve “Öyle mi? İyi,” dedi.

Bayan O bana, “On iki yaşından beri buraya gelir ve asla ondan masa parası almayız. Alır mıyız, oğlum?”

Derek çayını bitirdi ve ayağa kalktı. Bay O’ya, “isteka, lütfen,’’ dedi. Bay O ayağa kalktı ve terliklerini giydi. Arkasındaki duvar boyunca bir isteka rafı vardı ve bir ucunda asma kilitle asılı uzun, sivri bir deri mahfaza. Bay O ellerini sarı bir beze sildi, mahfazanın kilidini açtı ve istekayı çekip çıkardı. Çok koyu kahverengi, neredeyse siyahtı. Onu Derek’e vermeden önce bana, “Sadece benim istekalarına dokunmama izin verir.”

Bayan O, “Benim de,” dedi, ama Bay O bana gülümseyip hayır anlamında başını salladı.

Arabayı park eden adam büronun dışında bekliyordu.

“Bu Chas,” dedi Derek, “bu da Julie’nin kardeşi.” Chas ve ben birbirimize bakmadık. Derek istekasıyla yavaşça orta masaya yürürken Chas onun yanında parmak uçlarına basarak, çabuk çabuk kulağına bir şeyler söyleyerek yürüdü. Ben tam arkalarından yürüdüm. İçimden oradan gitmek geldi. Chas bir atla ilgili bir şey söylüyordu, ama Derek yanıt vermedi, hatta ona bakmak için başını bile çevirmedi. Derek masanın yanına gelir gelmez Greg açılış vuruşunu yapmak için eğildi. Kahverengi deri ceketinin bir kolunda büyük bir yırtık vardı ve saçı arkadan at kuyruğu yapılmıştı. Onun kazanmasını istedim. Beyaz top masa boyunca sürüklendi, kırmızılardan birini yerinden oynattı ve başlama noktasına geri döndü.

Derek ceketini çıkarıp tutması için Chas’e verdi. Manşetlerinin bileklerine düşmemesi için kollarının etrafındaki gümüş bantları sabitledi. Chas ceketi ters yüz edip katlayarak kolunun üzerine koydu ve gazetesinde yarış sayfasını açtı. Derek eğilip nişan alırmış gibi görünmeden beyaz topa vurdu. Yerinden oynayan kırmızı top alt cebe

vurup girince diğer iki masadaki oyuncular kafalarını kaldırıp bize doğru yürüdüler. Derek masanın öbür ucuna doğru yürürken topukları keskin bir tıkırtı çıkarttı. Beyaz, bütün kırmızıları dağıtmış ve siyahla hizalanmıştı. Vuruşunu yapmadan önce Derek seyredip seyretmediğimi görmek için bana baktı, ben de kafamı çevirdim.

Sonraki birkaç dakika boyunca kırmızıları ve siyahı alt ceplere düşürdü. Her iki vuruş arasında masanın bir ucundan ötekine hızlı hızlı yürüdü ve alçak sesle benimle, benim tarafıma bakmadan, sanki kendi kendine konuşur gibi konuştu.

“Sizin evdeki de ne tuhaf düzen,” dedi ilk siyah düşerken. Greg’le diğer oyuncular seyredip konuşmamızı dinliyordu.

“Bilmem,” dedim.

“Anne de baba da ölmüş,” dedi Derek Chas’e, “ve bu dördü kendi kendine bakıyor.”

“Öksüzler gibi,” dedi Chas başını gazeteden kaldırmadan.

“Büyük bir ev,” dedi Derek bana sürünüp geçip tekrar beyaza giderken.

“Çok büyük,” dedim.

“Çok para etmeli.” Bir kırmızı, yavaşça bir cebin ağzının üzerinde kayboldu ve Derek pozisyonunu değiştirmeden siyahı hedef alabildi. “Bütün o odaları,” dedi, “daireye çevirebilirsiniz.”

“Bunu düşünmüyoruz,” dedim. Derek Greg’in siyahı cepten çıkarıp yerine koyuşunu seyretti.

“Ya o bodrum, pek çok evde öyle bodrum yok...” Masanın etrafında uzun yoldan dolaştı ve Chas okuduğu bir şeye iç çekti. Bir kırmızı daha düştü. “O bodrum...” Derek beyaz topun nerede duracağını görmek için bakıyordu. “O bodrumdan bir şey yapabilirsiniz.”

“Ne gibi?” dedim, ama Derek omuz silkti ve siyaha sertçe vurdu.

Derek en sonunda siyahı ıskalayınca, dişlerinin arasında keskin bir tıslama sesi çıkarttı. Chas gözünü gazetesinden ayırıp baktı ve "Kırk dokuz," dedi. Ben, Derek'e, "Ben gidiyorum," dedim, ama o öteki oyunculardan birinden sigara almak için başını çevirmişti. Sonra Greg'i seyretmek için masanın öteki tarafına geçti. Midem bulanıyordu. Bir kolona dayanıp tavana baktım. Demirden kirişler ve onların ötesinde, çatıya gömülü, üstlerine sarımsı kahverengi boya bulaşmış cam bölmeler vardı. Başımı indirdim, Derek yine masada kalan sadece birkaç topla oynuyordu. Oyun bittiğinde Derek arkadan bana geldi, dirseğimi kavradı ve "Bir oyun ister misin?" dedi. Ona hayır dedim ve kendimi çektim.

"Ben eve gidiyorum artık," dedim. Derek önümde durup güldü. istekasının kalın ucunu ayağına dayadı ve aşağı yukarı zıplattı.

"Acayip birisin," dedi. "Neden biraz gevşemiyorsun, neden hiç gülümsemiyorsun?" Hemen kolona geri yaslandım. Ağır ve karanlık bir şey üzerime çöküyordu, onu görmeyi yarı umarak tekrar tavana baktım.

Derek istekasını zıplatmaya devam etti ve sonra aklına bir fikir geldi. Keskin bir şekilde nefesini içine çekti ve omzunun üzerinden, "Hey, Chas! Greg! Gelin de şu sefil herifi güldürmeme yardım edin," diye seslendi. Bunu söylerken gülümseyip bana göz kırptı, benim de şakaya dahil olmam gerekiyormuş gibi. Chas'le Greg, Derek'in iki yanında ve hafifçe arkasında göründü.

"Hadi," dedi Derek, "büyük bir kahkaha at, yoksa ablana söylerim." Yüzleri büyüdü. "Ya da Greg'e sana fıkralarından birini anlattırırım." Chas'le Greg güldü. Herkes Derek'in sağ tarafında olmak istiyordu.

"Siktirin gidin!" dedim. Chas, "Ya, oğlanı rahat bırakın," dedi ve yürüyüp gitti. Onun bunu söyleyiş şeklinden ağlamak istedim ve onlara bunun yapacağım son şey olduğunu göstermek için gözlerimi öfkeyle Derek'e dikip göz kırpmadan baktım. Ama bir gözde su toplanıyordu

ve gözyaşı dışarı yuvarlanır yuvarlanmaz atılıp silsem de gördüklerini biliyordum. Greg sıkmam için elini bana uzattı.

"Kötü bir niyetimiz yoktu, arkadaş," dedi. Elini sıkmadım, çünkü elim ıslaktı. Greg yürüyüp gitti ve yine sadece Derek'le ben kaldık.

Dönüp kapıya doğru yürüdüm. Derek istekasını bir masaya bıraktı ve benimle geldi. O kadar yakın yürüyorduk ki birbirimize kelepçelenmiş olabilirdik.

"Gerçekten aynı ablana benziyorsun, aynı," dedi. Derek'in yanından geçemediğim için kapının soluna, çay servis penceresine doğru yönelmek zorunda kaldım. Bizim geldiğimizi görür görmez oradaki yaşlı adam büyük çelik çaydanlığını alıp iki fincan doldurdu. Çok tiz bir sesi vardı.

"Bunlar benden," dedi, "kırk dokuz puanın için." Bunu Derek'e olduğu kadar bana da söyledi ve ben de fincanlardan birini almak zorunda kaldım. Derek de kendininkini aldı ve birbirimize bakarak duvara yaslandık. Birkaç dakika boyunca bir şey söylemek üzere gibi göründü, ama sessiz kaldı. Çayı çabucak içmeye çalıştım; bu beni sıcaklatıp midemi bulandırdı. Gömleğimin altında cildim karıncalanıyor ve kaşınıyordu, ayaklarım terliyor, ayak parmaklarım birbirinin üzerinden kayıyordu. Başımı duvara yasladım.

Greg, Chas'le başka bir kapıdan çıkıp gitmiş, diğer oyuncular masalarına geri dönmüştü. Duvardan Bayan O'nun durmadan konuştuğunu duydum. Bir süre sonra bunun radyo olabileceğini düşündüm.

Derek, "Ablan hep böyle midir yoksa bilmem gereken bir sorun mu var?" dedi.

"Hep nasıl?" dedim hemen. Kalbim küt küt attı, ama çok yavaşça. Derek'in tekrar bir an düşünmesi gerekti. Çenesinin altındaki deriyi gerdi ve fularının üzerindeki tokaya dokundu.

"Kesinlikle erkek erkeğe, anlıyor musun?" Başımı salladım' "Mesela bu öğleden sonra. Bir şey yapıyordu, ben de sizin bodruma bir bakayım dedim. Bunun ne zararı var,

ama o çok tuhaflaştı. Yani, orada bir şey yok, değil mi?" Bunun gerçek bir soru olduğunu düşünmedim ve yanıtlamadım. Ama Derek tekrarladı, "Değil mi?"

Ben de, "Hayır, hayır. Ben oraya pek inmem, ama bir şey yok," dedim.

"O zaman neden o kadar bozuldu?" Derek gözlerini bana dikti ve bir yanıt bekledi, sanki bozulan benmişim gibi.

"O hep öyledir," dedim ona, "Julie öyledir."

Derek bir an aşağı, ayakkabılarına baktı ve "Bir başka sefer de..." Ama tam o sırada Bay O bürosundan çıktı ve Derek'le konuşmaya başladı. Ben çayımın kalanını bitirip çıktım.

Evde arka kapı açıktı ve çok sessizce içeri girdim. Mutfakta, çok uzun zaman önce kızartılmış bir şey kokusu vardı. Birkaç ay uzakta kalmışım ve yokluğumda pek çok şey olmuş gibi garip bir duyguya kapıldım. Salonda Julie, üzerinde kirli tabaklarla kızartma tavası olan masada oturuyordu. Kendinden çok memnun görünüyordu. Tom, baş parmağı ağzında, onun kucağında oturuyordu ve boynunda bir peçete önlük gibi bağlıydı. Donuk bir şekilde odanın karşısına bakıyordu ve başı Julie'nin göğüslerine dayanmıştı. İçeri girdiğimi fark etmemiş göründü ve baş parmağıyla küçük emme sesleri çıkarmaya devam etti. Julie bir elini Tom'un beline koymuştu. Bana gülümsedi ve ben de kendimi dengelemek için elimi kapının koluna koydum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş ve sürüklenebilirmişim gibi hissediyordum.

"Şaşırma," dedi Julie. "Tom küçük bir bebek olmak istiyor." Çenesini Tom'un başına dayadı ve hafifçe öne arkaya sallanmaya başladı. "Bu öğleden sonra çok yaramazlık etti," diye devam etti, "biz de uzun bir konuşma yaptık ve pek çok kararlar aldık." Tom'un gözleri kapanıyordu. Masaya, Julie'ye yakın, ama Tom'un yüzünü göremediğim bir yere oturdum. Tavadaki soğuk domuz

pastırması parçalarını aldım. Julie sallandı ve sessizce kendi kendine mırıldandı.

Tom uyumuştu. Julie'yle Derek hakkında konuşmaya niyetliydim, ama şimdi kollarında Tom 'la kalktı ve ben de onların arkasından yukarı çıktım. Julie ayağıyla yatak odasının kapısını itip açtı. Bodrumdan eski pirinç karyolamızı getirmiş ve kendi yatağının hemen yanına koymuştu. Yanı inik olarak kurulup hazırlanmıştı. Karyolayı ve yatağı birbirine bu kadar yakın görmek beni kızdırdı.

İşaret edip, "Neden onu kendi odasına koymadın?" dedim. Julie'nin arkası bana dönüktü ve Tom'u karyolaya koyuyordu. Julie Tom'un elbisesinin düğmelerini çözerken Tom hafif sallanarak oturdu. Gözleri açıktı.

"O burada istedi, değil mi tatlım?" Tom çarşafların arasında emeklerken başını salladı. Julie perdeyi çekmek için pencereye gitti. Yan karanlığa ilerleyip karyolanın ucunda durdum. Julie beni itip geçti, Tom'un başını öptü ve dikkatle karyolanın yanını kaldırdı. Tom neredeyse anında uyumuş göründü. Julie, "Aferin cici çocuk," diye fısıldadı ve elimi tutup beni odasından çıkardı.

9

Sue'nun bana günlüğünü okumasından sonra çok geçmemişti ki ellerimde bir koku duymaya başladım. Tatlı, hafif çürük bir kokuydu ve avuçtan çok parmaklardaydı ya da hatta belki parmak aralarında. Bana attığımız eti hatırlatan bir kokuydu. Mastürbasyon yapmayı kestim. Zaten canım da istemiyordu. Ellerimi yıkadıktan sonra sadece sabun kokuyordu, ama başımı çevirsem ve bir elimi çabucak burnumun önünden geçirsem kötü koku sabunun parfümünün altında, orada duruyordu. Öğleden sonraları uzun banyolar yapıyor ve su soğuyana kadar hiçbir şey düşünmeden tamamen hareketsiz yatıyordum.

Tırnaklarımı kestim, saçımı yıkadım ve temiz kıyafetler buldum. Yarım saat içinde koku geri geliyordu, o kadar uzaktı ki sanki daha çok bir kokunun hatırası gibiydi. Julie'yle Sue görünüşüm hakkında şakalar yapıyordu. Gizli bir sevgili için giyindiğimi söylüyorlardı. Ama yeni görüntüm Julie'nin bana daha cana yakın davranmasına sebep oldu. Bana bir hayır evi satışından iki gömlek aldı, neredeyse yeni ve üstüme göreydiler. Tom'un önünü kestim ve parmaklarımı burnunun altında oynattım. "Minik bir balık gibi," dedi yüksek, yeni bebek sesiyle. Aile tıp ansiklopedisini buldum ve kansere baktım. Uzun süren bir hastalıktan çürüyor olabileceğimi düşünüyordum. Aynaya baktım ve birleştirdiğim avuçlarımda nefesimi yakalamaya çalıştım. En sonunda bir akşam yağmur yağdı, çok şiddetli bir şekilde. Bir keresinde birisi bana yağmur suyunun dünyadaki en temiz su olduğunu söylemişti, ben de gömleğimi, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve taşlık bahçenin tepesinde ellerim açık durdum. Sue mutfak kapısına geldi ve yağmurun gürültüsünün üzerinden bağırarak ne yaptığımı sordu. Gidip Julie'yle geri geldi. Bana seslenip güldüler, ben de onlara arkamı döndüm.

Yemekte tartıştık. Ben annem öldüğünden beri ilk kez yağmur yağdığını söyledim. Julie'yle Susie ise birkaç kez yağdığını söyledi. Tam olarak ne zaman diye onlara sorduğumda hatırlayamadıklarını söylediler. Sue şemsiye kullandığını çünkü şimdi şemsiyenin odasında olduğunu söyledi ve Julie de Derek'in arabasındayken sileceklerin sesini hatırladığını söyledi. Ben de bunların hiçbir şeyi kanıtlamadığını söyledim. Kızdılar ve bu beni sakinleştirip onları daha da kızdırmaya itti. Julie benim yağmur yağmadığını kanıtlamamı istedi, ben de buna gerek olmadığını, yağmadığını *bildiğimi* söyledim. Kız kardeşlerim sinir içinde soludu. Sue'dan bana şekerliği uzatmasını istediğimde duymazdan geldi. Masanın etrafından yürüdüm ve tam ben şekerliğe uzanırken onu alıp masanın öbür tarafına, oturduğum yerin yakınma koydu. Ona ensesinden

sert bir tane patlatmaya gitmiştim, ama Julie öyle keskin bir şekilde, “Hele bir yap!” diye bağırdı ki irkilip geri çekildim ve elim Sue’nun başının üzerini sıyırdı. Hemen yine kokuyu duydum. Otururken Julie’nin ya da Sue’nun beni osurmakla suçlamasını bekledim, ama onlar beni dışlamak için tasarlanmış bir konuşmaya başladı. Ellerimin üzerine oturdum ve Tom’a göz kırptım.

Tom, ağzı yarı açık bana baktı ve dilinde çiğnenmiş yemekleri görebildim. Julie’nin tarafına yakın oturmuştu. Biz yağmur hakkında tartışırken o yemeğini yüzüne bulaştırmıştı. Şimdi Julie’nin onu hatırlamasını, yüzünü boynunun etrafındaki önlüğe silmesini ve ona masadan kalkabileceğini söylemesini bekliyordu. Sonra masanın altında emekleyebilir ve biz yemeği bitirirken bacaklarımızın arasında oturabilirdi.

Başka seferler, önlüğünü koparıp dışarı arkadaşlarıyla oynamaya koşmuş ve içeri geri gelip Julie’yi bulana kadar bebek olmamıştı. Bebek olduğunda pek konuşmuyor ya da gürültü yapmıyordu. Sadece Julie’nin bir sonraki hareketini bekliyordu. Julie ona bebek gibi davrandığında gözleri daha büyüyüp birbirinden uzaklaşıyor, ağzı gevşiyordu ve sanki kendi içine gömülüyor gibi görünüyordu. Bir akşam Julie yukarı götürmek için Tom’u kaldırdığında, “Gerçek bebekler yatırıldığında tekmeler atıp bağırırlar,” dedim. Tom, Julie’nin omzunun üzerinden bana dik dik baktı ve birden gözleri ve ağzı daraldı.

“Hayır yapmazlar,” dedi mantıklı bir şekilde. “Her zaman yapmazlar” ve kendini odadan dışarı taşıttı.

Onları birlikte seyretmeye dayanamıyordum. Ağzım açık bir halde onları izliyor, ne olacağını görmeyi bekliyordum. Julie seyredilmekten hoşlanıyor gibiydi ve bu konuda şakalar yapıyordu.

“Çok ciddi görünüyorsun,” dedi bir keresinde, “sanki bir cenaze seyrediyorsun.” Tom tabii Julie’yi tamamen kendine istiyordu. İkinci gece yine yatma

saatinde onlan merdivenlerden yukarı izledim ve bana arkası dönük olan Julie Tom'u soyarken kapı aralığına dayandım. Julie bana gülümseyip Tom'un pijamasını getirmemi istedi. Tom karyolada dönüp, "Git burdan! Gitsene burdan!" diye bağırdı. Julie güldü, Tom'un saçlarını karıştırdı ve "Siz ikinizle n'apacağım ben?" dedi. Ama ben geri geri odadan çıktım ve koridordaki duvara yaslanıp Julie'nin hikâye okumasını dinledim. En sonunda dışarı çıktığında beni orada gördüğüne şaşırmadı. Benim odama gidip yatağa oturduk. Işığı açmadık. Boğazımı temizledim ve Tom'un bebek gibi davranmaya devam etmesinin kötü olabileceğini söyledim.

"Belki bundan vazgeçemeyebilir," dedim.

Julie önce yanıtlamadı. Sadece bana gülümsediğini çıkarabiliyordum. Elini dizime koydu ve "Galiba birisi kıskanıyor," dedi. Güldük ve ben sırtüstü yatağa yattım. Cüret edip parmak uçlarımla beline dokundum. Ürperdi ve dizimin üstüne bastırdı.

Sonra Julie, "Annemi çok düşünüyor musun?" dedi.

"Evet, sen?" diye fısıldadım.

"Tabii." Söylenecek daha başka bir şey yok gibiydi ama konuşmaya devam etmemizi istedim.

"Sence yaptığımız doğru muydu?" Julie elini dizimden çekti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sorumu unuttuğunu sandım. Tekrar beline dokundum ve Julie hemen, "O zaman her şey çok açık görünüyordu, ama şimdi bilmiyorum. Belki de yapmamalıydık," dedi.

"Artık bir şey yapamayız," dedim ve buna karşı çıkmasını bekledim. Bir de elinin dizime dönmesini bekledim, işaret parmağımı belkemiği boyunca gezdirdim ve aramızda neyin değiştiğini düşündüm. Banyo yapmaya başlamam onun için fark yaratmış mıydı? En sonunda, "Hayır, herhalde yapamayız," dedi ve gücenmiş olduğunu belirten bir kesinlikle kollarını kavuşturdu. Bir an kontrolü alıyor, bir sonraki an sessizleşip saldırılmayı bekliyordu.

Sabırsız bir şekilde, “Derek’in bodruma girmesine izin vermişsin,” dedim. Şimdi aramızdaki her şey değişmişti. Julie odanın karşısına geçti, ışığı açtı ve kapının yanında durdu. Yüzündeki bir saç telini çekmek için başını sinirle arkaya attı. Ben yatağın tam kenarında oturdum ve elimi dizime onun elinin olduğu yere koydum.

“Sana bunu mu söyledi siz... bilardo oynarken?”

“Ben sadece seyrettim.”

“Anahtarı buldu ve bakmaya indi,” dedi Julie.

“Onu durdurmalıydın.” Başını salladı. Onun suçunu kabul etmesi alışılmış bir şey değildi ve sesi yabancıydı. “Sadece anahtarı aldı. Orada görecek bir şey yok.”

“Sen çok kızmışsın, o da şimdi neden olduğunu bilmek istiyor,” dedim, ilk kez bir kavgada Julie’yi alt ediyordum. Ellerimle dizlerimde bir tempo tutmaya başladım ve kısa bir an tatlı, çürük kokuyu duydum.

Julie birden, “Biliyorsun, onunla yatmadım ben ya da öyle bir şey yapmadım,” dedi. Sonra, sevinç içinde durdum ve “Ee ne var bunda?” dedim. Ama Julie odadan çıkmıştı.

Masanın karşısına eğilerek Tom’un önlüğünü yakalayıp onu kendime çektim. Küçük bir inleme çıkardı ve sonra bağırdı. Julie konuşmasını kesti ve parmaklarımı gevşetip onu kurtarmaya çalıştı. Sue ayağa kalktı.

“N’apıyorsun?” diye bağırdı Julie. “Bırak onu.” Tom’u bıraktığımda onu masanın üzerinde epeyce bir sürüklemiştim ve tekrar Julie’nin kollarına düştü.

“Ağzını silecektim,” dedim, “senin konuşmakla o kadar meşgul olduğunu görünce.” Tom yüzünü Julie’nin kucağına sakladı ve ağlamaya başladı, iyi bir bebek ağlaması taklidiydi.

“Neden insanları rahat bırakmıyorsun?” dedi Sue. “Neyin var senin?”

Dışarı bahçeye çıktım. Yağmur hafiflemişti. Gökdelenler yeni lekeleriyle çirkindi, ama bizim bahçenin ilerisindeki arsadaki otlar şimdiden daha yeşil

görünüyordu. Bahçenin etrafından babamın hep herkesin gitmesini istediği gibi dolaştım, küçücük yollar boyunca, basamaklardan aşağı havuza. Otların ve devedikenlerinin altında basamakları bulmak zordu ve havuz kıvrımlı, kirli bir mavi plastik parçasıydı. Dibinde biraz yağmur suyu birikmişti. Havuzun etrafından yürürken ayağımın altında yumuşak bir şeyin çöktüğünü hissettim. Bir kurbağayı ezmiştim. Yan yatmıştı, bir uzun bacak havada titreyip küçük daireler çiziyordu. Midesinden dışarı kremsi yeşil bir madde dökülüyor ve çenesinin altındaki torba hızlı hızlı içeri dışarı kabarıyordu. Bir pörtlek gözle, kederli, suçlamasız bir şekilde yukarı, bana baktı. Yanına diz çöktüm ve büyük düz bir taş aldım. Artık bana yardım isteyerek bakıyordu. Birden iyileşmesini ya da ölmesini umarak bekledim. Ama hava torbası daha hızlı boşalıp doluyordu ve kurbağa kendini düzeltmek için umutsuzca öbür ayağını
kullanmaya yelteniyordu. Küçük ön bacakları havada yüzme hareketleri yapıyordu. Sarımsı göz benimkinin içine baktı.

“Yeter,” dedim yüksek sesle ve düz taşı küçük yeşil kafanın üzerine şiddetle indirdim. Taşı kaldırdığımda kurbağanın bedeni ona yapışmıştı ve yere düştü. Ağlamaya başladım. Başka bir taş buldum ve kısa derin bir hendek kazdım. Bir sopayla kurbağayı içine iterken ön bacaklarının titrediğini gördüm. Çabucak üstünü toprakla örttüm ve ayağımla vurup mezarı düzleştirdim.

Arkamda ayak sesleriyle Derek’in sesini duydum.

“Neyin var senin?” Derek bacakları ayrık bir şekilde duruyordu, omzunun üzerine tek bir parmağına taktığı beyaz bir yağmurluk sallandırmıştı.

“Hiç,” dedim. Derek yaklaştı.

“Yerde ne var?”

“Hiç.” Cilalı çizmesinin üçgen şeklindeki ucuyla Derek toprağı eşeledi.

“Şimdi gömdüm, ölü bir kurbağa,” dedim. Ama Derek, tamamen toprakla kaplı kurbağanın bedenini altüst

edene kadar kazmaya devam etti.

“Bak,” dedi, “hiç de ölmemiş.” Çöktü ve topuğunu kurbağama saplayıp döndürdü ve tekrar üstünü toprakla örttü. Bütün bunu tek bir ayağıyla ve yağmurluğu omzundan almadan yapmıştı. Parfüm kokuyordu, bir tür tıraş losyonu ya da kolonya. Bahçenin daha yukarısına, taşlık bahçenin etrafına dolanan küçük yola doğru yürüdüm. Derek tam arkamdan izliyordu ve oyun oynayan çocuklar gibi birbirimizi sıkışık küçük dairelerde geçerek döne döne ilerledik.

“Julie evde, değil mi?” dedi. Ona Tom’u yatırdığını söyledim ve sonra tepede birbirimize çok yakın, dengede durmaya çalışıyorduk ki, “Tom artık Julie’nin odasında uyuyor,” dedim. Derek sanki zaten biliyormuş gibi hemen başını salladı ve kravatının düğümüne dokundu.

Eve baktık. Birbirimize o kadar yakındık ki konuştuğunda nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum.

Küçük oğlan kardeşin biraz tuhaf, değil mi? Yani kız elbiseleri giymesi...” Bana gülümsedi ve benim de gülümsememi bekler göründü. Ama ben kollarımı kavuşturdum ve “Bunun neresi tuhaf?” dedim. Derek taşlık bahçeden yolları basamak olarak kullanarak indi ve dibe ulaştığında yağmurluğunu kolunun üzerine katlayarak biraz zaman geçirdi. Öksürdü ve “Onu ilerideki hayatında etkileyebilir, biliyorsun,” dedi. Taşlık bahçeden indim ve eve doğru yürüdük.

“Bununla ne demek istiyorsun?” diye sordum ona. Mutfak kapısının dışarısında duruyorduk. Derek pencereden baktı ve yanıtlamadı. Salonun kapısı açıktı ve Sue’nun yalnız başına oturup bir dergi okuduğunu görebiliyorduk.

Derek birden, “Annenle baban tam olarak ne zaman öldü? dedi.

Uzun zaman önce,” diye mırıldandım ve mutfak kapısını iterek açtım. Derek kolumu yakaladı.

“Dur,” dedi, “Julie bana yakında öldüklerini söyledi.” Sue salondan bana seslendi. Kolumu çektim ve içeri girdim. Derek arkamdan geri gelmemi fısıldadı; sonra onun mutfağa girmeden önce dikkatle ayaklarım sildiğini duydum.

Derek odaya girer girmez Sue dergisini bırakıp çay yapmaya mutfağa koştu. Ona bir film yıldızı gibi davranıyordu. Derek yağmurluğu düzgün bir kareye katlanmış olarak, onu koyacak bir yer arayarak yürüdü; Sue korkmuş bir tavşan gibi onu kapı aralığından seyretti. Ben oturdum ve Sue’nun dergisine baktım. Derek yağmurluğunu bir sandalyenin yanına yere koydu ve o da oturdu.

Sue mutfaktan, “Julie Tom’la yukarıda,” diye seslendi. Sesi titrekti.

“Burada beklerim o zaman,” diye seslendi Derek. Bacak bacak üstüne attı ve gömleğinin manşetlerini, takım elbisesinin altından doğru miktarda çıksın diye çekiştirdi. Ben hiçbir şey anlamadan derginin sayfalarını çevirdim. Derek Sue’dan çay fincanını alırken komik bir sesle, “Teşekkürler Susan,” dedi; Sue kıkırdayıp ondan olabileceği kadar uzağa oturdu. Derek çayını karıştırırken doğru karşıya, bana bakıp, “Burada garip bir koku var. Fark ettin mi?” dedi. Hayır anlamında başımı salladım, ama kızardığımı hissedebiliyordum. Derek beni seyredip çayını yudumladı. Başını kaldırdı ve sesli sesli kokladı. “Güçlü bir koku değil,” dedi, “ama çok tuhaf.” Sue ayağa kalktı ve hızlı hızlı konuşmaya başladı.,

“Mutfağın dışındaki kanalizasyondan. Çok kolay tıkanıyor ve yazın… bilirsin…” Sonra biraz sustuktan sonra tekrar, “Kanalizasyon,” dedi.

O konuşurken Derek kafa sallayıp bana bakıyordu. Sue tekrar sandalyesine döndü ve ondan sonra uzun süre kimse konuşmadı.

Hiçbirimiz Julie’nin odaya girdiğini duymamıştık ve konuştuğunda Derek irkildi.

“Hepiniz çok sessizsiniz,” dedi Julie yumuşakça. Derek asker gibi dimdik ayağa kalktı ve çok nazik bir şekilde, “İyi akşamlar, Julie,” dedi. Sue kıkırdadı. Julie kadife eteğini giymiş ve saçını arkadan beyaz bir kurdeleyle bağlamıştı. Derek, “Kanalizasyonlar hakkında konuşuyorduk,” dedi ve elinin gergin, küçük bir hareketiyle Julie’yi sandalyesine yönlendirmeye çalıştı. Ama Julie gelip benim koltuğumun koluna yerleşti.

“Kanalizasyonlar mı?” dedi sanki kendi kendine konuşur gibi, ama daha fazla öğrenmek ister gibi görünmedi.

“Ya sen nasılsın?” dedi Derek. Sue tekrar kıkırdadı ve hepimiz dönüp ona baktık. Julie Derek’in yağmurluğunu işaret etti.

“Biri üstüne basmadan onu assana.”

Derek yağmurluğunu kucağına kaldırıp okşadı.

“Pisi pisi,” dedi ve kimse gülmedi. Sue, Tom’un uyuyup uyumadığını sordu.

“Kütük gibi uyuyor,” dedi Julie. Derek saatini çıkarıp baktı. Hepimiz ne diyeceğini biliyorduk. “Biraz erken değil mi? Tom için?” Bu kez Sue’yu gülme krizi tuttu. Ellerini yüzüne kapadı ve seke seke mutfağa gitti. Kapıyı açıp dışarı bahçeye çıkışını duyduk. Julie çok soğukkanlıydı.

“Aslında,” dedi, “her zamankinden biraz geç, değil mi Jack?” Saatten hiç haberim olmadığı halde başımı salladım.

Julie saçlarımı karıştırdı.

“Onda bir değişiklik fark etmedin mi?” dedi Derek’e.

“Daha temiz ve akıllı,” dedi Derek hemen. Bana, “Artık hanımları cezbediyorsun, değil mi?” dedi. Julie elini başıma koydu.

“Aa, hayır,” dedi, “burada öyle şeylere izin vermiyoruz.”

Derek güldü ve sigarasını çıkardı. Julie’ye de bir tane teklif edince Julie reddetti. Ben hiç hareketsiz

duruyordum, çünkü Derek'e aptalca göründüğümü seziyordum. Derek sandalyesine yaslandı ve bütün süre bizi seyrederek sigarasını içti. Sue'nun arka kapıyı açtığını duyduk, ama mutfakta kaldı. Birden Derek gülümsedi ve ben arkamda Julie'nin de gülümseyip gülümsemediğini merak ettim. Konuşmadan, aynı anda ayağa kalktılar. Elini çekmeden önce Julie hafifçe başımı okşadı.

Onlar yukarı çıkar çıkmaz Sue geri gelip Derek'in sandalyesinin kenarına oturdu. Sinirli bir şekilde güldü ve "O kokunun ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Ben değilim." Beni mutfağa götürdü ve bodrum kapısının kilidini açtı. Tabii ki aynı kokuydu, hemen anladım, ama yoğunlaşmadan değişti. Artık benden ayrıydı. Tatlı bir şey kokuyordu ve onun ötesinde, ya da onu saran, sanki boğazımın arkasına bastıran şişman bir parmak gibi, daha büyük, daha yumuşak başka bir koku vardı. Karanlığın içinden beton basamakları çıktı. Ağzımdan nefes aldım.

"Hadi," dedi Sue, "aşağı in. Ne olduğunu biliyorsun" ve ışığı açıp beni belimden itti.

"Ancak sen de gelirsen," dedim. Merdivenlerin dibinden sondaki odaya uzanan koridor boyunca bir yerden bir hışırtı geliyordu. Sue mutfağa geri adım attı ve Tom'a ait bir oyuncak fener aldı. Balık şeklindeydi. Işığı ağzından geliyordu ve çok zayıftı. "Çok ışık var. Ona gerek yok," dedim. Ama beni onunla arkadan dürtüyordu.

"Devam et, göreceksin," dedi.

Merdivenlerin dibinde başka bir grup ışığı açmak için durduk. Sue burnuna bir mendil tuttu, ben de gömleğimin etekleriyle yüzümü örttüm. Koridorun ucundaki kapı yarı açıktı. Oradan tekrar hışırtı sesini duyduk.

"Sıçanlar," dedi Sue. Kapıya ulaştığımızda oda birden sessizleşti ve ben durdum. "İt," dedi Sue mendilinin arasından. Kıpırdamadım ama şimdi kapı kendiliğinden açılıyordu. Bağırıp geri adım attım ve kardeşimin menteşenin yanından ayağıyla bastırdığını gördüm. Sandık tekmelenmiş gibi duruyordu. Ortası tamamen dışa şişmişti.

Betonun yüzeyi bazı yerlerde bir santimi aşan kocaman bir çatlakla ayrılmıştı. Sue içine bakmamı istedi. Feneri elime koydu, işaret etti ve duyamadığım bir şey söyledi. Işığı çatlak boyunca tutarken Komutan Hunt ve filosunun bilinmeyen bir gezegenin yüzeyinde alçaktan uçtukları bir seferi hatırladım. Binlerce mil düz, kaskatı çöl sadece depremlerle oluşan büyük yarıklarla ayrılmıştı. Ne tek bir tepe, ne ağaç, ne ev, ne su. Rüzgâr yoktu, çünkü hava yoktu. Yere konmadan uzaya uçmuşlardı ve saatlerce kimse konuşmamıştı. Sue ağzının örtüsünü açtı ve hararetle fısıldadı: "Ne bekliyorsun?" Çatlağın üzerine en geniş noktasından eğildim ve feneri aşağı tuttum. Kıvrık, sarımsı gri bir yüzey gördüm. Kenarının etrafında siyah ve aşınmış bir şey vardı. Ben baktıkça yüzey kısa bir an için bir yüze, bir göz, burnun bir kısmı ve karanlık bir ağza büründü. Görüntü bir kez daha kıvrık yüzeylere dönüştü. Devrileceğimi sandım ve feneri Sue'ya verdim. Ama onun sandığın üzerine eğildiğini görünce bu duygu geçti. Koridora girdik ve kapıyı arkamızdan kapadık.

"Gördün mü?" dedi Sue. "Çarşaf tamamen yırtılmış, altından geceliği görünüyor/' Bir an için çok heyecanlandık, sanki annemizin gerçekte canlı olduğunu keşfetmişçesine. Onu geceliğiyle görmüştük, tıpkı kendisi gibi. Merdivenlerden yukarı çıkarken, "Alışınca koku o kadar da kötü değil," dedim. Sue yarı güldü, yarı hıçkırdı ve feneri düşürdü. Arkamızdan yine sıçanları duyabiliyorduk. Derin nefesler alarak eğilip feneri aldı. Kalkarken, "Daha çimento bulmalıyız," dedi; sesi oldukça dengeliydi.

Merdivenlerin tepesinde Derek'le karşılaştık. Omzunun üzerinden mutfağın ortasındaki Julie'yi görebiliyordum. Derek bodrumdan dışarı yolumuzu kesti.

"Ya, sır tutmakta pek iyi değilsiniz," dedi samimi bir şekilde. "Aşağıda bu kadar güzel kokan ne var bakalım?" Cevap vermeden onu kenara ittik. Sue lavaboda durup bir fincanla su içti. Sıvının boğazından aşağı inerken çıkardığı ses çok yüksekti. Ben, "Bu gerçekten seni ilgilendirmez,"

dedim. Söyleyecek bir şeyi vardır umuduyla Julie’ye döndüm. Derek’in bodrumun kapı aralığında durduğu yere yürüdü ve onu yavaşça kolundan çekmeye çalıştı.

“Kapıyı kilitleyelim,” dedi, “bu koku sinirimi bozuyor.” Ama Derek kolunu çekti ve tekrar samimi bir şekilde, “Ama daha bana ne olduğunu söylemediniz,” dedi. Kolunun Julie’nin çektiği yerini düzeltip bize gülümsedi. “Gördüğünüz gibi çok merak ediyorum.” Onun dönüp merdivenlerden inişini seyrettik. Dipte el yordamıyla lambanın düğmesini ararken ve sondaki odaya devam ederken ayak seslerini duyduk. Sonra onun arkasından aşağı indik, önce Julie, sonra Sue, sonra ben.

Derek göğüs cebinden mavi bir mendil çıkardı, silkeledi ve yüzünün üzerine değil ama yakınına tuttu. Ben hiçbir şey kullanmamaya kararlıydım ve dişlerimin arasından hızlı hızlı nefes aldım. Derek çizmesiyle yavaşça sandığa vurdu. Kız kardeşlerimle ben arkasında sığ bir daire içinde durduk, sanki önemli bir tören başlamak üzereymiş gibi. Parmağıyla çatlağı takip edip içine baktı.

“Orada her ne varsa, gerçekten de çürümüş.”

“Ölü bir köpek,” dedi Julie birden ve doğallıkla, “Jack'in köpeği.” Derek sırıttı.

“Söylemeyeceğine söz vermiştin,” dedim.

Julie omuz silkti ve “Artık önemi yok,” dedi. Derek sandığın üzerine eğiliyordu. Julie devam etti: “Bu Jack’in... mezar anlayışı. Onu öldüğü zaman oraya koyup üzerine beton döktü.” Derek bir parça beton kırdı ve havaya attı.

“Karışımı pek iyi yapamamışsın,” dedi, “hem bu sandık ağırlığı taşımıyor.”

“Koku bütün evi sardı,” dedi Julie bana, “bir şey yapsan iyi olur.” Derek ellerini dikkatle mendiline sildi.

“Bence yeniden gömülmesi gerek,” dedi, “belki bahçeye. Kurbağanın yanına.” Sandığın başına gittim ve Derek’in yaptığı gibi yavaşça tekmeledim.

“Taşınmasını istemiyorum,” dedim. “O kadar uğraştım.”

Derek bodrumdan dışarı önümüzden çıktı. Yukarıya çıkınca hepimiz salona gittik. Derek bana köpeğimin adını sordu, ben de düşünmeden “Cosmo” dedim. Geldi, elini omzuma koydu ve “O zaman o çatlağı çimentoyla kapatmamız ve sandığın dayanacağını ummamız gerek.” Gecenin kalanında hiçbir şey yapmadan oturduk. Derek bilardo hakkında konuştu. Çok sonra, ben odama giderken,

“Sana bu sefer karışımın nasıl yapılacağını gösteririm,” dedi ve merdivenlerden Julie’nin,

“En iyisi o işi ona bırakmak. Bir şey gösterilmesinden hoşlanmaz,” dediğini duydum. Derek duyamadığım bir şey söyledi ve sonra oldukça uzun bir süre kendi kendine güldü.

10

Sıcak hava geri geldi. Sabah Julie taşlık bahçede güneşleniyordu, bu kez radyosu olmadan. Günlerdir ilk kez kendi kıyafetlerini giyen Tom bahçede gökdelenden arkadaşıyla oynuyordu. Tom her ne zaman özellikle cesaret gerektirdiğini düşündüğü, örneğin bir taşın üzerinden atlamak gibi bir şey yapacak olsa Julie’nin onu seyretmesini isterdi.

“Julie seyret! Julie! Julie bak!” Bütün sabah onun sesini duydum. Onları mutfaktan seyretmeye gittim. Julie canlı mavi bir havluya yatmış, Tom’u duymazdan geliyordu. Cildi o kadar koyu renkti ki siyah olması sadece bir güne bakardı. Mutfakta yerlere saçılan çöpten beslenen birkaç yaban arısı vardı. Dışarıda haftalardır boşaltılmamış, taşan çöp kutularının üzerinde bir sinek bulutu dolaşıyordu. Bir grev olabileceğini düşünmüştük, ama hiçbir şey duymamıştık. Bir paket tereyağı eriyip göl olmuştu. Pencereden dışarısını seyrederken parmağımı daldırıp emdim. Bugün mutfağı temizlemek için çok sıcaktı.

Sue gelip bana bunun şimdiden bir rekor olduğunu söyledi, radyoda 1900'den beri en sıcak gün olduğunu duymuştu.

"Julie dikkat etse iyi olur," dedi Sue ve onu uyarmaya dışarı çıktı. Ama ne Tom, ne arkadaşı, ne de Julie sıcaktan etkilenmişe benziyordu. Julie oldukça hareketsiz yatıyordu ve oğlanlar birbirinin isimlerini çağırıp bahçenin etrafında kovalamaca oynuyordu.

Öğleden sonra geç saatte Julie'yle çarşıya, bir paket çimento almaya gittim. Tom da geldi. Julie'nin yanında ona yakın duruyor, beyaz eteğinin bir ucuna tutunuyordu. Bir noktada sıcaktan soluklanmak için bir otobüs durağının gölgesinde durmak zorunda kaldım. Julie önümde, güneş ışığında durmuş, eliyle bana yelpaze yapmaya çalışıyordu.

"Ne oluyor sana?" dedi. "Çok zayıf görünüyorsun. Ne yaptın kendine?" Göz göze geldik ve ikimiz de güldük. Dükkânın dışındaki cam vitrinde yansımamızı gördük. Julie elini elime koydu ve "Bak seninki ne kadar solgun," dedi. Elimi geri çektim ve dükkâna girerken sanki çocukmuşum gibi benimle sert bir şekilde konuştu.

"Gerçekten güneşe çıkmalısın. Sana iyi gelir." Ev yolunda, Julie'nin konuşulmadan asla konuşmadığı, çok da eskiden olmayan bir zamanı düşündüm. Şimdi heyecanla Ton'a sirkler hakkında bir şeyler anlatıyordu; bir kere durup yanına diz çöktü, bir kâğıt mendille dudaklarını dondurma ve sümükten temizledi.

Evin ön kapısına vardığımızda içeri girmek istemediğime karar verdim, Julie beş kiloluk çimento torbasını benden aldı ve "Tabii, sen dışarıda güneşte kal," dedi. Bizim sokaktan yukarı yürürken birden ne kadar farklı göründüğünü fark ettim. Hiç de bir sokağa benzemiyordu, neredeyse boş bir çöplüğün karşısında bir yoldu. Bizimkinden başka sadece iki ev daha vardı. Benden ileride bir grup işçi eve gitmeye hazırlanan bir inşaat kamyonunun etrafında duruyordu. Ona ulaştığımda kamyon tam yeni çalışıyordu. Arkada, şoför mahallinin tepesinde bir askıya tutunan üç adam ayakta duruyordu. Adamlardan biri beni

gördü ve başını yana sallayarak selamladı. Sonra kamyon kaldırımın üzerinde hoplarken, bizim evin yönünü gösterdi ve omuz silkti. Prefabriklerden bütün kalan, büyük temel plakalarıydı. Gidip bir tanesinin üzerinde durdum. Plaka boyunca eskiden duvarların olduğu yerlerde oluklar vardı. Olukları küçük marullar gibi görünen otlar bürümüştü. Duvarların çizgileri boyunca, bir ayağı tam öbürünün önüne atarak yürüdüm ve bütün bir ailenin bu dikdörtgen betonun içinde yaşayabilmesinin ne garip olduğunu düşündüm. Şimdi bunun daha önce ziyaret ettiğim prefabrik mi olduğunu anlamak zordu. Onları birbirinden ayıracak hiçbir şey yoktu. Gömleğimi çıkardım ve en büyük odanın ortasına yere yaydım. Sırtüstü uzandım ve ellerimi yere uzattım ki parmaklarım güneş görsün. Hemen sıcaktan boğuluyor gibi hissettim, derim terden karıncalandı. Ama kararlı bir şekilde, olduğum yerde kaldım ve hayal kurdum.

Uyandığımda neden yatağımda olmadığımı merak ettim. Ürperdim ve elimle çarşaflarımı aradım. Ayağa kalktığımda başım ağrımaya başladı. Gömleğimi aldım ve yavaş yavaş eve yürüdüm, bir kez durup göğsümün ve kollarımın akşam güneşinde koyulaşan kan kırmızısı rengine hayranlıkla baktım. Evin önünde Derek'in arabası park etmişti. Mutfağa girdiğimde bodrum kapısının açık olduğunu gördüm ve insan sesleriyle kazıma sesleri duydum.

Derek kollarını sıvamış, bir malayla ıslak çimentoyu çatlaktan içeri itiyordu. Julie, elleri belinde durmuş onu seyrediyordu.

"Senin işini yapıyorum," dedi Derek ben içeri girdiğimde, ama belli ki bundan zevk alıyordu. Julie beni gördüğüne sevinmiş göründü, sanki yıllardır uzaktaymışım gibi.

"Şuna bak," dedi, "tam rengi yakalamışsın. Hoş görünüyorsun. Hoş görünmüyor mu?" Derek homurdandı ve işinin üzerine eğildi. Şimdiden koku daha az fark ediliyordu. Derek çimentoyu düzeltirken dişlerinin

arasından yavaşça ıslık çalıyordu. Sırtı bize dönükken Julie bana göz kırptı ve ben de kıçından Derek'e bir tekme atacakmış gibi yaptım. Bir şey sezerek, Derek arkasını dönmeden, "Bir şey mi var?" dedi.

"Yo, yok bir şey," dedik beraber ve gülmeye başladık. Derek malayla bana doğru geldi. Beklemediğim şekilde sesi incinmiş çıktı.

"Belki sen yapsan daha iyi," dedi.

"Yo, hayır," dedim, "sen benden çok daha iyisin." Derek malayı ellerime koymaya çalışıyordu.

"O senin köpeğin," dedi, *"eğer* bir köpekse."

"Derek!" dedi Julie onu yatıştırarak. "Lütfen sen yap. Yapacağını söylemiştin." Onu tekrar sandığa yöneltti. "Eğer Jack yaparsa yine çatlayacak ve koku her yere yayılacak." Derek omuz silkip tekrar işe koyuldu. Julie onun omzunu okşadı ve bir çiviye asılı ceketini aldı. Kolunun üzerine kıvırdı ve onu da okşadı. "Pisi pisi," diye fısıldadı. Bu kez Derek yumuşak kıkırdamalarımızı duymazdan geldi.

İşi bitirip geriye çekildi. Julie, "Bravo!" dedi. Derek onun önünde eğilip selam verdi ve elini tutmaya çalıştı. Ben de benzer bir şey söyledim, ama benim tarafıma bakmadı. Yukarıda mutfakta, Derek ellerini yıkarken Julie'yle ben hazır durduk. Julie ona bir havlu tuttu ve Derek ellerini kurularken Julie'yi kendine çekmeye çalıştı. Ama Julie gelip elini benim omzuma koyup hayranlıkla yüzümün rengine baktı.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi, "değil mi Derek?" Derek hızlı, keskin hareketlerle kravatını bağlıyordu. Julie onun ruh hallerini tamamen kontrole almış görünüyordu. Derek manşetlerini ayarlayıp ceketine uzandı.

"Bana biraz abartmış gibi geldi," dedi. Kapıya doğru yürüdü ve bir an gideceğini düşündüm. Ama tersine çömeldi, eski bir çay poşetini köşesinden tutup çöp kovası yönüne attı. Julie çaydanlığı doldurdu, ben de fincan aramak için salona gittim.

En sonunda hazır olunca mutfakta ayakta durup çay içtik. Şimdi artık takım elbisesi ve kravatı üzerindeyken Derek kendisi gibi olmuştu. Dimdik duruyor, bir elinde fincanı, diğerinde tabağı tutuyordu. Bana okul ve işlerle ilgili sorular sordu. Sonra dikkatle, “O köpeğe çok bağlanmış olmalısın,” dedi. Başımı salladım ve Julie’nin konuyu değiştirmesini bekledim. “Ne zaman öldü? Erkekti değil mi?” diye sordu Derek.

“Dişiydi,” dedim. Bir sessizlik oldu, sonra Derek biraz suratsız, “Ne zaman öldü peki?” dedi.

“İki ay kadar önce.” Derek Julie’ye dönüp rica eder gibi ona baktı. Julie gülümseyip fincanım doldurdu. Derek Julie’yle benim aramdaki boşluğa konuştu.

“Ne cins köpekti?”

“Ah, işte canım,” dedi Julie, “bir şeylerin karışımıydı.” Ben ekledim, “Ama daha çok labradordu” ve kısa bir an, bir yerlerden bir köpek gömük gözleriyle bana bakar gibi göründü. Başımı salladım.

“Onun hakkında konuşmanın bir sakıncası var mı?” diye sordu Derek.

Hayır.

Onu oraya koyma fikri aklına nereden geldi?

Bir tür onu saklamak. Mısırlılar gibi.” Derek sanki her şey açıklanmış gibi kısaca başını salladı.

Tam o sırada Tom içeri girdi, Julie’ye koşup bacağına yapıştı. Daireyi biraz daha büyütmek için pozisyonlarımızı değiştirdik. Derek Tom’un kafasına dokunmaya çalıştı, ama Tom elini itti ve Derek’in çayının birazı yere döküldü. Derek bir an lekelere baktıktan sonra, Cosmo’yu sever miydin Tom?” dedi. Hâlâ Julie’nin bacağına tutunan Tom geriye eğilip Derek’e baktı ve sanki bu aralarında bir şakaymış gibi güldü.

Köpeğimiz Cosmo’yu hatırlıyorsun,” dedi Julie ona hızlı hızlı.

Tom başını salladı.

Derek, “Evet, Cosmo. Öldüğü zaman üzüldün mü?” dedi. Tom yine geriye sallandı ve bu kez ablasına baktı.

“Kucağıma oturup ağlamıştın, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Tom muzır bir şekilde. Hepimiz dikkatle onu izliyorduk.

“Ağladım, değil mi?” dedi Julie’ye.

“Evet, ben de seni yatağa taşıdım, hatırlıyor musun?” Tom başını Julie’nin kamına dayadı ve derin düşüncelere dalmış göründü. Tom’u Derek’ten uzaklaştırma telaşıyla Julie fincanını bıraktı ve Tom’u bahçeye çıkardı. Kapıdan çıkarlarken Tom yüksek sesle, “köpek!” dedi ve alaycı bir şekilde güldü.

Derek cebinde araba anahtarlarını şıngırdattı. Julie Tom’u bahçenin karşısına kovalıyordu, biz de pencereden seyrediyorduk. Tom’u cesaretlendirmek için dönerken o kadar güzel göründü ki onun görüntüsünü Derek’le paylaşmak beni kızdırdı. Derek, pencereden dönmeden, arzuyla, “İsterdim ki hepiniz... yani, bana biraz daha güvenseniz,” dedi. Ben esnedim. Sue, Julie ve ben köpek hikâyesini konuşmamıştık. Derek’in yanında hiç de dikkatli olmamıştık. Çoğunlukla, bodrumdaki şey ondan saklayacak kadar gerçek görünmemişti. Aşağıda olup sandığa bakmadığımız zaman sanki uykuda gibiydik. Derek saatini çıkardı.

“Maçım var. Belki akşama görüşürüz,” Dışarı çıkıp Julie’ye seslendi, Julie ona el sallayıp öpücük yollamak için Tom’la oyununa sadece kısaca ara verdi. Derek uzaklaşmadan önce bir an bekledi, ama sırtını zaten dönmüştü.

Ben odama çıktım, ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım ve yatağa uzandım. Penceremden berrak bir açık mavi gökyüzü karesi görebiliyordum, tek bir bulut yoktu. Bir dakikadan az bir zaman sonra kalktım ve etrafıma bakındım. Yerde Coca Cola kutuları, kirli kıyafetler, kızarmış balık ve patates kâğıtları, birkaç tel askı, bir zamanlar içinde paket lastiği bulunan bir kutu

vardı. Kalktım ve yattığım yere baktım, sarımsı gri çarşafların katları ve kırışıkları, belirgin kenarlı büyük lekeler. Boğuluyor gibi hissettim. Baktığım her şey bana kendimi hatırlattı. Dolabımın kapısını iyice açtım ve yerdeki bütün döküntüleri içine attım. Yatağımdan çarşafları, battaniyeleri ve yastıkları çektim, onları da koydum. Duvardaki bir zamanlar dergilerden kestiğim resimleri de yırttım. Yatağın altında yeşil küfle kaplı tabaklar ve bardaklar buldum. Bir yere bağlı olmayan her eşyayı aldım ve oda çıplak kalana kadar dolaba koydum. Ampulle abajuru bile indirdim. Sonra elbiselerimi çıkardım, içeri attım ve kapakları kapadım. Oda bir hücre gibi boştu. Tekrar yatağa uzandım ve uyuyana kadar berrak gökyüzü parçama baktım.

Uyandığımda karanlık ve soğuklu. Gözlerim kapalı, yatak örtülerini yokladım. Karışmış aklımda prefabrik evde yattığımın hatırası vardı. Hâlâ orada mıydım? Çıplak bir şilte üzerinde çıplak yatmaya nasıl gelmiştim hiçbir fikrim yoktu. Birisi ağlıyordu. Ben miydim? Pencereyi kapatmak için dizlerimin üzerine kalktım ve birden annemin uzun zaman önce öldüğünü hatırladım. Bir anda her şey yerli yerine oturdu ve titreyerek yatıp dinledim. Ağlama bir inleme gibi yumuşak ve sürekliydi ve yan odadan geliyordu. Yatıştırıcıydı ve bir süre sadece sesi dinledim. Bunun ötesinde bir merakım yoktu. Titremem durdu, gözlerimi kapadım ve hemen, sanki bir gösteri ben yerleşene kadar geciktirilmiş gibi, bir dizi canlı resim gördüm. Kısa bir süre için gözlerimi açtım ve aynı görüntüleri karanlığın üzerine konmuş olarak gördüm. Neden bu kadar çok uykuya ihtiyacım olduğunu düşündüm. Çok sıcak bir öğleden sonra kalabalık bir plaj gördüm. Annemle babam benim ilerimde, şezlonglar ve bir deste havlu taşıyarak yürüyordu. Onlara yetişemiyordum. Büyük yuvarlak çakıl taşları ayağımı acıtıyordu. Elimde ucunda bir rüzgâr gülü olan bir sopa vardı. Ağlıyordum, çünkü yorgundum ve beni taşımalarını istiyordum. Annemle

babam beni beklemek için durdular, ama ben birkaç adım gerilerindeyken dönüp devam ettiler. Ağlayışım uzun bir feryada dönüştü ve diğer çocuklar yaptıkları şeyi kesip bana baktılar. Rüzgâr gülünü bıraktım, onu birisi alıp bana uzatınca başımı sallayarak reddettim ve daha da yüksek sesle feryat ettim. Annem şezlongunu babama verdi, bana doğru yürüdü. Beni kucağına aldığında kendimi omzunun üzerinden rüzgâr gülümü tutan ve bana bakan bir kıza bakarken buldum. Esinti parlak yelkenleri döndürdü ve ben onu ölesiye geri istedim, ama kız çoktan arkamızda uzakta kalmıştı; artık kaldırımdaydık ve annemin yürüyüşü ritmikti. Kendi kendime ağlamaya devam ettim, ama annem duymuş gibi görünmedi.

Bu kez gözlerimi açtım ve tamamen uyandım. Pencereler kapalı, küçük odam sıcak ve havasızdı. Yan odada Tom hâlâ ağlıyordu. Ayağa kalktım ve sersem bir şekilde dolaba çarptım. Dolabı açtım, elimle elbiselerimi arandım. Ampul dışarı yuvarlanıp yerde kırıldı. Yüksek sesli bir fısıltıyla küfrettim. Hem karanlık hem de havasızlıktan, kendimi aramaya devam edemeyecek kadar daralmış hissettim. Ellerim önümde uzanmış, yüzüm buruşuk, kapıya doğru yürüdüm. Sahanlıkta durup gözlerimin ışığa alışmasını bekledim. Aşağıda Julie'yle Sue konuşuyordu. Kapımın açılış sesiyle Tom susmuştu, ama şimdi tekrar başladı, Julle'nin dikkate almayacağı türden, zorlama, inandırıcılıktan uzak bir ağlamaydı. Julie'nin odasının kapısı açıktı ve sessizce içeri girdim. Oda çok zayıf bir ampulle aydınlatılmıştı ve önce Tom beni fark etmedi. Battaniyeleri ve çarşaflan karyolanın dibine tekmelemiş, sırtüstü, çıplak yatmış tavana bakıyordu. Çıkardığı ses donuk bir tür şarkı söyleyiş gibiydi. Bazen ağladığını tamamen unutuyor gibi görünüyor ve sessizleşiyor, sonra hatırlayıp tekrar daha yüksek sesle başlıyordu. Beş dakika kadar bir süre dinleyerek arkasında durdum. Bir kolunu tam başının arkasına atmış, diğeriyle penisiyle oynuyor,

çekiyor ve işaret parmağıyla baş parmağı arasında yuvarlıyordu.

“N’aber,” dedim. Tom kafasını geri eğdi ve şaşırmadan bana baktı. Sonra bakışları tavana çevrildi ve ağlamasına devam etti. Karyolanın üzerine eğilip sert bir şekilde, “Neyin var senin? Neden susmuyorsun?” dedim. Tom’un ağlaması, gıdaklama türünden gerçek bir ağlamaya dönüştü, gözyaşları yanaklarından çarşafa düştü. “Dur,” dedim ve karyolanın yanını indirmeye çalıştım. Karanlıkta kilit mandalın nasıl açılacağını göremedim. Kardeşim kocaman bir akciğer dolusu nefes çekip bağırdı. Konsantre olmak zordu, yumruğumla mandala vurdum, dikey parmaklıkları tuttum ve bütün karyola sallanana kadar sarstım. Tom gülmeye başladı, bir şey esnedi ve karyolanın yanı düştü. Tom, bebek sesiyle, “Yine! Yine yapmanı istiyorum!” diye bağırdı. Karyolanın bir kenarına, çarşaf ve battaniye yığınının üstüne oturdum. Birbirimize baktık ve Tom derhal, olağan sesiyle, “Neden hiçbir şey giymedin?” dedi.

“Çünkü sıcak bastı,” dedim. Başını salladı.

“Beni de sıcak bastı.” Geri yatıp kollarını başının arkasında kavuşturdu, şimdi bir bebekten çok güneşlenen biri gibiydi.

“Onun için mi ağlıyordun? Sıcak bastığı için mi?” Başını sallamadan önce bir an düşündü. “Ağlayınca insanı daha da sıcak basar,” dedim.

“Julie’nin yukarı gelmesini istedim. Gelip beni göreceğini söylemişti.”

“Onun neden yukarı gelmesini istedin?”

“Çünkü istedim.”

“Ama neden?” Tom öfkeyle dilini şaklattı.

“Çünkü *istedim*.”

Kollarımı kavuşturdum. Kendimi bir sorgulama havasında hissettim.

“Annemi hatırlıyor musun?” Ağzını biraz açtı ve başını salladı. “Onu istemiyor musun?”

“O öldü,” dedi Tom kızgınlıkla. Karyolaya yerleştim, Tom bacaklarıma yer açmak için çekildi. “Ölü de olsa, Julie’nin yerine onun gelip seni görmesini istemez misin?”

“Onun odasına girdim,” diye böbürlendi Tom. “Julie’nin anahtarı nerede sakladığını biliyorum.” Annemin kilitli odası aklıma pek gelmemişti. Annemi düşündüğümde bodrumu düşünüyordum. “Orada ne yapıyorsun?” dedim.

“Hiç.”

“Orada ne var?” Tom’un sesinde hafif bir sızlanma vardı.

“Julie her şeyi kaldırdı. Annemin bütün eşyalarını.”

“Annemin eşyalarını niye istedin?” Tom sorumun hiçbir anlamı yokmuş gibi bana baktı. “Onun eşyalarıyla oynuyor muydun?” diye sordum. Tom başını salladı ve Julie’yi taklit ederek dudaklarım büzdü.

“Kıyafetlerini filan giyiyorduk.”

“Senle Julie mi?” Tom kıkırdadı.

“Benle Michael, aptal!” Michael Tom’un gökdelenden arkadaşıydı.

“Annemin elbiselerini mi giyiyordunuz?”

“Bazen Anne ve Baba oluyorduk, bazen Julie ve sen, bazen de Julie ve Derek.”

“Benle Julie olduğunuz zaman ne yapıyordunuz?” Tekrar sorum Tom’a hiçbir şey ifade etmedi. “Yani, ne *yapıyordunuz*?” “Sadece oynuyorduk,” dedi Tom belirsizlikle.

Işığın yüzüne vuruş şeklinden ve sırları olduğu için, Tom ayaklarımın dibinde yatan minik, bilge bir adam gibi göründü. Onun cennete inanıp inanmadığını merak ettim. “Annemin şimdi nerede olduğunu biliyor musun?” Tom tavana baktı ve “Bodrumda,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadım.

“Bodrumda. O sandıkta, bütün o şeyin altında.”

“Sana bunu kim söyledi?”

“Derek söyledi. Senin onu oraya koyduğunu söyledi.” Tom yanına döndü ve baş parmağını ağzına değil

ama yanına koydu. Ayak bileğini salladım.

“Sana bunu ne zaman söyledi?” Tom kafasını sallayarak söylemeyi reddetti. O bir şeyin dün mü yoksa geçen hafta mı olduğunu asla bilmezdi. “Derek başka ne söyledi?” Tom oturdu ve sırıttı.

“Senin o bir köpekmiş gibi yaptığını söyledi.” Güldü. “Köpek!”

Tom çarşafın bir köşesiyle kendini örtüp tekrar yanına yuvarlandı. Baş parmağının ucunu dudakları arasına koydu, ama gözleri açık kaldı. Ben sırtımın arkasına bir yastık koydum. Tom’un yatağını sevmiştim. Şimdi duyduğum hiçbir şeyin benim için önemi yoktu, içimden karyolanın yanım yükseltip bütün gece oturmak geldi. Burada en son uyuduğumda her şey kollanıp düzenleniyordu. Dört yaşındayken, geceleri gördüğüm rüyaları tasarlayanın annem olduğuna inanırdım. Bazen yaptığı gibi, sabah bana rüyamda ne gördüğümü sorarsa, bu, doğruyu söyleyip söyleyemeyeceğimi duymak içindi. Karyolayı Sue’ya bundan çok önce, iki yaşındayken vermiştim, ama şimdi içinde yatmak bana tanıdık geliyordu - tuzlu, nemli kokusu, parmaklıkların düzeni, kibarca hapsedilmiş olmanın insanı sarmalayan zevki. Uzun zaman geçti. Tom’un gözleri kısa bir süre için açılıp tekrar kapandı. Baş parmağını daha derine emdi. Onun daha uyuyakalmasını istemiyordum.

“Tom,” diye fısıldadım. “Tom, neden bebek olmak istiyorsun?” ince bir sızlamayla, sanki ağlayacakmış gibi konuştu.

“Beni *eziyorsun*, eziyorsun.” Çarşafın altından zayıfça beni tekmeledi. “Beni eziyorsun ve bu benim yatağım... sen...” Sesi azaldı, gözleri sıkı sıkı kapanırken nefesi derin bir ritme dönüştü. Bir dakika kadar, silik bir ses benim de kapı aralığından seyredildiğimi fark ettirene kadar onu seyrettim.

“Şuraya bak,” diye fısıldadı Julie kendi kendine odayı geçerken. “Şu *halinize* bak.” Beni omzumdan

yumrukladı ve gülüşünü bastırmak için elini ağzının üzerine koydu.

“iki çıplak bebek!” Karyolanın yanını kaldırıp sabitledi ve üzerine dirseklerini dayayarak zevkle bana baktı. Saçını toplamıştı ve uzun ince teller, canlı renkli cam boncuktan küpe takılı kulaklarından aşağı kıvrılıyordu. “Seni küçük tatlı şey.” Başımı okşadı. Beyaz pamuklu bluzu göğüslerinin kabarık yerine kadar açıktı ve cildi koyu, mat bir kahverengiydi. Dudaklarını büzdü, ama gülümsemesi onları ayırdı. Parfümünün tatlı, keskin kokusu etrafımı sardı ve orada aptalca sırıtıp, gözlerinin içine bakarak oturdum. Şaka olsun diye, baş parmağımı ağzıma koymayı düşündüm ve elimi yüzüme kaldırdım.

“Hadi,” diye cesaretlendirdi beni, “korkma.” Kendi derimin yavan tadı beni kendime getirdi.

“Çıkıyorum,” dedim ve dizlerimin üzerine kalktığımda Julie parmaklıkların arasından işaret etti.

“Bak! Büyükmüş!” dedi ve gülüp sanki beni yakalayacakmış gibi yaptı.

Karyolanın yanından tırmandım ve Julie Tom’un üstünü bir battaniyeyle örterken, ben sahnemizi bitirdiğime şimdiden pişman, kapıya doğru yanaştım. Julie beni kolumdan yakaladı ve yatağa doğru götürdü.

“Daha gitme,” dedi. “Seninle konuşmak istiyorum.” Birbirimize bakarak oturduk. Julie’nin gözleri vahşi ve parlak görünüyordu. “Elbiselerin olmadan hoş görünüyorsun,” dedi. “Pembe beyaz, dondurma gibi.” Güneş yanığı koluma dokundu. “Acıyor mu?”

Hayır anlamında kafamı salladım ve “Peki senin elbiselerin?” dedim. Çabuk çabuk soyundu. Elbiseleri yatağın üzerinde aramızda küçük bir yığın oluşturunca Tom’a doğru başıyla işaret edip, “Onun hakkında ne düşünüyorsun? Mutlu, değil mi?” dedi. Ben de “Evet,” dedim ve Tom’un bana söylediklerini anlattım. Julie yapmacık bir şaşkınlıkla ağzını açtı.

“Derek asırlardır biliyor. Bunu sır olarak tutmakta çok başarılı değildik. Onu üzen, sırrımızı ona söylememememiz.” Eli ağzında, kıs kıs güldü. “Ona oradakinin bir köpek olduğunu söylediğimizde kendini dışlanmış hissediyor.” Bana biraz daha yaklaştı ve kollarını kendi vücudunun etrafına sardı. “Aileden biri olmak istiyor, büyük, akıllı babacığı oynamak. Sinirimi bozuyor.” Onun bana dokunduğu gibi koluna dokundum. “Madem biliyor,” dedim, “ona söyleyelim. O köpekle ilgili konuşmaya devam ederken kendimi salak gibi hissediyorum.” Julie hayır anlamında kafasını salladı ve parmaklarım benimkilerle kenetledi.

“Her şeyin idaresini ele almak istiyor. Bizim yanımıza taşınmaktan söz edip duruyor.” Omuzlarını dikleştirip göğsünü şişirdi. “‘Siz dördünüzün ihtiyacı olan şey bakılmak.’” Julie’nin diğer elini tuttum ve kayıp, dizlerimiz-değecek şekilde oturduk. Yatağın tam karşısındaki karyoladan Tom uykusunda mırıldanıp yüksek sesle yutkundu. Julie artık fısıldıyordu.

“Küçücük bir evde annesiyle oturuyor. Oraya gittim. Annesi onu Şapşal diye çağırıyor ve çaydan önce ellerini yıkatıyor.” Julie ellerini çekti ve her birini yüzümün bir yanına koydu. Aşağı, bacaklarımın arasına bir göz attı. “Annesi bana Derek’e haftada on beş gömlek ütülediğini söyledi.”

“Çok fazla,” dedim. Julie yüzümü sıkıştırıp dudaklarımı kuş gagası gibi ileri çıkartıyordu.

“Her zaman böyle görünürdün eskiden,” dedi “ve şimdi böyle görünüyorsun.” Elini gevşetti. Konuşmaya devam etmemizi istedim.

“Uzun zamandır koşmadın,” dedim.

Julie bir bacağım uzattı ve dizimin üstüne koydu. Sanki bir ev hayvanıymış gibi ona baktık. Ayağını iki elimle tuttum.

“Belki kışın koşarım,” dedi. “Sen?”

“Hayır.” Birbirimize sarıldık ve kollarımızla

“Haftaya okula dönecek misin?” Hayır anlamında başını salladı.
bacaklarımız öyle bir dolandı ki yatağa yan düştük. Kollarımız birbirimizin boynunda ve yüzlerimiz birbirine yakın yattık. Uzun bir süre kendimizden söz ettik.

“Tuhaf şey,” dedi Julie, “bütün zaman duygumu kaybettim. Sanki hep böyleymiş gibi geliyor. Annem hayattayken nasıldı gerçekten hatırlayamıyorum ve bir şeylerin değiştiğini gerçekten düşünemiyorum. Her şey sakin ve sabit görünüyor ve bu bana hiçbir şeyden korkmadığımı hissettiriyor.”

“Aşağı bodruma indiğim zamanlar dışında kendimi uykuda gibi hissediyorum. Haftalar ben fark etmeden geçip gidiyor ve bana üç gün önce ne olduğunu sorsan söyleyemem,” dedim. Bizim sokağın sonundaki yıkımı ve bizim evi yıksalar nasıl olacağını konuştuk.

“Birileri gelip etrafı arasa,” dedim, “bütün bulacakları uzun çimenlerin arasında birkaç kırık tuğla olur.” Julie gözlerini kapadı ve bacağını uyluğumun üstüne attı. Kolumun bir kısmı onun göğsüne dayanıyordu ve altından kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordum.

“Fark etmez,” diye mırıldandı, “eder mi?” Yatağın daha yukarısına yanaşmaya başladı, ta ki büyük soluk renk göğüsleri yüzümle aynı hizaya gelinceye kadar. Parmağımın ucuyla bir meme ucuna dokundum. Şeftali çekirdeği gibi sert ve buruşuktu.
Julie onu parmaklarının arasına alıp yoğurdu. Sonra dudaklarıma doğru itti.

“Devam et,” diye fısıldadı. Kendimi ağırlıksız hissettim, uzayda aşağı yukarı duygusu olmadan yuvarlanır gibi. Dudaklarımı Julie’nin meme ucunun etrafında kapadığımda vücudundan yumuşak bir titreme geçti ve odanın karşısından bir ses kederle,

“İşte her şeyi gördüm artık,” dedi.

Ben hemen geri çekilmeye çalıştım. Ama Julie’nin kolları hâlâ boynumdaydı ve beni daha sıkı kavradı. Vücudu

beni Derek'ten saklıyordu. Kendini bir dirseğin üzerine destekleyerek dönüp ona baktı.

"Öyle mi?" dedi yumuşakça. "Ah canım." Ama yüzümden santimlerle uzak kalbi küt küt çarpıyordu. Derek yine konuştu ve sesi çok daha yakın geldi.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Onu göremediğime memnundum.

"Asırlardır," dedi Julie, "asırlar ve asırlardır." Derek şaşkınlık ya da kızgınlıktan nefesi kesilir gibi bir ses çıkardı. Onun hareketsiz ve elleri cebinde dimdik durduğunu hayal ettim. Bu kez sesi kalın ve pürüzlüydü.

"O kadar zaman... sana yaklaşmama bile izin vermedin." Gürültülü bir şekilde boğazını temizledi ve kısa bir sessizlik oldu. "Neden bana söylemedin?" Julie'nin omuz silktiğini hissettim. Sonra, "Aslında bu seni ilgilendirmez," dedi.

"Bana söylemiş olsaydın," dedi Derek, "çeker giderdim, seni bırakırdım."

"Tipik!" dedi Julie. "Çok tipik." Şimdi Derek kızmıştı. Sesi odanın karşısında geriledi.

"İğrenç!" dedi yüksek sesle, "o senin *kardeşin"*

"Yavaş konuş Derek," dedi Julie sertçe, "Tom'u uyandıracaksın."

"iğrenç!" diye tekrarladı Derek ve odanın kapısı çarpılıp kapandı.

Julie yataktan sıçradı, kapıyı kilitleyip yaslandı. Derek'in arabasının çalışmasını bekledik ama Tom'un nefes alışından başka her şey çok sessizdi. Julie bana gülümsüyordu. Pencereye gidip perdeleri biraz araladı. Derek odada o kadar kısa kalmıştı ki şimdi sanki onu hayal etmişiz gibi geldi.

"Herhalde aşağıdadır," dedi Julie tekrar yanıma yerleşirken, "herhalde Sue'ya sızlanıyordun" Bir-iki dakika sessiz kaldık, Derek'in sesinin yankılarının sönmesini bekleyerek. Sonra Julie avucunu göbeğime koydu. "Ne kadar da beyazsın," dedi, "benim elimin yanında." Elini

aldım ve benimkiyle ölçtüm. Tamamen aynı büyüklükteydi. Oturduk ve avuçlarımızdaki çizgileri karşılaştırdık ve bunlar tamamen farklıydı. Birbirimizin vücudunu uzun uzun incelemeye başladık. Yan yana sırtüstü yatarken ayaklarımızı karşılaştırdık. Onun ayak parmakları benimkinden daha uzun ve daha inceydi. Kollarımızı, bacaklarımızı, boyunlarımızı ve dillerimizi karşılaştırdık, ama bunların hiçbiri göbek deliklerimiz kadar benzemiyordu: yana yatık helezonda ince bir yarık, boşlukta aynı model kırışıklar. Bu ta ki benim parmaklarım Julie’nin ağzında dişlerini sayana kadar sürdü ve yaptığımıza gülmeye başladık.

Sırtüstü döndüm ve Julie, hâlâ gülerek, üstüme oturdu, penisimi tuttu ve çekip içine soktu. Çok çabuk olmuştu; birden sessizleştik ve birbirimize bakamadık. Julie nefesini tuttu. Yolumda yumuşak bir şey vardı, ben onun içinde büyüdükçe ayrıldı ve daha derine girdim. Küçük bir iç çekti, dizlerinin üzerinde öne doğru eğilip hafifçe beni dudaklarımdan öptü. Yavaşça kendini kaldırdı ve çöktü. Kamımdan hoş bir heyecan yayıldı ve ben de iç çektim. Sonunda birbirimize baktık. Julie güldü ve “Kolaymış,” dedi. Biraz doğruldum ve yüzümü göğüslerine gömdüm. Tekrar bir meme ucunu parmaklan arasına aldı ve ağzımı buldu. Ben emdikçe ablamın vücudundan aynı titreme aktı; derin, düzenli bir nabız atışı, evin içinden yükselip onu sallar gibi gelen büyük, tekdüze yavaş bir gümbürtü duyup hissettim. Kendimi geriye bıraktım ve Julie öne çömeldi. Sesle uygun tempoda yavaş yavaş hareket ettik, ta ki o bizi hareket ettirir gibi, kendiyle birlikte bizi iter gibi olana kadar. Bir noktada yan tarafa göz attım ve karyolanın parmaklıkları arasından Tom’un yüzünü gördüm. Bizi seyrettiğini sandım, ama tekrar baktığımda gözleri kapalıydı. Benimkileri de kapadım. Biraz sonra Julie ters dönmenin zamanı geldiğine karar verdi. Bu yapması kolay bir şey değildi. Bacağım onunkinin altına sıkıştı. Yatak örtüleri engel oluyordu. Bir tarafa yuvarlanmaya

çalıştık; neredeyse yataktan düşüyorduk ve geri yuvarlanmamız gerekti. Julie'nin saçını dirseğimle yastığa bastırdım ve çok yüksek sesle "Ah!" diye bağırdı. Kıkırdamaya başladık ve ne yaptığımızı unuttuk. Çok geçmeden kendimizi yan yana yatmış, şimdi daha öncekinden biraz daha yavaş ilerleyen, büyük ritmik gümbürtüyü dinler bulduk.

Sonra Sue'nun Julie'yi çağırdığını ve kapıyı ittiğini duyduk. Julie'yi içeri aldığımızda Sue kollarını Julie'nin boynuna attı ve ona sarıldı. Julie Sue'yu yatağa götürdü, Sue titreyerek ve ince dudaklarına bastırarak aramıza oturdu. Onun elini tuttum.

"Onu parçalıyor," dedi en sonunda, "o balyozu buldu ve onu parçalıyor." Dinledik. Artık gümbürtüler o kadar yüksek değildi ve vuruşlar arasında bazen duruşlar oluyordu. Julie kalktı ve kapıyı kilitleyip yanında durdu. Bir süre için bir şey duymadık. Sonra ön yoldan aşağı ayak sesleri geldi. Julie pencereye gitti.

"Arabaya biniyor." Motorun çalıştığını ve arabanın uzaklaştığını duymamızdan önce başka bir uzun sessizlik oldu. Lastiklerin yolda çıkardığı keskin ses bir çığlık gibiydi. Julie perdeleri çekip kapadı, gelip Sue'nun yanına oturdu ve öteki elini tuttu. Böylece, yatağın ucunda üçümüz bir sıra oturduk. Uzun süre kimse konuşmadı. Sonra uyanmış gibi olduk ve fısıldayarak annem hakkında konuşmaya başladık. Hastalığından, onu merdivenlerden taşırken nasıl olduğundan ve Tom'un onunla yatmaya çalışmasından söz ettik. Onlara, yastık savaşı yaptığımız, evde bizi beraber bıraktıkları günü hatırlattım. Sue'yla Julie onu tamamen unutmuştu. Tom doğmadan önce sayfiyede geçirdiğimiz bir tatili hatırladık ve annemin Derek hakkında ne düşüneceğini tartıştık. Onu sepetleyeceğinde karar kıldık. Üzgün değildik, heyecanlı ve şaşkındık. İçimizden birisi şişt diyene kadar fısıldamayı bozmaya devam ettik. Annemin yatağının yanında yaptığımız doğum günü partisinden ve Julie'nin amuda

kalkışından söz ettik. Ona bunu tekrar yaptırdık. Önündeki elbiseleri tekmeleyip kendini tepetaklak havaya attı. Koyu, kahverengi uzuvları pek titremedi bile ve aşağı indiğinde Sue'yla ben sessizce alkışladık. Tom'u uyandıran ses, dışarıda iki üç arabanın yanaşması, kapıların vurulması ve birkaç kişinin ön yolumuzdan yukarı acele ayak sesleriyle gelişi oldu. Perdedeki bir yarıktan giren döner mavi ışık duvarda dönen bir desen oluşturdu. Tom oturdu ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Karyolanın etrafına toplandık ve Julie eğilip onu öptü.

"işte!" dedi, "ne güzel bir uykuydu, değil mi?"